C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark_Stone_55-Čaroděj.PDB

PDB Name: J_P_GAREN-Mark_Stone_55-Čaroděj
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.7.2002
Modification Date: 22.7.2002
Last Backup Date: 22.7.2002
Modification Number: 307

JEAN-PIERRE GAREN

MARK STONE-ČARODĚJNICE Z BAŽIN
Baron d'Escarlat

1
Paprsky zapadajícího slunce vnikaly do malé klenuté místnosti, kde u stolu seděl armadérský velmistr. Na stole stála velká koule z křišťálu či křemene, v níž se odrážel skomírající svit končícího dne. Velmistr do ní upřeně hleděl.
Když se otevřely dveře, zvedl hlavu. Vstoupil mladík v černém rouchu s bílým čtvercem na úrovni srdce. Jemný obličej lemovaly hnědé, krátce zastřižené vlasy. Oči měl původně kaštanové, ale nyní vlivem křišťálu nabyly barvy medu.
"Volal jste mě, otče?"
"Pojď dál, bratře Paule. Mám pro tebe smutnou zprávu." Velmistr sepjal dlouhé jemné ruce. "Staršího bratra ti zabili Godomové. Zas vytáhli do války proti králi Johannesovi."
"Jeho smrti nesmírně lituji, otče, ale křišťál mi ji oznámil, takže má duše se mohla připravit."
"To však není všechno. Tvůj otec, pan de Gallas, je vážně nemocen a ty jsi nyní jeho jediný syn. Chce, aby ses vrátil na královský dvůr a nastoupil po svém bratrovi."
"Ale vždyť patřím k řádu Křišťálu a přeji si zůstat zde, otče. Můj duch se již začal otvírat..."
"Vkládal jsem v tebe velké naděje a doufal jsem, že mě jednoho dne vystřídáš," řekl smutně velmistr. "Velice dobře jsi pochopil, že vytváření křišťálů, které se dávají mladým šlechticům, vyžaduje nesmírnou

trpělivost, péči a soustředění. Takové podmínky splňuje jen málokterý bratr. Díky těmto křišťálům jsme se zatím úspěšně ubránili barbarům. Vzpomeň si na první lekce a budeš mít z křišťálu ten největší prospěch."
"Nejsem snad užitečnější tady než na bitevním poli?"
"Stejně jako ty musím uposlechnout zákonů naší země. Za svítání odjedeš do Frequoru. Dobře víš, že polohu našeho kláštera nikdo nezná. Až dorazíš do hlavního města, jistě na tebe zaútočí otázkami, na něž nesmíš odpovědět."
"Přísahám, že nic neprozradím."
Velmistr se pousmál. "Nebude to zas tak těžké, synu. Některé vzpomínky ti cestou vyprchají. Je mi líto, že o některé schopnosti přijdeš. Musí však zůstat utajeny. Taková je cena za naši bezpečnost a za bezpečnost Křišťálu."
"Takže už nebudu moci hovořit s přáteli..."
"Vím, je to nesmírná oběť. Ale sám dobře víš, proč tomu tak je. Má myšlenka tě bude všude provázet."
Velmistr se smutně usmál. "Jdi, synu, a připrav se na cestu. Nechť ti tvůj křišťál dodá moudrost a sílu."
Za svítání Paul de Gallas opustil klášter. Než popohnal dalku, zvíře, které mu osedlali, ještě se otočil a zahleděl se na pevnost na úbočí skal. Vzdychl si a rozjel se.
***
Po týdnu cesty dorazil do Frequoru. Vzpomínky se mu z paměti vytrácely a byl to velice nepříjemný pocit.
Zvolna projel městskou branou. Na hlavní ulici vládl čilý ruch, takže byl rád, když konečně dorazil na hrad. Stráž u hradní brány mu zahradila cestu. Představil se, ale stejně musel počkat na velitele stráže.
"Král odjel do pole, ale princ Karlus je přítomen."
"Ohlaste mě."
Za deset minut ho uvedli do princových komnat. Karlus byl vysoký mladík, dosti hubený a s útlým hrudníkem. Měl upřímný obličej a inteligentní oči.
"Pavle, jsem rád, že tě zase vidím," uvítal příchozího a jeho tvář zesmutněla. "Vím, jaké smutné okolnosti tě sem přivedly. Tvého bratra jsem si nesmírně vážil. Přijel jsi pozdě. Tvůj otec před třemi dny skonal. Včera měl pohřeb."
Odmlčel se a ponechal přítele jeho žalu. Po chvíli zacinkal stříbrným zvonečkem a přispěchal sluha.
"Přines nám něco k pití a prostři pro dvě osoby."
Paul chtěl něco namítnout, ale princ zavrtěl hlavou. "Trvám na tom, abys zůstal u mě. Jsem jistě velký sobec, ale mám radost, že opět vidím přítele z dětství. Deset let jsme si spolu hráli, učili se a cvičili. Byl jsi ve všem lepší než já, a když se můj otec díval na naše souboje, vím, že jsi schválně prohrával, abych nedostal vyhubováno. A ve stejný den jsme dostali křišťál. Dodnes vidím bratra v černé kutně. Klekli jsme si před ním a on nám vložil křišťál do čela. Hrozně to bolelo. Myslel jsem, že omdlím, ale tys mě držel..."
Při těch vzpomínkách se Paul pousmál.
"Bylo mi líto, když jsi odjel do kláštera. Vyprávěj, jaké to tam bylo. Vlastně ne, promiň, jistě jsi složil slib mlčenlivosti."
"To je pravda," odpověděl Paul, "ale cestou jsem stejně všechno zapomněl."
"Za to jistě může křišťál. A co budeš dělat teď?"
"Mám nastoupit do vojska," odpověděl s povzdechem Paul, "ale moc se mi nechce."
"To vím," usmál se Karlus. "Otci vždycky vadilo, že jsme se neúčastnili těch jeho oblíbených turnajů."
Dva sluhové přinesli večeři. Přátelé mlčky jedli. Po chvíli Karlus tiše řekl:
"Rád bych ti svěřil jedno poslání. Potřebuji pozorovatele, bystrého a nestranného, který mi podá přesnou zprávu o nepřátelských silách a o průběhu válečného tažení. Můj otec je statečný rytíř, ale ani on, ani vrchní velitel de Norvak nejsou žádní stratégové. Obávám se, že to špatně dopadne. Každičká podrobnost se může hodit. A dávej na sebe pozor."

2

Na nádvoří hradu barona d'Escarlata bylo toho dne nezvykle živo. Baron právě vyšel ven, velký, statný

muž s výraznými rysy. Měl na sobě krunýř a přilbu držel v podpaždí. Spokojeně pohlédl na šest jezdců, kteří ho měli doprovázet. Už seděli v sedlech na šestinohých dalcích a vypadali velmi bojeschopně. Však hmátl hodně hluboko do truhlice, aby je náležitě vybavil.
Baron zrovna dával nohu do třmenu, když přiběhl mladík v obyčejné plátěné košili a kožených kalhotách do půli lýtek. "Otče!" křičel. "Vezměte mě s sebou!"
"Už jsme si to řekli večer. Nejde to. Král Johannes svolal barony na Pendarmor, kde pořádá velký turnaj, než vyrazíme do boje. Vládce Godomů Radžak porušil mír a jeho vojska se shromažďují na naší severní hranici."
"Proč nemůžu s vámi?"
"Jsi příliš mladý, Yvaine."
"Už je mi osmnáct! Nebyl jste o moc starší, když vás otec vzal poprvé do boje. Před třemi lety jsem dostal křišťál."
Baron při té vzpomínce jen potřásl hlavou. Mnich tehdy velice váhal, když Yvaina spatřil. Museli hodně naléhat, než mu nakonec vtiskl křišťál do čela.
"Já vím, proč mě nechcete vzít s sebou," pokračoval Yvain. "Stydíte se za mě, že jsem tak ošklivý."
Yvain měl totiž až příliš velkou, kulatou hlavu, hrubé rysy, silný zploštělý nos a odulé rty. Nad podivně zelenýma očima se klenulo značně husté obočí. Pleť měl matnou, skoro žlutou, silný a krátký krk, široký hrudník, svalnaté paže a krátké nohy do O.
"To není pravda," opáčil baron posmutněle, "pouze tě chci ochránit, protože mi na tobě záleží. Toto panství bude jednou tvoje a já chci, aby ses toho dožil. Vrať se k mistru Cartignakovi a uč se."
Baronovi se už nechtělo pokračovat v nepříjemném rozhovoru, vyhoupl se na dalku a prudce vyrazil.
Yvain ještě dlouho stál na nádvoří a hleděl otevřenou branou za jezdci ztrácejícími se v mračnu prachu. Pak si setřel slzu z tváře a vrátil se do své komůrky. Padl na prosté lůžko a hlavou se mu honily trýznivé myšlenky.
"Přece takhle neprolenošíš celý den. Vstávej!" nařídila mu zhnuseně nevlastní sestra Aliva, která vešla dovnitř. Její jemnou tvář lemovala záplava plavých vlasů. Doprovázela ji starší vrásčitá žena v dlouhém černém šatu.
"Dej mi pokoj, Alivo!"
"Ani mě nenapadne! Otec mi před odjezdem svěřil hrad." Aliva byla o čtyři roky starší než on. Matka jí zemřela týden po porodu a baron se po roce smutku znovu oženil.
"Pojedeš za kmány a vyřídíš jim, že i když bude válka, pacht se platí. Řekneš jim, že při sebemenším zpoždění nebudu znát slitování." A s ironickým úsměvem dodala: "A ne abys laškoval s nějakou vesnickou holkou! Pokud by se vůbec našla nějaká ochotná..."
Odešla a Yvain jen vzteky a smutkem zatínal pěsti. "Nesmíte být na bratra tak zlá," pokárala ji na chodbě chůva. "Je mu líto, že nesměl s nimi."
"Takový šereda si soucit nezasluhuje. Jeho místo není na hradě, ale na tom nejmizernějším statku. Jak se mám vdát, když mám za příbuzného takovou stvůru?"
"Pan otec vám u dvora jistě najde skvělého ženicha."
"Nejde jen o ten turnaj," vzdychla si Aliva, "ale o tažení proti Godomům. Hodně rytířů padne a ženichů bude ještě míň. Otec mi navíc dá jen malé věno, jen to, co mi patří po matce, hrad a polnosti připadnou bratrovi," dodala hořce.
"Možná nejste ta nejbohatší nevěsta, ale zaručeně jste ta nejkrásnější."
"Vážně?" řekla Aliva polichoceně.
"Totéž si myslí váš pan otec. Vzal si s sebou medailónek s vaší podobenkou. Určitě ji chce ukazovat."
"Doufejme! Jdu do knihovny podívat se na pachtovné. Byla bych nerada, kdyby se nás nějaký vychytralý sedlák pokusil obelstít."
Stařena se vrátila za Yvainem a našla ho stále ještě na lůžku. "Yvaine, jdi si sníst polévku. Dala jsem ti ji ohřát."
"Děkuji, Naro, ale dneska vážně nemám hlad," řekl zkormouceně.
"Vím, že se trápíš, ale to není důvod, abys hladověl. Statný mladý muž jako ty potřebuje jíst."
I jeho vychovávala Nara od dětství, protože Yvainovi zemřela matka, když mu bylo deset. Naře bylo

líto, že se sourozenci nesnášejí. Na vině byla sice Aliva, ale Yvain stejně nedělal nic pro usmíření.
"Tak honem! Nechtěj, abych tě prosila."
Yvain vstal, aby měl klid. Měl chůvu rád a nechtěl ji rozzlobit. V jídelně pak pomalu jedl polévku a zajídal ji chlebem se slaninou. Chůva se na něj spokojeně dívala.
Něco ho napadlo. Jakmile dojedl, sešel na nádvoří a rychlým krokem zamířil k domku na velké louce. V něm žil mistr Cartignac.
Cartignac se na hradě objevil krátce po Yvainově narození a baron ho pověřil výchovou syna. Byl to vysoký, štíhlý muž s přísným obličejem. Vlasy a vousy mu už zbělely. Odmítal bydlet na hradě, nechtěl se účastnit hostin a stranil se cizích lidí.
Stařec seděl na prahu. "Čekal jsem tě," řekl vážným hlasem. "Vím, jak je ti to líto."
"Proč mě otec nechce? Myslí si, že toho nejsem hoden?"
"To bych neřekl. Spíš tě stále považuje za dítě. Možná chce shánět Alivě ženicha a před tebou se ostýchá."
"Spíš mu vadí, že jsem tak ošklivý," poznamenal Yvain. Zhluboka se nadechl a pokračoval: "Rozhodl jsem se. Dám se najmout do královského vojska jako prostý voják."
Stařec dlouho mlčel, jako by byl duchem hodně daleko. "Cítím, že už ses rozhodl," řekl nakonec. "Nesouhlasím s tebou, ale chápu tě. Ale stejně si myslím, že se dají dělat rozumnější věci než plést se mezi pěšáky."
"Co tím chcete říct?"
"Král před odchodem do války vždycky pořádá turnaj. Přihlásit se může kterýkoli rytíř a nemusí udat své jméno. A těm, kdo se v turnajích vyznamenají, nabídne král nějakou hodnost."
"V turnaji mezi všemi těmi vznesenými rytíři bych se zesměšnil." Cartignac položil chlapci ruku na svalnatou paži.
"Pokud jsi nezapomněl, co jsem tě naučil, pak se nemáš čeho bát. Doufám, že mi neuděláš hanbu."
"Je to svůdná myšlenka, ale nemám zbroj."
"Pomůžu ti. Věděl jsem, že to jednoho dne přijde. Tvá matka na to rovněž myslela, a než zemřela, dala mi peníze."
Stařec vešel do domku a otevřel velkou truhlu. "Pojď mi radši pomoct a přestaň na mě civět," zavrčel. Vytáhl krunýř a pomohl ho Yvainovi nasadit. "Padne mi jako ulitý," podivil se Yvain.
"Aby ne," zavrčel stařec. "Dal jsem ti ho udělat na míru." Pak mu nasadil chrániče stehen, náholenice a další součásti zbroje. Nakonec mu podal rukavice a přilbu - obyčejný válec s výřezem pro oči a ústa.
Yvain byl nadšený jako kluk, když najde novou hračku. Udělal několik kroků. Brnění ho tížilo, ale byl natolik statný, že se v něm pohyboval celkem snadno.
"Už chybí jen meč a štít," prohodil. "Tady je máš!"
Meč byl dlouhý a široký a měl zdobený jílec.
"Ten je můj," poznamenal Cartignac. "Doufám, že ti poslouží. Od počátku byl určen pro tebe. Meč, se kterým jsi cvičil, měl stejnou váhu. Takže bys ho měl snadno ovládat."
Mladík se zjevnou rozkoší několikrát zakroužil zbraní. "Je skvělý. Hezčí dárek jste mi ani nemohl dát."
"Vezmi si ještě štít."
Štít byl tmavomodrý a uprostřed měl bílou hvězdu. "Co znamená ten erb?"
"Tvoje matka chtěla, abys ho nosil. Nikdy mi nevysvětlila proč, ale byla přesvědčena, že ti přinese štěstí."
Mladík při vzpomínce na matku opět zesmutněl. "Kdy vyrazíš?" zeptal se Cartignac.
"Hned, jen si osedlám dalku."
"Kéž tě Nejvyšší bytost ochraňuje," vzdychl si stařec.
"Doufejme, že nebude zaměstnána jinde," zabručel tiše Yvain.
"Než vyrazíš, stav se tady, dám ti své nejlepší kopí."
Mladík se těžkým krokem vrátil do hradu. Zamířil rovnou do stájí. Dalka ho ucítil a tiše zaržál. Yvain ho pohladil po krku a osedlal.
Na nádvoří už stála Nara a podávala mu balíček a plášť. "Vím, kam se chystáš. Tady máš něco na cestu a plášť tě ochrání před deštěm a nočním chladem."
Cartignac na něho čekal před domkem s dlouhým kopím. "Dřevo je pevné a nezradí tě. Jeď, a ať

zvítězíš!"
Dlouho hleděl za odjíždějícím mladíkem, a když se mu ztratil na obzoru, setřel si slzu.
Došla k němu Nara a křikla na něj: "Blázne starý, proč jste mu v tom nezabránil?"
"Sama víte, že bych ho neodradil."
"Chudinka malej, hned při prvním střetu bude na zemi, a možná raněný."
"Kdepak," pravil Cartignac nezvykle zjihlým hlasem. "Já si naopak myslím, že zvítězí. Nepoznal jsem lepšího bojovníka. Je rychlý a bystrý."
"Proč jste mu to nikdy neřekl? Vždycky byl nešťastný, jak ho peskujete."
"Nechtěl jsem, aby zlajdačil. Měla byste o jeho odjezdu zpravit baronovu dceru. Nemyslím si, že jí to bude líto..."

3
Yvaina vzbudily první paprsky vycházejícího slunce. V noci si našel místo pod obrovským dubem. Vzbudil se celý rozlámaný, ale po několika krocích se rozchodil. S chutí dojedl velký krajíc chleba a uzené, které mu dala Nara na cestu. V balíčku našel i váček se zlaťáky, zřejmě chůviny celoživotní úspory.
Dalka trpělivě čekal a přežvykoval stébla trávy. Yvain se vyhoupl do sedla a pomalým klusem pokračoval v cestě.
Na obzoru se ukázal hrad Pendarmor. Ta velkolepá stavba měla tolik věží, že by je Yvain ani nespočítal. Obehnána byla třemi řadami hradeb. Na prostranství před hradem stála tribuna a před ní zřídili kolbiště. Kolem se už tísnil rozradostněný a nedočkavý dav.
Yvain se zastavil a pozoroval tu pestrou podívanou. Ještě nikdy neopustil otcovo panství a pohled na takové množství lidí ho okouzloval. Když cítil, že dalka znervózněl, sestoupil z něj, vzal jej za uzdu a zamířil ke strážnému v červené uniformě královských vojsk.
"Kde se můžu přihlásit do turnaje?"
Muž ukázal na stan opodál. "Hlaste se u kapitána Henriho de Guerrevala."
Kapitán byl podsaditý muž s hrudníkem tak mohutným, že se téměř nevešel do koženého kabátce. Seděl za stolem a vedle něho stál písař. Když Yvain vešel, zvedl hlavu a zahleděl se na něj.
"Jdete pozdě, zápis už skončil," zabručel.
Písař se však podíval do listiny a poznamenal: "Rytíř de Gallas z turnaje odstoupil."
"V tom případě ho zapiš. Jméno?"
Yvain trochu zaváhal a pak řekl: "Napište rytíř z Hvězdy."
"Proč ne?" opáčil kapitán posměšně. "Aspoň neuděláte hanbu rodině, až prohrajete."
"Seznam je hotový," řekl písař. "Nejdříve se utká šestnáct rytířů. Potom bude klání čtyř vítězů se čtyřmi vyzývateli, které určí král."
"Výtečně. Slyšel jste, rytíři z Hvězdy, ale pochybuji, že na ty skvělé borce stačíte. Jděte tamhle na konec kolbiště a počkejte, až na vás přijde řada."
Yvain dovedl dalku na určené místo, kde čekalo už několik mladých mužů ve zbroji a vesele spolu rozmlouvalo. Přistoupil k němu statný ruměný chlapík a poklepal mu na krunýř.
"Tvoje zbroj se mi docela líbí," řekl posměšně. "Hned v prvním kole si to rozdáme a pak si ji vezmu."
Yvain zneklidněl. Od otce už o turnajích slyšel. Podle zvyku zbroj poraženého připadala vítězi, který za ni zpravidla vyžadoval výkupné ve zlatě. Porážka přišla na deset dukátů. Teď chápal, proč mu chůva dala váček s penězi.
"Proč si nesundáš přilbu?" nedal mu rytíř pokoj. "Rád bych viděl tvůj ksicht, dokud je v pořádku."
"To já budu chtít spíš tvé zlato," nedal se Yvain, "protože máš dost ošklivou přilbu."
Ozvala se fanfára a ukončila hovor dříve, než přerostl ve rvačku.
***
Král vstoupil do slavnostní lóže. Měl pevný krok, souměrnou postavu a krátký černý vous. Po jeho pravici usedla královna Tamia. Dlouhé plavé vlasy rámovaly její pravidelnou tvář. Zleva usedla princezna Priscilla, vysoká zelenooká hnědovláska.
Vrchní velitel de Norvak se posadil hned za královskou rodinou. Stejně jako král a princezna byl

posedlý hrdinskými příběhy a zpěvy a byl přesvědčený, že i dnešní bojovníci by se měli podobat jejich skvělým rekům. Královská lóže byla plně obsazena, baroni se tlačili na tribuně a snažili se dostat co nejblíž ke králi. Před lóží seděli na stoličkách čtyři rytíři, kteří měli nastoupit v závěrečné fázi proti mladým vítězům. Na tyč zaraženou do země si zavěsili štíty se svými erby.
Král Johannes vstal a rozmáchlým gestem přikázal ticho. "Prohlašuji turnaj za zahájený."
Trubači zatroubili fanfáru. Král Johannes si sedl a všiml si, že jeho žena se tváří nespokojeně.
"Co se děje, lásko? Bude to skvělá podívaná."
"Turnaj den před velkou bitvou je podle mě pošetilost," prohlásila. "Řada rytířů bude zraněna, a tak vyřazena ze skutečného boje."
"Rytíři bez bázně a hany vždy vítězí," ozvala se dcera, "a zvítězí i jeden proti stu. Tak je tomu ve všech zpěvech. Jedině v turnaji můžeme poznat ty nejchrabřejší."
Herold silným hlasem oznámil: "První klání! Norbert de Cajac proti..." Zaváhal. "Proti rytíři z Hvězdy."
Dav zašuměl zvědavostí. Princezna se naklonila k otci. "Ten neznámý nemá šanci. Nastoupil místo de Gallase, ale Norbert se určitě dostane do závěrečného kola stejně jako loni. Až ten neznámý spadne do prachu, uvidíme, kdo to je."
***
Yvain nastoupil na jeden konec kolbiště. Ve velkém stojanu byly připravené dřevce.
"Tady nechte své válečné kopí," nařídil mu zbrojnoš, "a vezměte si dřevec. Má zakulacený hrot, aspoň vás ten druhý nenapíchne jako slepici. A když nějakým zázrakem zůstanete po prvním střetu oba v sedle, dostanete nový. Najeďte si za tamtu čáru. Až dotroubí, musíte se rozjet, jinak jste vyřazen."
Trubači znovu zatroubili a Yvainovi se srdce rozbušilo o překot. Zlomek vteřiny mu trvalo, než si uvědomil, že nastalo ticho. Lehce stiskl dalku patami a rozjel se.
Cartignac s ním tento manévr opakoval stokrát. Vzpomněl si na starcovy rady. Lehce naklonit štít, aby po něm dřevec sklouzl. Mířit protivníkovi na hlavu. Počkat na okamžik, kdy zvedne štít, pak stočit dřevec a udeřit do pravého ramene.
Náraz nebyl o nic silnější než na figurínách naplněných pískem. Yvain dojel na druhý konec kolbiště. Otočil se a viděl, jak de Cajac s rachotem dopadá do písku.
Dav odměnil Yvaina jásotem. Už se uzavíraly sázky na jeho další střet. Jeden zbrojnoš mu odebral dřevec a řekl:
"Můžete si odpočinout. Tamhle v tom stanu je občerstvení." Troubení ohlásilo další střet. Kolem stanu se shromáždilo několik rytířů. S úžasem se dívali na neznámého, který se tak snadno zbavil obávaného de Cajaka.
Yvain si sedl na stoličku, ale přilbu si ponechal. Klání pokračovalo, zněly trubky a ozýval se potlesk a jásot.
V duchu byl svým vítězstvím stále ještě překvapen. Měl štěstí, anebo mimořádně dobrého učitele?
"Připravte se na druhé klání," oznámil mu lhostejně zbrojnoš. Yvain si vybral nový dřevec a opět se postavil za čáru. Zakrátko zopakoval stejný manévr se stejným úspěchem. Když slézal z dalky, spatřil de Guerrevala.
"Jste šikovný, nebo máte z pekla štěstí," zasmál se ironicky kapitán. "Buď jak buď, postupujete do závěrečných klání. Teď musíte vyzvat jednoho z těch čtyř. Můžu-li vám radit, vyhněte se Renaudu de Norvakovi. Má všechny šance, aby tento turnaj vyhrál."
Yvain roztržitě potřásl hlavou a přitom si všiml, že kapitán má levou ruku železnou. Zahleděl se na ni.
"Jak vidím, ještě mě neznáte. To je památka na jedno hodně ošklivé zranění. Od té doby mi říkají Henri Mrtvá ruka. Ale pravici mám dobrou, dokáže se skvěle ohánět mečem. Má to tu výhodu, že se nemusím účastnit těchto dětinských hrátek. Popadá mě vždycky vztek, když si pomyslím, kolik rytířů bude zraněno a nenastoupí zítra do boje. Král by udělal lépe, kdyby cvičil barony v součinnosti v boji. Chybí jim jakákoli kázeň."
Přiblížil se k nim mladý rytíř. Přilbu měl pod paží a obličej zbrocený potem. Kývl kapitánovi na pozdrav a hnal se do stanu. Vzápětí vyšel ze stanu panoš a podával Yvainovi kožený váček.
"Můj pán Norbert de Cajac vám posílá výkupné za zbroj."
"Předej to zatím kapitánovi," řekl Yvain po chvilce váhání. Zbroj neměla kapsy a nechtěl si ji kvůli

výkupnému sundávat.
De Guerreval se váčku ujal a poznamenal: "Doufám, že si ty peníze ještě užijete."
"Můj pán by si rovněž přál znát jméno toho, kdo jej porazil," naléhal panoš.
"Není sám," poznamenal kapitán. "Princezna za mnou poslala posla se stejným dotazem."
"Dozvíte se to později," zabručel Yvain. Znovu zazněla fanfára.
"Jste na řadě," pobídl ho kapitán. "Vyzýváte. A pamatujte si mou radu."
***
Král byl průběhem turnaje nadšený. Své mládí strávil četbou a posloucháním rytířských příběhů a celý svůj život se chtěl podobat těm bájným ochráncům vdov a sirotků. Nikdy by neučinil nic, co by se příčilo jeho cti. Princezna, jeho dcera, měla stejný vkus a uměla zpaměti, řadu eposů. Upřímně ho zklamalo, když zjistil, že jeho syn Karlus se nezajímá ani o hrdinské zpěvy, ani o zacházení se zbraněmi. Princ byl křehké postavy a raději se věnoval vědám. Kdyby to bylo možné, král Johannes by po své smrti zanechal trůn spíše dceři, jenže následníkem musel být syn. Nyní si však vychutnával turnaj a úvahami o budoucnosti se netrápil.
"Tady je ten podivný rytíř z Hvězdy," upozornila ho Priscilla. "Zatím měl štěstí. Uvidíme, koho si nyní troufne vyzvat." Yvain se pomalu blížil. Potom bez váhání udeřil koncem dřevce do štítu Renauda de Norvaka. Dav zašuměl. Renaud nebyl nijak oblíbený, a veškeré sympatie patřily tudíž neznámému.
Princezna se uchichtla a naklonila se k otci. "Určitě je to nějaký cizinec, jinak by si na pana Renauda netroufal. Brzy zjistí, jakou udělal chybu."
Vrchní velitel, který seděl za nimi, se usmíval. Doufal, že jeho syn si nakonec vezme princeznu za ženu. Princ Karlus je křehký a snadno může přijít k úrazu. Potom nezbude nic jiného, než aby se vlády ujali princezna a její manžel. Byla to velice příjemná představa. Naklonil se ke králi.
"Kdybyste dovolil, Veličenstvo, rád bych pomohl synovi do zbroje."
"Prosím, a vyřiďte mu, že mu držím palce."
De Norvak rychle sešel z tribuny. Renaud si už nasadil krunýř a panoš mu připevňoval nárameníky.
"Sledoval jsem tvého protivníka," zašeptal synovi. "Míří na hlavu, ale na poslední chvíli stočí dřevec na rameno. Dej si pozor."
Než si Renaud nasadil přilbu, otočil se ke královské lóži a lehkým kývnutím pozdravil princeznu. Odpověděla mu úsměvem. Potom svižně nasedl na dalku.
O něco později se soupeři rozjeli proti sobě. Yvain nevyzval Renauda z nějakého furiantství, ale chtěl zabránit tomu, aby se s ním nemusel střetnout jeho otec. Z různých narážek pochopil, že otec by proti němu neměl šanci.
Soustředil se. Dalkové byli od sebe už jen deset metrů. Ve zlomku vteřiny Yvain postřehl, jak si protivník sune štít k pravému rameni. Mířil tedy dál na hlavu. Nebyl to ani silný střet. Soupeřův dřevec mu sklouzl po štítu stejně jako předtím. Jeho dřevec zasáhl vrchol přilby takovou silou, že ji Renaudovi srazil. Renauda náraz omráčil. Pomalu sklouzl z dalky a svezl se do písku. Už k němu přibíhali s nosítky.
Po chvilce úžasu dav zajásal radostí. Princezna ztuhla a nevěřila vlastním očím.
"Ta chátra nemá k nikomu úctu," stěžovala si. "Nechápu to. Ten neznámý musí mít nějaké kouzlo."
"Takový turnaj bývá vždycky plný překvapení," snažil se ji uklidnit král. "Avšak především jde o to, aby se soupeři utkali čestně a podle pravidel. Turnaj ostatně ještě neskončil."
U stanu se Yvain setkal s de Guerrevalem.
"Řeknu vám, mladíku, že jsem z vás stále víc zmatený. Přiznám se, že bych si na vás nevsadil ani groš. Kdo vás cvičil?"
"Jeden starý mistr. Škoda, že tady nemůže být se mnou,"
"Odpočiňte si, brzy jdete do toho znovu."
Yvain chvíli sledoval další klání. Potěšilo ho, když jeho otec vyhrál.
"Připravte se," řekl de Guerreval. "Dám vám zase radu, i když jí asi neuposlechnete. Vyzvěte barona d'Escarlata. Je slabší. A vyhněte se Kerfridenovi, to je ten, co má v erbu věž."
Yvain mlčky vylezl na dalku, dojel ke Kerfridenovi a udeřil dřevcem do jeho štítu.
"Mezek jeden," zabručel Henri de Guerreval. "Rád bych věděl, kdo to je."
Jezdci se proti sobě rozjeli a dav zatajil dech. Kerfriden k nesmírnému překvapení krále a princezny

udělal ve vzduchu kotrmelec a s rachotem dopadl na zem. Dav šílel a vítěz se opět zvolna vracel ke stanu.
"Teď bych už skoro řekl, že zvítězíte," prorokoval de Guerreval. "A pak budete muset prozradit své jméno."
***
"Tohle je ale překrásný turnaj," liboval si král. "Ten neznámý to náležitě opepřil: A už tu máme poslední klání."
Baron d'Escarlat čekal u svého štítu, až ho protivník vyzve. Rytíř s hvězdou k němu zvolna dojel. Zvedl dřevec... a pustil ho k zemi. Z davu se ozvaly výkřiky nevole. De Guerreval navzdory protokolu přiskočil k Yvainovi a dřevec zvedl.
"Proboha, přece to nevzdáte, když jste skoro vítěz." Yvain pomalu, skoro neochotně, sestoupil z dalky.
"To je ale zbabělec," poznamenala princezna. "Takového byste měl, otče, vyhnat. Byl by urážkou všech chrabrých mužů."
"Máte asi pravdu, Priscillo."
Král už zvedal ruku, aby si zavolal kapitána stráží, ale zasáhla královna Tamia.
"Než toho neznámého ponížíte, přemýšlejte. Jistě měl nějaký pádný důvod, proč se tak zachoval."
"Zbabělost, co jiného?" vyštěkla princezna.
"Pan d'Escarlat," pokračovala královna, jako by ji neslyšela, "je dobrý rytíř, ale nikoli ten nejlepší. Dnes se poprvé dostal do závěrečného klání. Ve skutečnosti za to vděčí onomu neznámému rytíři, který postupně porazil nejnebezpečnější soupeře..."
"Možná máte pravdu, má milá," vzdychl si král. "Co tedy navrhujete?"
"Vyhlaste za vítěze barona d'Escarlata a rytíře z Hvězdy jako druhého. Nechť přistoupí k lóži a pozveme je na hostinu." Princezna nesouhlasně zamručela.
"Asi tak učiním, má lásko," řekl král Johannes. "Ten neznámý se nám v nastávající bitvě může náramně hodit."
Vstal a prohlásil: "Turnaj skončil. Letos vyhrává baron d'Escarlat a získává sto dukátů. Druhá cena se uděluje rytíři z Hvězdy,"
Dav odměnil jeho prohlášení jásotem. Byl sice zklamán, že mu nebylo dopřáno vidět ještě poslední klání, ale uznal rozhodnutí za spravedlivé.
D'Escarlat přistoupil ke královské lóži. Zářil radostí, nedoufal, že to dopadne takhle. A dukáty se mu budou hodit. Vyšel pár schůdků nahoru a uklonil se králi.
"Pane rytíři, předáváme vám cenu za vaši udatnost. Nechť je důkazem naší přízně."
Páže přineslo na červeném sametovém polštáři velký kožený váček. Baron se opět uklonil a převzal cenu.
Guerreval dostrkal Yvaina ke královskému páru. Yvain chabě zaprotestoval, když mu sundal přilbu. Každý ho nyní viděl. Pot ještě zdůraznil vrásky na jeho matné pleti. Bylo mu nepříjemné, že se na něj všichni dívají. Skoro ani neslyšel, jak se král ptá po jménu. Otevřel ústa, ale nedostal ze sebe ani hlásky.
"To je můj syn Yvain, Veličenstvo," řekl d'Escarlat, když se vzpamatoval z překvapení.
"Teď už chápeme, proč odmítl se s vámi utkat," pravila královna s úsměvem. "Nechtěl udeřit vlastního otce. Jak rytířské!" Tamia se na Yvaina vlídně usmála a Yvain se vzpamatoval. Nejistě pohlédl na otce.
"Neposlechl mě," stěžoval si baron d'Escarlat. "Nařídil jsem mu, aby zůstal se sestrou. Doufal jsem, že ho ohlídá. Neohlídala."
"Ale uznejte, barone," řekla královna, "že by bylo škoda ochudit naše vojsko o takového bojovníka. V nastávající válce bude král potřebovat každého zdatného muže."
"Netušil jsem, že pokročil tak daleko. Jeho učitel mi nic neřekl. Synovi je teprve osmnáct a potřeboval by ještě nejméně rok přípravy."
"To je v pořádku, barone," řekl král poněkud netrpělivě. "Jděte si oba odpočinout. Uvidíme se večer na hostině."
Jakmile se vzdálili, princezna opovržlivě řekla: "Ten rytíř je ale ošklivý! Všimli jste si, jak velkou má hlavu, a ty vyvalené oči a odulé rty? Br! Něco takového nemůže být nikdy rytířem bez bázně a hany."
"Nelze soudit člověka podle vzhledu," napomenula ji královna. "Pan Yvain zvítězil v čestném boji a

porazil i pana Renauda, který měl podle vás zvítězit."
Princezna zrudla. "Trvám na tom, že zvítězit měl Renaud. Jeho soupeři pomáhala nebesa - anebo spíš ďábel."
Král vstal a tím dal znamení k odchodu do hradu. Královně šeptem řekl: "Priscilla má pravdu. Je ošklivý jako noc. Posadíte si ho po pravici, abych na něj neviděl a nepřešla mě chuť k jídlu."
***
Hostina se konala v hodovní síni hradu Pendarmoru. Král Johannes posadil královnu po své pravici a vrchního velitele po levici. Vedle vrchního velitele seděl baron d'Escarlat a byl na to náramně hrdý. Yvain měl místo vedle královny a se zájmem sledoval dění. Jedl opatrně, jen po malých soustech. Královna sáhla do mísy před sebou, vytáhla kuřecí stehno a podala mu je.
"Jen jezte, mladý muži. Sleduji vás, a vy si jen sem tam zobnete. Musíte nabrat sil pro další boje."
K čestnému stolu byly do podkovy přiraženy další dva. Princezna seděla uprostřed levého a po pravici si posadila Renauda. Mladík měl na čele pořádnou bouli jako památku na střet s Yvainovým dřevcem. Nálada se uvolnila. Mluvili teď jeden přes druhého a chlubili se svými činy, K princezně přistoupil dvorní básník v krásném šarlatovém oděvu. Chvíli s princeznou o čemsi hovořil, potom se obrátil k čestnému stolu a hluboce se uklonil králi.
"Veličenstvo, dovolte, abych přednesl svou poslední báseň."
"Posloucháme tě, Gile."
Básník pohlédl na princeznu. "Jsem ale trochu nachlazený a nepřednášel bych hezky. Nemohl by mě zastoupit nějaký rytíř? Vy, pane?" obrátil se na Yvaina.
Byla to průhledná past. Každý věděl, že jen málokterý rytíř umí číst a psát. Baron d'Escarlat sevřel pěsti. Pochopil, že chtějí syna ponížit. Užuž se zvedal, že vyprovokuje nějaký skandál, i kdyby ho to mělo stát královskou přízeň. Yvain však vstal rychleji a prudce vyrval básníkovi list z rukou. Začal hlasitě předčítat. Báseň se skládala asi z padesáti veršů a byla o sličném rytíři, který osvobodil paní svého srdce od zlého draka. Když dočetl, král pravil:
"Hezká báseň, že? Co vy na to, Yvaine?"
Yvain, kterého pobavilo princeznino zklamání, odvětil: "Příběh je poutavý, ale zápletka nijak zvláštní. Taky řada rýmů je dost ubohá a rytmus silně pokulhává."
Sál vydechl a Gilův obličej se zrůznil vzteky. Královna si vzala od Yvaina pergamen a rychle si ho pročetla.
"Pan Yvain má pravdu," prohlásila. "Nechť Gil svou práci opraví a my si ji rádi poslechneme znovu."
Královnino stanovisko zadusilo nastávají hádku v samém zárodku. Nikdo si netroufl protestovat. Po chvíli ticha se opět rozběhl rozhovor a sloužící dolévali do cínových pohárů.
"Překvapujete mě," naklonila se Tamia k Yvainovi. "Kde jste se naučil tak pěkně číst?"
"Matka mě už odmalička učila číst v těch několika rukopisech, co máme. Myslím, že je umím všechny zpaměti. A když zemřela, četl jsem dál. Otec neměl na nové rukopisy peníze, a tak jsem začal psát příběhy, jaké bych sám rád četl."
"Až skončí tažení a vrátíme se do Frequoru, byla bych ráda, kdybyste jel s námi. Můžete si přečíst všechny rukopisy, které sbírá můj syn Karlus. Těm, kdo je umějí ocenit, je rád ukáže. Myslím, že byste si rozuměli."
Yvaina nabídka nadchla, protože v ní viděl možnost, jak konečně uniknout z otcovského hradu. Poděkoval královně a s chutí se zakousl do kuřecího stehna.

4

Hodinu po úsvitu vojsko vyrazilo z Pendarmoru. Na hradě zůstala jen královna s nepočetnou posádkou. Princezně král dovolil, aby s nimi táhla do pole. Prohlásila, že zná všechny hrdinské písně, a tudíž mu může za všech okolností poradit, jak vést boj. Nápad se králi zalíbil a souhlasil i s dalším dceřiným návrhem. Prohlásila totiž, že Yvain je příliš ošklivý na to, než aby jel s ostatními rytíři. Král ho tedy přeřadil k de Guerrevalovi, který velel pěším.
Yvain se tak dostal do zadního voje, odkud nespokojeně sledoval, jak rytíři vyrážejí do bitvy. Uprostřed nich jel král ve zlaté zbroji. Za ním klusala princezna mezi vrchním velitelem de Norvakem a jeho synem.

Oba pánové s potěšením konstatovali, že zájem princezny o Renauda po turnaji nijak nepolevil. De Norvak děkoval bohu, že Yvain je tak ošklivý. Nedokázal si představit, co by se stalo, kdyby byl sličnějšího vzhledu...
Královské vojsko čítalo zhruba dvě stovky jízdních. Přehlídka s fanfárami trvala dobrou hodinu a celou tu dobu se kolem zvedala mračna prachu. Henri de Guerreval si zvadl hledí a přistoupil k Yvainovi.
"Vím, jak se cítíte," pravil suše. "Byl byste rád mezi rytíři, kteří sní o hrdinských činech."
"Hlavně bych byl rád po otcově boku, abych ho v případě potřeby chránil. Není už nejmladší a mám o něj strach."
"Takové city vás ctí, jenže tady už nejde o dvorské hrátky, ale o válku. Uvidíte, že válka není nic příjemného, a hlavně že nemá nic společného s hrdinskými zpěvy. Nyní vám velím já a vyžaduji naprostou poslušnost. Nechci šílence, který se vrhá slepě do boje."
"Pochopil jsem, kapitáne. Jak najdeme nepřítele? Vrchní velitel už vyslal špehy?"
Henri se na něj udiveně podíval. "Učil jste se někde válečnému umění?"
"Ne, ale mistr mi občas vyprávěl, co by měl velitel dělat."
"Vidím, že jste měl dobrého učitele. Náš král to však udělal jinak. Vyslal za vládcem Godomů posla, který ho vyzve k boji a smluví s ním bitvu na zítřejší ráno."
Yvain se zamyslel, ale nic neřekl. Rád by ledacos namítl, jenomže opatrnost mu radila, aby mlčel. De Guerreval dal naštěstí rozkaz k pochodu. Královská pěchota čítala dvacet oddílů, padesát lučištníků a malý houfec jízdních. Všichni měli kulaté přilbice a koženou zbroj s královským znakem - bílým mečem v modrém poli. Každý oddíl čítal dvacet mužů vyzbrojených kopím, velkým štítem, který je chránil až ke kolenům, a krátkým mečem pro boj zblízka.
Pěší postupovali pomalu a dýchali prach zvednutý jezdci. Za nimi se na pěti těžkých vozech vezly stany a proviant. Zadní voj tvořilo dvacet jízdních. Příležitostně sloužili jako zvědové. U nich záleželo hlavně na rychlosti, proto neměli kopí, ale jen dlouhý meč a malý kulatý štít.
Navečer král rozbil tábor nedaleko budoucího bitevního pole. Sluhové mu postavili stan. D'Escarlat, ještě celý rozlámaný po dlouhé jízdě, vyhledal syna.
"Nevíme, co nás čeká. Byl bych pyšný, kdybych tě mohl mít po boku. Uznávám, že jsem tě podceňoval. Obdivoval jsem, jak jsi bojoval. Když jsi porazil de Norvaka, přál jsem si mít takového syna. Kapitána de Guerrevala znám. Je možná trochu nerudný, ale jinak je to dobrý muž a dá ti dobré rady. Ať se zítra stane cokoli, chci, abys věděl, že jsem s tebou spokojen,"
Objali se. Poprvé po mnoha letech.
Král Johannes zatím svolal důstojníky do svého stanu. Henri de Guerreval přišel jako poslední, zrovna když Johannes zahájil poradu:
"Zítra se utkáme s Radžakem, který si říká vládce Godomů. Ve skutečnosti je to jen náčelník kmene Vlků, líného a svárlivého lidu, který jsme dosud vždy porazili. Po posledním střetu jsme měli tři roky klidu. Tentokrát dostanou tak za vyučenou, že už nám nikdy nebudou plenit pohraničí."
Ozval se jásot.
"Kdybyste dovolil, Veličenstvo..."
"Posloucháme vás, pane de Guerrevale."
"Obávám se, že tentokrát je tomu jinak. Mluvil jsem s řadou kupců, kteří s nimi obchodují."
"Přece nedáme na řeči nějakých křupanů," prohlásila princezna nadutě.
"Radžakovi pomáhá jakýsi čaroděj. Navíc se mu podařilo spojit se s řadou kmenů nebo si je podrobit, například s Orly, Býky a desítkou dalších."
"Co tím chcete říct?"
"Pokud shromáždí třeba jen polovinu svých sil, bude jich dvacetkrát víc než nás."
"Budou to jen pěší kmáni, snadno je rozprášíme," holedbal se de Norvak.
De Guerreval se však tvářil znepokojeně.
"Divoši na dalcích bez sedla nemají na naše rytíře," usmál se král. "Rytíř s křišťálem stačí na deset protivníků. Už mnohokrát se to prokázalo. Jsme rychlejší a silnější."
"To je možné, ale godomští jezdci jsou mnohem pohyblivější. Navíc jsem se dozvěděl, že ten jejich čaroděj jim dává jakési kořínky, které zvyšují sílu."

"Už zítra uvidíte, že jste se obával zbytečně," zasmál se de Norvak.
"A uvědomte si, že rytíři vždy zvítězí nad bídáky, byť by jich byly tisíce. Tak to stojí ve všech hrdinských zpěvech," přidala se princezna.
***
Radžak byl dobře dvoumetrový obr. Vážil přes sto kilo a nebylo na něm ani gramu přebytečného tuku. Černý kožený kabátec měl na huňaté hrudi rozevřený, kulaté tváře mu zakrýval černý plnovous. Za ním stál čaroděj, velký, hubený, s vyzáblým obličejem a olivovou pletí. Jeho tvář pro změnu zakrýval podivný nažloutlý vous. Radžak měl kolem sebe ještě pět pobočníků, kteří se skláněli nad mapou oblasti. V koutě stanu se krčily dvě dívky a snažily se na sebe neupozorňovat.
Radžak naslouchal hlášení zvědů.
"Král Johannes rozbil tábor hodinu pochodu odtud. Určitě pak nastoupí na pláň, o níž se zmiňoval jeho posel."
"To je dobře, Zirkone, přesně to jsem od toho hlupce očekával. Nicméně ať jsou muži bdělí, kdyby náhodou změnil názor, ale osobně tomu nevěřím."
Zirkon se hluboce uklonil. Pocházel z kmene Zajíců a měl na starosti průzkum. Jeho muži na zdatných dalcích byli výjimečně rychlí a pohybliví. Ve výzvědných akcích se jim nikdo nevyrovnal. V boji sloužili jako spojky.
Radžak pohlédl na velitele Zaka, který nyní velel kmeni Vlků, protože Radžak se dal korunovat na vládce všech Godomů.
"Co ty si o tom myslíš?" zeptal se.
"Je to skvělé. Včera jsem si byl prohlédnout terén. Místo je ideální a máme drtivou převahu. Stačí, když těm jeho těžkooděncům nedovolíme, aby se rozvinuli."
Alto z kmene Býků a Arkon z kmene Orlů pokývali hlavami. Veleli pravému a levému křídlu godomské jízdy.
Radžak se znovu zadíval na mapu a zamyslel se. "Xino," řekl pak náčelníkovi Medvědů, "ty se postavíš tady se svými pěšími." Zapíchl prst do mapy. "Zak a Arkon zase tady. Alto bude mít tu čest zaútočit jako první."
Když všem vysvětlil, co mají dělat, obrátil se na kouzelníka: "Chceš k tomu něco poznamenat, Merchaku?"
"Nikoli, pane, vaše taktika je vynikající."
Projednali ji včera spolu mezi čtyřma očima, aby veškerá zásluha připadla Radžakovi.
"Je třeba se mít na pozoru, rytíři jsou velice zdatní," varoval Merchak. "Naši jezdci ať žvýkají kořínky, které jsem jim dal. Posílí je. Budou to potřebovat."
"Myslím, že naše plány vypadají nadějně," prohlásil přesvědčeně Radžak. "Teď už si jděte odpočinout, ať jste ráno ve formě." Pobočníci opustili stan. Když odcházel Merchak, Radžak ho zadržel.
"Doufám, že tvé kořínky jsou opravdu mocné. Už nás mnohokrát porazili a v jedné bitvě jsem přišel o otce. Chci jim všechno oplatit. Pokud to nevyjde, přijdeš o hlavu."
"Ty kořínky jsou mocné a vy budete překvapen," řekl stařec se zvláštním úsměvem.
Jakmile odešel, Radžak se otočil k dívkám. "Dejte se do práce, děvčata. Svlékněte mě." Rychle ho uposlechly, věděly, jak je přísný.
Merchak zatím došel do svého stanu, který stál stranou ostatních. Všichni se ho báli, neměli ho rádi a jen málokdo snášel jeho společnost. Na lůžku s kožešinami ležela dívenka v prosté říze. Když ho slyšela přicházet, prudce vstala.
Merchak se na ni zadíval, sáhl po důtkách a řekl: "Nastala chvíle trestu."
"Ale já nic neprovedla, pane."
"Nelži. Nedovedu si představit, že bys za celý den neprovedla jedinou hloupost. Připrav se."
Odevzdaně si vzdychla, vyhrnula si řízu až do půli zad a obnažila zadeček s krvavými pruhy. Merchak jí uštědřil dvacet ran, pak ji hodil na lůžko.
"Tohle mi vždycky zvýší chuť. A teď se čiň, jestli nechceš dostat ještě víc!"

5

Pláň se táhla před nimi dobrý kilometr. Na jejím konci šelestily v lehkém ranním vánku keře, po stranách planinu ohraničoval hustý les. Předvoj jezdců právě přejel poslední kopec a de Gallas zvedl hledí a rozhlédl se. Zdálo se, že všude vládne klid.
Se zájmem hleděl na budoucí bojiště. Všichni zmlkli, protože na vrchol právě dojel král Johannes s družinou.
Král zastavil, vztyčil se v sedle a rozhlédl se.
"Dobře vybrané místo," řekl s úsměvem de Norvakovi. "Tady se můžeme pěkně rozvinout a rozdrtit je, jakmile se ukážou." Dal znamení trubačům. Jezdci se posunuli ještě asi o sto metrů a zastavili se.
De Guerreval zatím rozmísťoval pěchotu. Yvain seděl vedle něj na dalkovi. Byl už značně netrpělivý.
"Nezapomeňte na můj rozkaz," připomněl de Guerreval ostatním. "Nikdo se ani nehne, dokud neřeknu."
Pomalu vycházelo slunce a začínalo zahřívat zbroj rytířů. Rytíři byli už celí zbrocení potem.
"Ten Radžak nemá ani za mák zdvořilosti," zavrčel král. "Vzkázal jsem mu přece, že se utkáme dvě hodiny po východu slunce."
Uběhla hodina a nic se nedělo. V králi už vřela zlost.
"Měl jste pravdu, de Norvaku. Godomové jsou zbabělci. Budeme je tedy muset vypudit z úkrytů a vypálit jim vesnice."
Vtom se na opačném konci pláně objevila dobrá stovka jezdců. Přiblížili se asi na poloviční vzdálenost. Vyráželi ostré výkřiky a mávali zbraněmi.
"Je jich dost málo," usmál se král. "Snadno je porazíme." Obrátil se k dceři. "Priscillo, laskavě se vzdalte k panu de Guerrevalovi, dá na vás pozor. Sejdeme se po bitvě."
Princezna, ač nerada, uposlechla. Proklínala nebesa, že se nenarodila jako muž. Když dorazila k pěším, Henri de Guerreval jí suše přikázal: "Držte se po mé levici a hlavně se nehýbejte."
Renaud de Norvak popohnal dalku, vztyčil meč a vykřikl: "Za krále vpřed!"
Rozjel se a za ním dvacet jezdců. Paulův dalka vyrazil a Paul měl co dělat, aby se udržel v sedle. Za nimi klusal král a zbytek rytířů.
"Šílenci," bručel nespokojeně de Guerreval. "Nedokážou ani udržet řadu, to by jim dalo větší sílu."
Měl pravdu. K nepříteli se přiblížili jen Renaud, Paul a desítka rytířů. Godomové hbitě uhnuli, nechali je projet a potom na ně zaútočili zezadu. Těžké kopí zde bylo k ničemu. Paul je odhodil a sáhl po meči. Dohnali ho dva Godomové a vzali ho mezi sebe. Paul štítem v levici odrážel útoky jednoho a mečem dotíral na druhého. Prudce ťal do nepřátelského štítu, ale protivník z koně nespadl. Godom přece nemůže mít takovou sílu! uvědomil si zděšeně.
Zaútočil tedy zleva a popohnal dalku doprava. Dalka vrazil do Godomova dalky. Godom byl náhlým manévrem tak překvapen, že nestačil zareagoval, a Paul mu rozťal hlavu. Prudce otočil dalku a ještě včas zasáhl dalšího nepřítele do krku. Ani se ze svého vítězství nestačil zaradovat a už se mu postavil další Godom. Godomové byli pohyblivější než rytíři, takže brzy zůstal mezi nimi sám s Renaudem. Naštěstí je ostatní brzy vysvobodili ze sevření.
Godomové, kteří měli značné ztráty, se dali na útěk a rytíři je s radostným křikem pronásledovali.
Když dojeli ke keřům na konci pláně, bylo náhle všechno jinak. Větve padly a objevilo se několik řad pěších s napřaženými kopími. Za nimi na dalcích seděla stovka lučištníků a na rytíře se snesla smršť šípů. Šípy se od brnění sice odrážely, nikoli však od dalků. Zvířata padala, plašila se, shazovala jezdce. Paulův dalka byl zasažen dvěma šípy do krku a svalil se na zem. Paul chtěl odskočit, ale pak dostal ránu a ztratil vědomí. Mrtvý dalka ho zavalil.
Král zavelel k ústupu, aby mohli seskupit síly, ale v té chvíli zazněly polnice, z porostu po stranách pláně vyrazila nepřátelská jízda a královské rytíře obklíčila. Rytíři padali jako klasy, proti takové přesile neměli naději.
Zděšená princezna s rozšířenýma očima přihlížela katastrofě. "To přece není možné," mumlala. "Tohle není čestný boj. Musíte pomoct králi. Velte k útoku!"
De Guerreval zavrtěl hlavou. "To nemá smysl. Neprorazíme. Je jich víc než tři tisíce. Něco takového jsem nečekal."
Všiml si, že se Yvain chystá vyrazit.
"Říkal jsem vám, abyste se nehýbal!" štěkl na něj.

Asi deset jezdců prorazilo obklíčení. Mezi nimi král Johannes. Cválali k pěším.
"Král je raněn!" vykřikl vrchní velitel de Norvak. "Jedeme s ním na Pendarmor. Kryjte náš ústup."
De Guerreval pohlédl na pláň. "Měli byste jet do Frequoru, protože Godomové budou na Pendarmoru před vámi. Jen se podívejte, kam zamířili," ukázal na velký houfec godomských jezdců. "Budou tam nejpozději do večera."
De Norvak mu musel dát bohužel za pravdu. "Vyrazíme přímo na jih. Vy jediní je můžete zadržet. Držte se, i kdybyste měl obětovat všechny pěší."
Princezna jela po otcově boku. S úzkostí hleděla na krev, která mu barvila zbroj.
Yvain se rozhlížel, ale svého otce nikde neviděl.
***
Radžak spokojeně sledoval králův útěk. Otočil se k čaroději a řekl uznale: "Měl jsi pravdu."
"Hodně nám pomohla hloupost rytířů."
"Škoda, rád bych Johannese zabil vlastní rukou."
"Lepší je nechat ho utéct. Kdoví, jaký by byl jeho nástupce."
"Asi máš pravdu. Než se stačí připravit k obraně, zmocníme se Pendarmoru. Dnes večer budeme spát na hradě a mužům dovolíme plenit. Vítězství si zaslouží odměny. Slibuji ti mladičkou pannu, můžeš si ji bičovat a znásilňovat podle libostí."
"Co uděláte s pěšími, co zůstali v záloze? Přece je nenecháme jen tak odejít..."
"Postará se o ně Xino. Doženou nás později."
***
De Guerreval pozorně sledoval nepřítele. Jednotka postupovala ve třech řadách a následoval ji jezdec v obyčejné zbroji.
"Je jich dvakrát víc než nás," obrátil se k Yvainovi. "Kdybyste dovolil," řekl Yvain po chvilce váhání, "pokusil bych se prorazit středem. Kdyby se ke mně přidalo deset mužů, probili bychom se doprava a zaútočili na ně zezadu. Budeme-li mít štěstí, vyvoláme v jejich řadách zmatek."
"To stojí za pokus," souhlasil de Guerreval. "Vidíš toho jezdce za nimi? Poznávám znak na jeho přilbě. Je to Xino, náčelník Medvědů. Dobrý velitel. Zkus ho dostat. Když ho zabiješ, budeme mít možná naději. Ale myslím, že pokud nám nepřijde na pomoc Nejvyšší bytost, stejně zahyneme. Ať se stane cokoli, věz, že jsem tě rád potkal."
Dal znamení, Yvain popohnal dalku a vyřítil se s dvaceti jezdci v patách. Cítil náraz, pak dva další, kopí mu sjelo po štítu. Ke svému překvapení prorazil nepřátelský šik a vytvořil v něm mezeru. Pustil kopí, které zůstalo trčet v probodnutém nepříteli, a tasil meč. Právě včas! Dostal se až ke Xinovi. Odrazil jeho kopí a zasekl mu meč mezi zbroj a přilbu. Pak se obrátil a zaútočil na další nepřátele. Zakrátko pobil deset Godomů.
V řadách nepřátel zavládl zmatek. Nikdo jim už nevelel. V té chvíli de Guerreval zavelel k útoku.
Henri Mrtvá ruka se řítil jako smršť, jeho meč zanechával krvavé brázdy v nepřátelských řadách. Za ním následovali vojáci, kteří doráželi vše, co jejich kapitán nestihl.
Godomové se dali na útěk. Pouze někteří se ještě snažili pokračovat v boji, ale královští je jednoho po druhém pobili. Yvain si otřel meč o koně a zasunul jej do pochvy. Cítil se naprosto vyčerpaný. Netušil, že válka může být tak strašná. Sundal si přilbu a otřel si zpocený obličej.
"Máme menší ztráty, než jsem se obával," sdělil mu de Guerreval. "Zbyly nám tři čtvrtiny mužů."
Pochmurně se zasmál. "Když tě král vykázal do našich řad, jistě netušil, že to bylo jeho jediné dobré rozhodnutí. Budu ho o tom informovat. Ale teď už pojedeme. Brzy se setmí. Musíme se stáhnout, dřív než na nás Radžak pošle další bojovníky. Zázraky se neopakují."
Yvain potřásl velkou hlavou. "Doženu vás později. Chci najít otce. Třeba je jen raněný...
De Guerreval se netvářil příliš nadšeně, pak ale mávl rukou. "Dávám ti rozkaz. Prozkoumáš bojiště a sebereš všechny živé. Doufám, že nějaké najdeš. Potom nás doženeš. Narazíš-li na nějakou skupinu nepřátel, zaútoč na ně. Chci, abys nepřítele zneklidnil a zpomalil jeho postup. Zapomeň na jakýkoli čestný boj. Útoč, pouze když si budeš naprosto jist vítězstvím."
"Rozumím, kapitáne, a děkuji."
"Sundej si tu zbroj," zabručel kapitán. "Její zvuk by tě v noci prozradil. Nech si jen meč a štít jako

Godomové."
Yvain tedy slezl z dalky a za kapitánovy pomoci se svlékl. "Postarejte se o něj," požádal de Guerrevala, "je to můj jediný majetek."
"Když se dostanu do Frequoru, odvedu ho ke kováři, ať se na něj podívá."

6
Slunce klesalo k západu a poslední paprsky hladily bojiště. Na obloze kroužila hejna černých ptáku, která jen čekala na noc, aby se pustila do děsivé hostiny.
Yvain držel dalku za uzdu a zvolna postupoval. Na zemi se váleli v divé změti královští a Godomové, spojeni a rovni ve smrti. Vtom za sebou zaslechl jakýsi zvuk. Prudce se otočil a sevřel rukojeť meče. Ze země se snažil zvednout nějaký muž. Měl uniformu královské gardy. Natáhl k Yvainovi ruku a zachroptěl: "Pane, pomozte!" Na přilbě měl velkou díru od meče. Yvain mu ji opatrně sundal a zjistil, že meč rozsekl kůži, ale lebku neprorazil. "Co se ti stalo?" zeptal se.
"Nevím. Následoval jsem pana Henriho a pak jsem dostal ránu zezadu. Právě jsem se probral. Kde jsou naši?"
"Odešli."
"A Godomové?"
"Ti zůstali tady," usmál se Yvain a ukázal na mrtvoly. "Najdi si jinou přilbu a pojď se mnou."
Voják váhal.
"Je to kapitántiv rozkaz," řekl Yvain. "Nařídil mi, abych vyhledal všechny, kdo jsou ještě schopni boje. Jak se jmenuješ?"
"Xil, pane."
"Kdybys spatřil rytíře se zeleným stromem na štítu, dej mi vědět."
Xil byl z pěších zřejmě jediný, kdo přežil. Za čtvrt hodiny se dostali k místu, kde byli rytíři obklíčeni. Yvain se slzami v očích hleděl na mrtvolu mladého Norberta de Cajaka. Sevřel rty a hledal dál. Náhle spatřil štít se zeleným dubem. Otec ležel na zádech. Yvain mu třesoucí se rukou nadzvedl hledí.
"Otče, otče," zasténal. D'Escarlat otevřel oči.
"Yvaine," vydechl.
"Otče, vy žijete. Odvezu vás."
"Ne, nesahej na mě. Mám ošklivá zranění a vím, že mi moc života nezbývá. Ale děkuji Nejvyšší bytosti, že mi dovolila spatřit tě živého. Kde jsou Godomové?"
"Jízda táhne k Pendarmoru. Část pěchoty na nás zaútočila, ale v čele s panem de Guerrevalem jsme ji porazili."
"Jsem rád, že jsi tomu masakru unikl. Rád bych ti toho řekl tolik, ale není čas. Chci, abys věděl, že jsem na tebe hrdý." Baron d'Escarlat se rozkašlal a na rtech se mu objevila krev.
"Když jsem tě po turnaji poznal, mé srdce překypovalo radostí, i když jsem ti to nedal najevo. Nyní mohu v klidu zemřít, protože vím, že jsi hoden..." Starému muži zeslábl hlas a Yvain se k němu musel sklonit, aby rozuměl, co říká.
"Dávej pozor na sestru..."
D'Escarlatovi ztuhly rysy, vytřeštil oči a hlava se mu svezla na stranu.
"Otče!" vykřikl Yvain a propukl v pláč.
***
Slunce již zapadlo a velcí černí ptáci se slétali k hostině, kterou jim náhoda tak štědře poskytla.
"Paule, probuď se!"
V hlavě mu zazněl rozkaz a de Gallas se probral. Ohnal se po nejbližším mrchožravci. Pokoušel se zvednout. Pocítil bolest v celém těle, levou nohu měl.ještě pod mrtvým dalkou.
Snažil se zhluboka dýchat. Červená mlha, která mu zakrývala zrak, se začínala rozptylovat. Zvolna nadzvedl trup a vsunul ruce pod zvíře. Napnul svaly a díky síle, již mu dodával křišťál, se mu podařilo pohnout o kousek mrtvým tělem. To však ještě nestačilo, aby se vyprostil. Ruce se mu chvěly námahou. Připadalo mu, že mu v hlavě cosi cvaklo, jako by mu přicházela na pomoc jakási neznámá síla. Mrtvola dalky se nadzvedla a dopadla metr od něj. Paul ztratil vědomí.

"Pane, slyšel jsem, jak se tady něco pohnulo."
Yvain vstal od otce. Hlavu měl prázdnou, ani si neuvědomoval, že se mu z očí řinou slzy. Jen s potížemi udělal pár kroků. Xil ho musel podpírat. Padesát metrů od nich ležel rytíř vedle dalky. Bylo slyšet, jak hlasitě dýchá. Yvain opatrně zvedl potlučené hledí a spatřil mladý zpocený obličej.
"Proberte se. Jste raněný?"
Paul pracně otevřel oči a trvalo asi minutu, než odpověděl: "Myslím, že ne."
S Yvainovou pomocí opatrně vstal.
"Mám ještě ztuhlou nohu. Svalil se na mě dalka a já se nemohl vyprostit. Pak jsem dostal ránu do přilby a ztratil jsem vědomí."
Ve svitu vycházejícího měsíce se zahleděl na d'Escarlata. "Já vás znám, pane Yvaine. Viděl jsem vás na hostině po turnaji. Jsem Paul de Gallas a děkuji vám za pomoc."
"Bohužel jste zřejmě jediný, kdo tu hroznou bitvu přežil." Yvain se obrátil ke Xilovi a ukázal na několik dalků, kteří se pásli opodál. "Opatři nám dalky. Zatím budu hledat dál, ale asi to nemá smysl. Taky se podívej, jestli někde nenajdeš luk a šípy, mohly by se mi hodit."
"Je to zbraň kmánů," neodpustil si de Gallas.
"To jistě, ale účinná. Sám jste se o tom přesvědčil."
Yvain prohlížel tělo za tělem, ale nikoho živého již nenašel. Litoval, že nemůže pohřbít otce, ale věděl, že se brzy bude muset uchýlit do lesa, aby se skryl před lupiči, kteří přijdou okrádat padlé.
Za ním se ozval zvláštní vrzavý zvuk. To se de Gallas pokoušel učinit několik kroků a vrzalo mu brnění.
"Sundejte si to jako já, je to pohodlnější," poradil mu Yvain. Paul chvíli váhal, ale nakonec poslechl.
Zakrátko se vrátil Xil s několika dalky. Yvainovi podal luk a toulec šípů. Tři muži nasedli a pomalým klusem se vzdalovali z bojiště.

7

Radžak spokojeně přehlížel velkou síň Pendarmoru, kde se konala hostina. Přesně jak předpokládal, rychlost manévru nepřítele zaskočila. První jezdci vnikli do hradu dřív, než obrana přikázala zavřít brány. Pouze hlavní věž se pokoušela o odpor, ale stačil jediný útok a obránce smetl.
Náčelníci se shromáždili kolem Radžaka. To on je dokázal sjednotit, když se ještě před čtyřmi lety navzájem pobíjeli. Vyžadovalo to značný diplomatický um, ale i rozhodnost. Radžak neváhal pobít menší kmen, který se mu odmítal podrobit. Nejobtížnější však bylo naučit různé tlupy spolupracovat a nechovat se jako ti šílení rytíři z Frequoru, kteří nemysleli na nic jiného než na útok.
Pobaveně sledoval čaroděje Merchaka, který se nedokázal přemoci a štípal do zadečku každičkou služku, která prošla kolem něj. Tuto jeho libůstku bylo třeba tolerovat, protože je to dobrý rádce. Radžak nelitoval, že se s ním před třemi lety spojil.
Někteří nasycení hodovníci už začínali prohánět služky a zatahovali je do temných koutů, odkud se pak ozývaly slabé protesty a hlasité oddechování. Nešťastnice věděly, že je lepší se podvolit než mít prořízнuté hrdlo.
Radžak se zvedl ze židle.
"Bavte se dál, přátelé, ale ráno vyrážíme," řekl.
"Kam bychom spěchali?" namítl náčelník Býků Katlo. Byl malý, podsaditý, měl krátký krk a kulatý obličej zarudlý množstvím vypitého vína. "Moji muži ještě nevyplenili město a je tu moře ženských, které neznásilnili."
"Odejdeme s tebou nebo bez tebe, Katlo," zavrčel Radžak. "Už jsem vám přece vysvětloval, že tohle není obyčejný nájezd, ale válka, kterou se chceme zmocnit celého království. Nesmíme dát králi čas, aby se vzpamatoval, a musíme co nejrychleji pochodovat na hlavní město. Tam bude kořist ještě větší než v tomhle ubohém hradě."
"Jdeme s tebou!" souhlasili náčelníci.
Radžak vyšel do prvního patra. Zamířil rovnou do královniných komnat. Královna Tamia seděla v křesle s vysokým opěradlem a vedle ní stály dvě komorné.
"Vy dvě, vypadněte, nebo vás rozpárám!" nařídil jim.
Zděšeně pohlédly na paní a královna Tamia jim naznačila, aby uposlechly.

"Co znamená tento vpád?" otázala se pak chladným hlasem. Radžak se na ni dlouze zahleděl a řekl: "Svlékněte se."
"Nikdy!"
Godom se krutě ušklíbl. "Až se setkám s Johannesem, rád bych mu řekl, že jsem ochutnal rozkoše jeho ženy, a pak ho zabiju."
"To radši zemřu."
"Budiž. Ale umřete moc nepříjemně. Když mě budete i nadále odmítat, předhodím vás svým mužům, kteří si právě užívají v hodovní síni."
"Jste hnusný."
"Záleží na vás, jak se rozhodnete," řekl s úšklebkem. Královna zvolna vstala. Rozechvělou rukou si rozepnula ramínka. Dlouhé modré roucho zvolna sklouzlo na zem a odhalilo štědrá, ale ještě pevná ňadra.
Radžak si ji výsměšně prohlížel a potom řekl: "Není to tak zlé, jak jsem se obával."
Hodil ji na postel a hned se na ni vrhl. Prudce do ní vnikl a Tamia vykřikla.
Když se konečně zvedl, jen ležela a vzlykala.
"Moc jsem si neužil. To otrokyně mě potěší víc. Nyní toho necháme, protože zítra odjíždím. Ale jakmile se zmocním Frequoru a dám se korunovat, pošlu si pro vás. Třeba si vás i vezmu, abych měl právoplatný nárok na trůn. Měla byste mít větší pochopení. Bude-li třeba, dám vás tak dlouho bičovat, až se podvolíte všem mým rozmarům. Mám jich hodně. Uvidíte, že nejsou zas tak nepříjemné."
***
Dva muži vstoupili do Merchakovy komnaty. Krátce pohlédli na nahou dívku na posteli. Na zádech měla stopy po bičování. Čaroděj seděl na stoličce a měl zachmuřenou tvář.
"Pane," řekl jeden z mužů, "zde je to, oč jste nás žádal." Podal mu malý váček a dodal: "Vytáhli jsme ty kamínky, co mají rytíři na čele."
Merchak si vysypal váček do dlaně a spatřil množství našedlých kamínků. Jeden sevřel mezi palcem a ukazovákem. Snadno ho rozmáčkl.
"Jsou mrtvé stejně jako jejich majitelé," rozčilil se. "Chtěl jsem po vás křišťály a vy mi přinášíte písek!"
"Jednali jsme jen podle vašich příkazů, pane."
"Měli jste je odebrat živým."
"To nešlo, všichni už byli dávno mrtví."
"Hodně jsme pracovali a vy jste nám slíbil, že...," osmělil se druhý muž.
Merchak měl sto chutí je vyhodit, ale ovládl se a vytáhl z váčku dva zlaťáky.
"Až mi přinesete ještě teplé tělo, dostanete dvojnásobek." Dlouho zamyšleně seděl. Už více než rok se snažil proniknout do tajemství křišťálů, které mniši tak žárlivě střežili. Tušil, že když se správně použijí, dodají člověku více síly a pohotovosti. Ale co když dokážou znásobit také duševní schopnosti a prodloužit život?
***
Druhý den ráno, zrovna když Radžak hltal snídani ve společnosti čaroděje a alchymisty, vešel do místnosti generál Zak a tvářil se poněkud rozmrzele.
"V noci dorazili na hrad Xinovi muži a přinesli špatné zprávy. Xina prý hned na začátku střetnutí zabil jakýsi rytíř s hvězdou na štítu."
"Dám ho zaživa upálit," vyprskl Radžak. "A dál?"
"Královští naše muže rozdrtili."
"Jak to? Měli jsme přece dvojnásobnou přesilu."
"Měli zřejmě lepší velení a podařilo se jim naše lidi obklíčit."
"Určitě jim velel Henri Mrtvá ruka," prohodil Merchak. "Viděl jsem jeho korouhev. Je chytřejší než ostatní."
"Stejně neunikne mukám, která mám pro něj připravena," řekl mstivě Radžak. "Xino podcenil nepřítele a smrt si zasloužil. Ztráty nepřátelské pěchoty jsou velké?"
"Jistě to nevíme, ale zdá se, že ne."
"To je mrzuté, určitě se vrátí ke králi a posílí ho. Tady necháme jen malou posádku, protože budu

potřebovat co nejvíc mužů v bitvě u Frequoru, kdyby se nám chtěl Johannes postavit."
***
Svítání nalezlo tři muže u ohníčku, na kterém se opékal velký pták. Yvain ho sestřelil šípem ještě před rozbřeskem.
"Jste velice šikovný," pochválil ho de Gallas.
"Můj učitel tvrdil, že je třeba znát všechny způsoby boje. A taky jsem často lovil v otcových lesích."
Xil, kterého povýšili na kuchaře, už ptáka porcoval.
"To já," vzdychl si Paul, "jsem vždycky žil na královském dvoře. Býval jsem druhem prince Karluse. Na jeho žádost jsem se přidal k vojsku. Princ chtěl, abych ho informoval o všech událostech tohoto tažení."
Po jeho tváři přelétl úsměv. "Málem jsem byl prachmizerný kronikář."
Pták je příliš nenadchl, byl tuhý, navrchu spálený a uvnitř skoro syrový.
"Jako kuchaře bych tě nezaměstnal," poznamenal žertem de Gallas.
"Na statku jsem krmil prasata, ne panstvo," ohradil se Xil. "Vařily ženský."
"Ticho!" sykl Yvain.
"Co je?" zašeptal de Gallas.
"Nějací jezdci."
Měl pravdu. Za necelou minutu už zaslechli klapot kopyt. Stáhli se tiše do křovin. Blížilo se godomské vojsko. "Napočítal jsem tři sta jezdců," zašeptal de Gallas, "ale nespatřil jsem Radžakovu korouhev."
Vysvětlení se jim dostalo zakrátko. Po čtvrthodině se ukázal další voj, ale mnohem početnější. A s ním vládce Godomů a jeho družina. Za nimi jel týl.
"Nikdy bych neřekl, že Radžak dokáže shromáždit tolik mužů."
"Všimněte si, jak jsou ukáznění. Takovou kázeň naši nemají."
"Je to k neuvěření. Určitě táhnou na Frequor. Doufám, že naši muži stihnou shromáždit další vojsko. Měli bychom je předjet a varovat krále."
"To už se nám nepodaří. Do Frequoru vede jen jedna cesta a tou se ubírají oni. Museli bychom je objet a tím bychom ztratili příliš mnoho času."
"Přece nezůstaneme tady!"
"Jen strpení. Vyrazíme, jakmile se snese tma. Rád bych věděl, co se stalo s otcovým hradem."
***
Paprsky zapadajícího slunce barvily hradby d'Escarlatova hradu dočervena. Z lesa je pozoroval náčelník Orlů Ackon.
"Hradby nejsou příliš vysoké a bránu nemají zavřenou," poznamenal.
"Domnívají se, že válka zuří někde daleko a že král je ochrání," zasmál se pobočník Komo.
"Ať se připraví jezdci," poručil Ackon. "Využijeme zapadajícího slunce v zádech. Ten, který vnikne do hradu první, dostane deset dalků."
Za dvě minuty se už první jezdci hnali k bráně a za nimi další s Ackonem v čele.
Na nádvoří byli jen čtyři zbrojnoši. Než si stačili uvědomit, co se děje, přešli na onen svět. Nádvoří zaplnili jezdci a rozsévali kolem sebe hrůzu a smrt.
Ackon nakonec své muže usměrnil, usoudil, že nemá smysl pobíjet obyčejné služebnictvo, které by se jim mohlo hodit. Překvapilo ho, že za hradbami je stále slyšet zvuky boje.
Vždyť tam jsou jen venkované. Že by zaútočili královští? Těžko - po včerejší porážce. Zavolal si Koma, aby zjistil, co se děje. Před hradbami se mezitím odehrálo drama. Když Cartignac zaslechl dusot dalků, vyběhl s mečem z domku. Viděl Godomy vnikat do hradu a pochopil, že hrad je dobyt a jakýkoli odpor je marný. Slzy mu vhrkly do očí, pak však střízlivě posoudil situaci. Jsou-li tady Godomové, znamená to, že král byl poražen. Stařec jen doufal, že jeho žák přežil. Sám se rozhodl, že zemře zde.
Blížilo se k němu deset Godomů. V čele kráčel statný růžolící muž. Cartignac zvedl meč a křikl na něj: "Ark diela mojit!"
Skupina se zarazila překvapením, když slyšela starce promluvit jejich jazykem. Velitel zbrunátněl vzteky a vrhl se na Cartignaka. Opsal mečem kruh a špatnou frequorštinou vykřikl: "Já utnout!"
Nedořekl. Jeho zbraň byla odražena a stařec mu prořízl hrdlo od ucha k uchu. Zakrátko postihl stejný osud další dva.

"Na něj!" zaryčeli Godomové.
Stařec stál pevně, jako by byl vrostlý do země, a bravurně odrážel každičký výpad. Netrvalo dlouho a stál proti němu už jen jeden muž, ale i ten začal zvolna ustupovat. "Pomoc! Démon!" křičel.
Bohužel ho slyšeli jiní, kteří zrovna z jednoho domku vlekli za vlasy dívku. Pustili oběť, která toho hbitě využila a utekla, a doběhli na místo právě ve chvíli, kdy se jejich druh skácel mrtvý k zemi. Bitka se rozpoutala nanovo. Cartignac musel před přesilou ustoupit až k domku. Supěl námahou, meč mu připadal stále těžší.
Ještě několik Godomů se skácelo mrtvých k zemi a jejich druhové šlapali po jejich tělech, aby se dostali blíž k bělovlasému andělu smrti. Starcův odpor však slábl. Nakonec se jednomu Godomovi podařilo vrazit Cartignakovi meč do hrudi, ten však ještě v poslední křeči vytrhl dýku a vrazil ji vrahovi do břicha. Chvíli stáli proti sobě a potom se skáceli k zemi oba současně.
Na místo dorazil Ackon a sklonil se ke starci, který ještě stačil zasípat: "Godom.., paljalt..."
"Ano," odvětil Ackon, "zemřel jsi jako velký bojovník. Tvé tělo spálíme a já podříznu dva dalky, kteří tě budou doprovázet na tvé dlouhé pouti. Odpočívej v pokoji."

8

Deset godomských jezdců a jejich zajatci stoupali po cestě k Pendarmoru. Průvod uzavíral vozík tažený starým dalkou.
"Zaútočíme?" zeptal se de Gallas a hned sáhl po meči. "Ještě ne. Je jich moc."
"To nechcete ty chudáky osvobodit?"
"Chci, ale ne teď." Yvain ukázal na zapadající slunce. "Postupují pomalu a do Pendarmoru se nedostanou před setměním. Budou muset přenocovat pod širým nebem. A my je přepadneme, až usnou." Paul se zatvářil nesouhlasně a Yvain pokračoval: "Vím, co si myslíte. Není to rytířské. Ale kapitán de Guerreval má pravdu. Tohle není turnaj, ale válka."
"Asi ano," uznal Paul, "ale stejně se mi to nelíbí."
Potvrdilo se, že Yvain měl pravdu. Hodinu před západem slunce Godomové rozbili tábor na mýtině nedaleko cesty. Zajatci jim postavili kožený stan a rozdělali oheň, na kterém se opékala čtvrtka dobytčete. Když se Godomové najedli, dali zbytky zajatcům a pak je znovu spoutali. Dva muži usedli k ohni a jeden obcházel ležení. Ostatní zalezli do stanu.
Uběhla hodina. Tábor usnul a strážný zvolna obcházel. Vtom zbystřil pozornost. Připadalo mu, že zaslechl nějaký šelest. Nestačil se však ani otočit. Obrovská ruka mu ucpala ústa a hned nato pocítil prudkou bolest v pravé ledvině a propadl se do bezedné hloubky.
Yvain pustil tělo k zemi. Dýku zasunul do pochvy a od Xila si vzal luk. Pomalu se plížil blíž ke strážným u ohně. A vzápětí už se první šíp zaryl jednomu Godomovi do krku. Druhý chtěl vstát, ale nestihl to. Šíp se mu zabodl do žaludku.
Paul a Xil doběhli k Yvainovi a společně zamířili ke stanu. Xil přeřízl šňůry a stan se zhroutil.. Ozvaly se výkřiky a ze stanu vyhlédla jedna hlava. Yvain se okamžitě rozmáchl a ťal. Jeden muž vylezl zadem a vrhl se na de Gallase.
"Pozor, Paule!" vykřikl Yvain.
Paul se otočil právě včas, aby odrazil útok. Yvain mu nemohl přijít na pomoc, protože měl zatím plné ruce práce se dvěma soupeři. Xil zatím bušil do každé boule, která se rýsovala pod stanem. A soudě podle výkřiků, bušil zřejmě úspěšně. Nakonec zavládl klid.
Yvain s Xilem nadzvedli plachtu stanu. Vyřítil se na ně ještě jeden Godom, avšak nabodl se na Paulův meč.
De Gallas se sklonil nad mrtvým tělem. "Nejste raněný?" polekal se Yvain.
Paul se napřímil a povzdychl si. "Ne. A nebyl to můj první Godom. Ale tenhle byl mnohem pomalejší a slabší než ti včera. Podívejte, co měl na krku."
Ukázal váček naplněný jakýmsi černým bylím.
"Během souboje se pokoušel jeden kořínek sníst. Zřejmě to účinkuje podobně jako naše křišťály, ale pouze dočasně. Řekl bych, že ty váčky mají všichni."
"Toho jsem si ještě nevšiml," přiznal Yvain.

"Sebereme jim váčky. Našeho alchymistu budou určitě zajímat." Yvain prohlédl padlé. "Nikdo další ho už nemá. Ten váš měl náčelnické znaky na oděvu. To znamená, že to koření je velmi vzácné a je určeno jen velitelům."
Xil zatím osvobodil zajatce. Jeden z nich, statný černovlasý muž, před Yvainem poklekl.
"Pane d'Escarlate, děkujeme vám." Byl to jeden z baronových poddaných. "Co tady děláš, Tanone?"
"Godomové včera obsadili hrad. Všichni se vzdali, i vaše slečna sestra, pouze mistr Cartignac se bránil."
"Co se stalo?"
"Byl sám. Deset se jich na něj vrhlo, nikdy jsem neviděl podobný boj. Mistr pobil všechny, ale pak se na něj vrhli další a po dlouhém boji ho zdolali. Museli jsme sbírat těla. Napočítal jsem čtrnáct mrtvých a šest těžce raněných..."
Yvainovi vhrkly slzy do očí. "Pokračuj."
"Ráno většina vyrazila za Radžakovým vojskem. Nás hnali na Pendarmor a potom jsme měli otročit na Radžakově půdě."
"Víš, kolik jich zbylo na hradě?"
"Přesně vám to, pane, neřeknu, ale nebude jich víc než dvacet."
"Tak je navštívíme," rozhodl Yvain. Obrátil se k osvobozeným zajatcům a nařídil jim: "Seberte zbraně a jejich výstroj."
Muži ho uposlechli.
"I když jich moc není," poznamenal Paul, "určitě se na hradě zavřeli."
Yvain se jen usmál a nic neřekl. Za necelou hodinu se vydali na cestu.
Zakrátko se dostali do blízkosti hradu. Měsíc zapadl a byla černá noc.
"Shromáždíme se tamhle u hradby, ale hlavně potichu." Yvain ohmatával kameny v hradbě. Jeden balvan vysunul a vytáhl dlouhé lano s kovovou kotvou obalenou hadry.
"Často jsem chodil v noci tajně na lov a tajně jsem se zase vracel," vysvětlil Paulovi.
Zručně hodil lano a kotva se zachytila o cimbuří, hadry ztlumily zvuk.
"Pořádně drž konec lana," nařídil Tanonovi. "Až uslyšíte sovu, lezte za mnou."
Sám hbitě vylezl na hradbu. Asi dvacet metrů od něj se o věž opírala jedna hlídka. Nasadil šíp na tětivu a vystřelil. Doběhl k muži, který měl šíp v hrudi a jehož tělo pomalu klouzalo po zdi věže k zemi. Ztlumil jeho pád a tiše zahoukal.
První vylezl de Gallas, za ním Xil, Tanon a ostatní. "Vezměte si čtyři muže a pokračujte po hradbách. Jistě tu bude ještě jedna stráž. Dělejte!" nařídil jim Yvain. Sám sestoupil po schůdcích na nádvoří a zamířil ke strážnici u brány.
Opatrně vzal za dveře. U stolu, na němž stál džbán vína a poháry, seděli čtyři muži. Ostatní leželi na slamnících a spali. Útok byl stejně náhlý jako krutý. Yvain přitiskl hrot meče na hrdlo posledního živého.
"Kde jsou ostatní?"
"V hlavní věži," zasípal nešťastník. "Kolik jich je?"
"Neumím počítat. Tři ruce..."
"Takže patnáct." To byla jeho poslední slova, protože Yvain přitlačil na meč. Všiml si Paulova pohledu a namítl:
"Není to rytířské, ale nemůžeme si dovolit, aby to hned vyslepičil ostatním. A teď tiše za mnou."
Když vyšli na nádvoří, zaslechli jakési žuchnutí. To na zem dopadl druhý strážný z hradeb. Vrata do hlavní věže byla zavřená, ale Yvain zavedl přátele k nízkému okénku a opatrně do něj strčil.
"Je to úzké, ale dá se jím prolézt. Tudy jsem se vracíval." Místnost, do které vlezli, byla malá, temná a plná prachu. Yvain přistoupil ke dveřím a opatrně je otevřel. Zaslechli zřetelné hlasy. V hlavní síni se slavilo.
Opatrně nahlédli do místnosti, spoře osvětlené pochodněmi. Oslava zřejmě spěla k truchlivým koncům. Všude po zemi se váleli opilí Godomové, někteří spali s hlavou na stole. Yvain nařídil svým mužům, aby se opatrně rozmístili podél stěn. Když byla místnost obklíčena, dal znamení k útoku.
Netrvalo dlouho a opět zavládl klid. Yvainovi se z pachu krve, potu a rozlitého vína zvedal žaludek.
"Prohledejte hrad," nařídil. "Jděte ve skupinách po čtyřech a pobijte všechny, na které narazíte. Pospěšte si, ať to stihnete do svítání."

***

Komo se rozvaloval v křesle a s krutým úšklebkem si prohlížel Alivu a Naru, které se k sobě bázlivě tiskly.

"Tahle komnata se mi moc líbí a zřejmě se v ní usadím," prohodil.

"Rády vám ji uvolníme," řekla Aliva nejistě.

Komo se chraplavě rozesmál, až bylo vidět jeho křivé zuby. "Vy jste mě nepochopily. Můj náčelník Ackon mi dal za odměnu celý tenhle hrad i s veškerou půdou."

"Takže ji nevypleníte a neodjedete?" podivila se Aliva.

"V to nedoufejte," rozesmál se znovu. "Tady se už usadím navěky. Patří mi všechno. Jestli si chcete uchovat své postavení, mohl bych vás pojmout za ženu." Všiml si jejího nesouhlasného pohledu a pokračoval: "Pokud ovšem nechcete být otrokyní. Mí hoši otrokyně zbožňují a rádi si s nimi hrají. Musíte se rozhodnout rychle. My nemáme nijak složité svatební obřady. Stačí slovo a je to."

Aliva byla celá zmatená a nevěděla, co na to říct. Představa, že ji znásilní desítka opilců, ji děsila. Patřit tady tomu surovci se jí hnusilo rovněž, ale možnost uchovat si hrad byla příliš lákavá. Kdoví, třeba ji válka nežádaného manžela rychle zbaví. Zvolna, jako ptáče hypnotizované hadem, zamířila ke Komovi, který vstal s vilným úsměvem na rtech. Už si rozepínal opasek, když se rozletěly dveře.

Do místnosti s mečem v ruce vtrhl Paul de Gallas. Komo se prudce otočil, sáhl po meči a zároveň se snažil hmátnout do váčku na krku.

Paul sice za poslední dva dny pochopil, že doba rytířských klání a soubojů je dávno pryč, ale stejně nedokázal zaútočit na nepřipraveného soupeře. Navíc by ho moc zajímalo, jak ono koření funguje. Proto dovolil Komovi, aby tasil meč a pozřel jeden kořínek.

Komo se na něj s výkřikem vrhl. Paul prudký útok odrazil, uskočil a zasadil Komovi ránu do boku.

"Účinek kořene je tedy okamžitý," konstatoval.

Aliva ztuhla a pak se s pláčem vrhla Pavlovi kolem krku. "Můj zachránče!"

V té chvíli dorazil do místnosti Yvain. Meč měl celý od krve a na kabátci rezavé skvrny.

"Kdes byl!" osopila se na něj Aliva. "Kdybys neutekl jako nějaký zbabělec, Godomové by nikdy nedobyli hrad! Hnusíš se mi!"

"Chlapče, ty žiješ!" zajásala stará chůva. "Honem uteč, hrad je plný Godomů!"

"Těch už se bát nemusíte," odpověděl s úsměvem Yvain. "Paule, postaráte se o mou sestru? Třeba se vám ji podaří nějak uklidnit. Ať si sbalí věci, musíme honem zmizet."

Vrátil se na nádvoří, kde se shromáždili všichni obyvatelé hradu.

"Tanone," požádal svého druha, "sežeň lidi a vysvětli jim, ať utečou, protože nepřítel se vrátí a krutě se pomstí. Dávám ti na starost ženy, děti a starce. Ukryješ je v lese."

"Znám jedno místo."

Když se zástup vydal na cestu, Yvain nařídil mužům, aby do velké síně v přízemí hradu nanosili dřevo. Dalků měli nyní dost pro všechny. Jako poslední opouštěli hrad Aliva, Nara a Paul de Gallas. Ten ženám galantně pomohl do sedla. Odměnou mu byl Alivin úsměv.

"Jeďte, já vás doženu," křikl na ně Yvain.

Když osaměl, zvolna vykročil k hlavní věži. Strhl ze zdi planoucí pochodeň a vhodil ji do dřeva. Oheň zapraskal a pomalu se rozhořával. Yvain vyběhl ven a bylo mu do breku.

Když dohnal Paula, již svítalo. Paul váhal, kterou cestou se dát.

"Pojedeme tři hodiny směrem na Pendramor a potom se ukryjeme v lese. Pojedu pro jistotu napřed," rozhodl Yvain.

Když zastavili na kraji lesa, Alina se ohlédla. Na obzoru stoupal kouř.

"Tamhle něco hoří," řekla. Pak vytřeštila oči. "Ne, to není možné! Jenom mi, Yvaine, neříkej, že to hoří můj hrad!"

"Náš hrad," vzdychl si. "Radši jsem ho zapálil, než aby padl do rukou Godomům."

"Ale vždyť je to náš majetek! Neměl jsi právo jej zničit! Řeknu to otci."

Yvain jen pokrčil rameny a popohnal dalku. Alivu zklamalo, že se s ní nepustil do hádky, a chtěla si zlost vybít na Paulovi. "Můžete za to taky. Měl jste mu v tom jako velitel zabránit." Paul ji nechal vymluvit, a když zmlkla, suše pravil: "Zřejmě bych vám měl něco vysvětlit. Zaprvé, tady velí váš bratr."

"To je přece nesmysl! Vy jste pán ode dvora, kdežto on je jen mizerný zbrojnoš, který ještě nikdy nebojoval."
"Velitelem ho jmenoval kapitán Henri de Guerreval. Váš bratr se zúčastnil královského turnaje a porazil všechny soupeře. Potom udatně bojoval s Godomy."
Stará Nara pozorně naslouchala a nedokázala zakrýt své uspokojení.
"Mám pro vás také smutnou zprávu," pokračoval Paul. "Baron d'Escarlat zahynul s mnoha ostatními rytíři na bitevním poli. Zemřel Yvainovi v náruči..."
Aliva se rozvzlykala.
Asi po půlhodině jízdy Yvain nařídil zastávku. Všem přikázal, aby byli zticha, a nedovolil ani rozdělat ohně.
Po poledni zaslechli dusot kopyt. Paul a Yvain se přikradli do křovin podél cesty. Blížila se godomská jízda.
"Přesně v tohle jsem doufal," zabručel Yvain. "Posádka Pendarmoru vyrazila na výzvědy. Takže jich na hradě moc nezůstalo."

9

Henri de Guerreval jel v čele. Slunce nemilosrdně pražilo a oni byli na cestě už druhý den. Doufal, že nazítří dorazí do Frequoru. Když na obzoru spatřil obydlí, rozhodl se, že tam nabere vodu a nechá muže odpočinout.
Všiml si však, že u chatrče je uvázáno asi deset dalků vystrojených do války. Seskočil z dalky a už se blížil ke dveřím, když z chatrče vyběhl vrchní velitel de Norvak. Poznal de Guerrevala a bylo vidět, že si oddechl.
"Co tady děláte? Měli jste být už za hradbami Frequoru," zavrčel de Guerreval.
"Král byl unavený a chtěl si odpočinout."
"To je šílenství. Godomové tady můžou být každou chvíli." Vrchní velitel jen zavrtěl hlavou a vešel do chýše. Na bídném loži tam ležel král a princezna ho držela za ruku. Panovník byl bledý, popelavý, na čele se mu perlil pot. Když poznal de Guerrevala, pokusil se o úsměv.
"Rád vás vidím, kapitáne. Jaké máte zprávy?" Hlas měl slabý a dýchal trhaně.
"Špatné, Veličenstvo. Když jste opustil bitevní pole, zaútočila na nás síla Godomů a jejich jízda vyrazila na Pendarmor. Byl to krutý boj."
"Neunavujte otce historkami o pěšácích," napomenula ho stroze Priscilla. "Život nějakých kmánů nás nezajímá."
Henri sevřel svou pěst a suše odvětil: "Jenže ti kmáni zabránili tomu, aby Godomové nebyli už tady."
"Myslím, že přeháníte, kapitáne, ale nicméně vyprávějte." De Guerreval věrně vylíčil průběh boje a na závěr dodal: "Rád bych zdůraznil chrabrost mladého d'Escarlata. Hlavně díky jemu jsme zvítězili."
"Kmán proti kmánům, to je logické," poznamenala uštěpačně princezna.
De Guerreval jen sevřel rty, ale nic neřekl. Po chvíli ticha pravil: "Prosím Veličenstvo, aby pokračovalo do Frequoru."
"Jsem ještě slabý. Godomů se už nemusíme bát. Vyplení Pendarmor a pár dalších hradů a potom se stáhnou jako vždycky. Nejsou to ušlechtilí bojovníci, jen banda lupičů."
"Obávám se, že tentokrát je tomu jinak. Radžak shromáždil příliš mnoho mužů, než aby šlo o pouhý nájezd. Nezastaví se, dokud nedobude celé království."
"Barbar v čele našeho království, to je přece směšné," ozvala se opět princezna. "Jsem přesvědčená, že už prchají, aby se nestřetli s našimi udatnými rytíři."
Otec a syn de Norvakovi s ní vřele souhlasili, ale brzy měli zjistit, jak se mýlí.
Do chýše vpadl jakýsi muž a křičel: "Kapitáne, kapitáne, Godomové se blíží!"
Henri de Guerreval s de Norvakem starším vyběhli ven. Muž měl bohužel pravdu. Na obzoru bylo vidět skupinu Godomů, která cválala přímo k nim.
"Je jich na dvě stě," zabručel de Guerreval. "Veliteli, okamžitě s králem odjeďte, pokusím se je zadržet. Nechte mi na podporu šest rytířů."
"Ale to je králův doprovod!" namítl de Norvak.

"Jestli jich s králem bude šest nebo dvanáct, stejně všichni zahynou, pokud ty Godomy nezastavím. Doufám, že jste už zjistil, že dokážou pobít nepřítele, ať je to rytíř či muž neurozený."
Vrchní velitel při narážce na prohru zrudl a vztekle se vrátil do chýše.
Henri de Guerreval zatím svolal své lidi, dal je nastoupit do tří řad a vytvořil z nich hradbu s napřaženými kopími. Skupinka s králem odcválala. Na místě zůstalo šest rytířů. Henri podle chování koní hned postřehl, že se opět chystají k výpadu.
"Pánové," řekl přísně, "zabiju prvního, kdo bude jednat proti mým rozkazům. Zatím zůstanete se mnou tady vzadu a budete čekat, až vám dám rozkaz." Jeho tón byl tak přísný a rázný, že rytíři uposlechli.
Za bitevní linii postavil třicet zbylých lučištníků. Godomové už byli blízko. De Guerreval dal povel lučištníkům. Šípy přeletěly pěšáky a padly mezi jezdce. Několik dalků kleslo k zemi. Ale to už dva Godomové vrazili do řad pěších. Henri na ně poslal dva rytíře. První proklál Godoma kopím, druhý Godom však uhnul a hnal se na kapitána. Henri odrazil útok a napůl uťal jezdci hlavu.
Zbrojnoši statečně odolávali náporu nepřítele. Deset Godomů se teď chystalo objet je zleva a vpadnout jim do zad. De Guerreval si nebezpečí včas uvědomil a vydal rozkaz rytířům. Ti vyrazili a už při prvním střetu se pět Godomů válelo v prachu. Ostatní je zakrátko následovali.
Rytíři pokračovali ve výpadu, nyní útočili na zadní godomské voje. Tím přinutili jezdce, aby se obrátili zády k bitevnímu poli aby se jim mohli bránit. Neměli však dost místa k manévrování.
De Guerreval využil zmatku a nařídil lučištníkům palbu. Rytíři zatím dojeli na konec nepřátelské řady, otočili se a uháněli nazpátek.
Bitva pokračovala, byla tvrdá a krutá. Ještě dvakrát se nějakému godomskému jezdci podařilo vrazit mezi pěší, ale pokaždé se střetl s kapitánem, který ho odeslal do říše smrti. Boj teď polevil a rytíři se vraceli k de Guerrevalovi. Zbývali už jen čtyři, ale Godomové přišli o polovinu svých jezdců, proto už tolik nedotírali. Jejich velitel pochopil, že tuto bitvu nevyhraje, a nakonec dal rozkaz k ústupu.
De Guerrevalovi muži jásali. Kapitán si dal zjistit ztráty. Dopadlo to, jak se obával. Ztráty byly velké. Přišel o třetinu lidí! "Pánové," oslovil rytíře, "chrabře jste bojovali. Máte hodinu na odpočinek, potom se vydáme na pochod."
***
Krále uložili v jedné komnatě Frequoru. Byla rozlehlá, měla kazetový strop a na zdích gobelíny s loveckými výjevy. Nejdříve se za panovníkem dostavil velekněz alliumské církve.
Církev alliumská pocházela z malého království stejného jména rozkládajícího se na jihozápadě. I když městská království často bojovala mezi sebou, duchovní autoritu velekněze uznávalo nejen Frequorské království, ale i městské státečky. Z Frequoru řídil velekněz kostely a kláštery v celé zemi prostřednictvím kněží, které sám jmenoval. Poselství míru a úcta k tradicím, které toto náboženství hlásalo, přispěly k tomu, že se stalo státním náboženstvím. Pouze řád Křišťálu měl naprostou autonomii, ale velekněz doufal, že i jej si nakonec podrobí.
Velekněz měl na sobě dlouhé obřadní roucho. Třikrát se uklonil a řekl: "Zkoušku, kterou Nejvyšší bytost sesílá na Vaše Veličenstvo, je třeba přijmout s pokorou, ale celé naše bratrstvo se bude ve dne v noci modlit za uzdravení."
Sklonil se k princezně a pošeptal jí: "Úsilí mých bratrů by jistě zvýšilo, kdyby věděli, že naše obec dostane štědrý dar."
"Jakmile se král uzdraví, daruji obci zemi s lesem a jezerem," odpověděla trochu zmatená Priscilla.
Velekněz nedal najevo zklamání. Uvítal by okamžitý dar, protože stav raněného se mu pranic nelíbil. Odešel do kouta, klekl si a začal se tiše modlit.
Mezitím se dostavil dvorní alchymista a lékař v jedné osobě.
Naklonil se nad králem a dlouze jej mlčky pozoroval. Potom mu sáhl na čelo, tváře a na ruce. Několikrát potřásl hlavou.
"Stav Jeho Veličenstva je vážný," pravil, "leč to, že přijel do Frequoru, nám dává naději."
"Nechcete se podívat na jeho zranění?"
"Šít rány je práce pro obyčejného felčara. Připravím lektvar, který zažene horečku a dodá Veličenstvu síly k uzdravení: Bude mi to trvat celou noc. Vrátím se ráno. Zatím ať odpočívá."
Když vycházel z komnaty, střetl se s bělovlasým starcem a poctil ho nenávistným pohledem. Byl to

lazebník a uznávaný ranhojič Arp.
"Mistře Arpe," požádala starce Priscilla, "vyšetřete prosím otce."
Ranhojič přistoupil k lůžku a zvedl pokrývku. Král měl na pravém boku obvazy nasáklé krví a linul se z nich zápach hnisu.
"Přineste mi víno," nařídil stařec a opatrně snímal obvazy. "Také budu potřebovat čisté plátno."
Komorník doběhl pro plátno a ranhojič je natrhal na pruhy. Nalil na kus plátna víno a jemně rány očistil. Dlouho prohlížel zranění, okrouhlý otvor na pravém boku a sečnou ránu na bedrech. Opatrně je ohmatal, vylil na rány zbytek vína a opět je obvázal.
"Co si o tom myslíte, mistře Arpe? Náš velký alchymista řekl, že otce brzy vyléčí," otázala se ho princezna.
"Nechci odporovat slovutnému lékaři, ale ránu způsobilo kopí, které proniklo bokem. Zřejmě jsou poraněny důležité orgány. Abych se mohl vyjádřit, musel bych mít možnost studovat nějakou mrtvolu, ale jak dobře víte, velmistr takové počínaní zakazuje."
"Zařídím to, můžete jít."
Když Arp večeřel, někdo zaťukal na dveře. Dva královští skládali z vozu jakýsi podlouhlý balík zabalený v hadrech.
"Kam to máme složit'? Je to jeden odsouzenec, kterého princezna dala nahonem oběsit. Máme vám být k ruce."
Stařec potřásl hlavou a ukázal na dveře do druhé místnosti.
"Odneste ho do laboratoře."
Místnost osvětlovaly dvě olejové lampičky. Uprostřed stál velký stůl z černé břidlice, který měl lehce zvednuté okraje. Řada stružek vedla do středového otvoru.
Zbrojnoši položili obnaženou mrtvolu na stůl. Stařec došel ještě pro jednu lampu a jednomu muži ji podal.
"Drž ji co nejvýš."
Uhlem udělal kříž v místě, kde byl král zraněn. Pak se obrátil ke zbrojnošovi.
"Půjč mi meč."
Zvolna zajel čepelí do těla. Několikrát se zastavil, aby se přesvědčil, že vede meč správně. Pak spokojeně sáhl po ostrém noži. Rázně rozřízl tělo od třísel až po hrudní kost. Okamžitě vyhřezla střeva. Zápach Arpovi zřejmě nevadil, rozevřel okraje rány a vnitřnosti odsunul stranou. Vnořil ruce do těla a dlouho útroby prohmatávat.
"Drž to světlo pořádně a nehýbej se," napomenul nešťastníka, který se třásl jako osika.
Druhý zbrojnoš se uchýlil do kouta, kde zápolil s nevolností. Arp několikrát potřásl hlavou, potom uchopil dlouhou jehlu s nití. Když došil, přistoupil k umyvadlu a chtěl si umýt ruce. "Nalij mi vodu."
Překvapilo ho, že se nic neděje, a otočil se. Jeden zbrojnoš ležel v mrákotách a druhý v koutě zvracel.
"Slabotinky," řekl posměšně. "A ti chtějí dělat válku. Až se vzpamatujete, seberte si to tělo a odvezte je na krchov. A než odejdete, ukliďte po sobě."
***
Nazítří se Arp vydal do hradu za princeznou. Našel ji opět v králově komnatě. Král byl celý sinalý a potil se.
Stařec zatáhl Priscillu do kouta a pošeptal jí: "Bohužel nesu špatné zprávy. Jak jsem se obával, kopí proniklo pravou ledvinou. Jen zázrakem nedošlo k vnitřnímu krvácení. Nicméně je to jen odklad. Krále zachránit nelze, tohle léčit neumíme."
"Jste jen hlupák a nevědomec!" rozčílila se princezna. "Před necelou hodinou tady byl alchymista a přinesl lektvar a otcův stav se již zlepšuje. Tvrdí, že se do týdne postaví na nohy. Zmizte, jinak vás dám zbičovat."
Její záchvat zlosti Arpa překvapil. Hluboce se uklonil a rychle se klidil z místnosti. Cestou potkal čtyři mnichy v černých rouchách s bílým krystalem na místě srdce. Přijeli až z opatství Aedtler. V tomto jedinečném klášteře si kněží vybírali mladé lidi přicházející ze všech stran. Ti nejschopnější z nich se pak stávali bratry nebo sestrami řádu Křišťálu.
V čele kráčel bratr Gregor. Když poznal starého lazebníka, kývl na něj a vešel do královské komnaty.

Priscilla jim vyšla v ústrety.
"Princezno, vydali jsme se na cestu, sotva jsme se dozvěděli o králově zranění."
"Děkuji vám, že jste se dostavili tak rychle. Velký alchymista mu dal lektvar na sražení horečky, ale král je stále sláb." Bratr Gregor se sklonil nad raněným, položil mu ruku na křišťál na čele a zavřel oči. Bylo mu jasné, že král je v posledním tažení.
Mniši obstoupili lože a Gregor princezně řekl: "Uděláme, co bude v našich silách, abychom mu posílili křišťál, který mu snad pomůže přežít, než se rány zajizví. Budeme u něj bdít a mohu vám zaručit, že aspoň nebude trpět."
Mniši se vzali za ruce a soustředili se. Křišťál na králově čele zazářil. Krátce nato se mu na rtech objevil šťastný úsměv.
***
Mistra Arpa na chodbě zastavil sluha. "Mistře, princ by s vámi rád mluvil."
Ranhojič následoval sluhu do knihovny. Karlus seděl ve vysokém křesle a tvářil se vážně. Nabídl Arpovi místo.
"Jak se vede králi?"
"Velký alchymista tvrdí, že se brzy uzdraví," odvětil opatrně ranhojič.
"Chci znát váš názor. Důvěřuji vašim znalostem, protože se opírají o zkušenosti."
Ranhojič chvíli váhal. "Domnívám se," řekl nakonec, "že král zemře do dvou tří dnů. Ani kněží Křišťálu nevyhnutelnému konci nezabrání."

10

Yvain a jeho hlouček postupovali k Pendarmoru lesem podél cesty. Náhle Yvain zaslechl sténání. Zvedl paži a všichni se zastavili. Sám pak seskočil z dalky a vedl ho dál za uzdu. Při pohledu, který se mu naskytl, se mu srdce sevřelo hrůzou.
Na větvi jednoho dubu visel nahý muž. Pouze špičkami nohou se dotýkal země. Měl rozříznuté břicho a střeva mu visela až na stehna. Kati toho nešťastníka pověsili přímo nad mraveniště. Proud mravenců mu lezl po nohou až do útrob a druhý proud zase sestupoval dolů s kousíčky masa.
Yvain zaslechl za sebou výkřik a otočil se. Za ním stáli Aliva a Paul.
"Taková krutost snad není ani možná," vzlykala Aliva. Yvain překonal nechuť a přiblížil se k muži. Byl dosud naživu. Poznal v něm rytíře Kerfridena, se kterým se utkal v turnaji. Kerfriden otevřel oči a zamumlal:
"De Norvak mě poslal do Pendarmoru, abych varoval královnu. Godomové mě chytili a tohle mi udělali. Při Nejvyšší bytosti vás prosím, zabijte mě."
"Pokusím se vám pomoci," řekl Yvain se staženým hrdlem. "Nejdřív vás odříznu."
Uchopil dýku a prudce ji vrazil nešťastníkovi do srdce.
"Proč jsi ho zabil!" vykřikla Aliva. "Říkal jsi mu, že mu pomůžeš!"
"Váš bratr vzal na sebe statečné rozhodnutí," zasáhl Paul de Gallas. "Zkrátil mu trápení."
"Tohle Godomové krutě zaplatí," vrčel Yvain. "Pokračujeme."
"To ho nepohřbíme?"
"Na to není bohužel čas." A Yvain naskočil na dalku a vrazil mu paty do slabin.
Když konečně spatřili Pendarmor, slunce se již chýlilo k západu.
"Tady jsou hradby na lano moc vysoké," prohlásil Paul. "Tak vejdeme branou," navrhl žertem Yvain.
"Budeme se vydávat za hlídku, kterou jsme pobili předevčírem večer."
"To je nesmysl! Nikdo z nás nezná ten jejich prokletý jazyk. Okamžitě nás poznají."
"Já ho znám. Můj mistr strávil několik let na severu. Donutil mě, abych se mu učil. Cvičil jsem se v rozhovorech s kupci. Nebojte se, zkusím jen pár slov. Doufám, že nebudu mít špatný přízvuk."
Část houfce se převlékla do šatů pobitých Godomů, které si prozřetelně vzali s sebou. Další předstírali zajatce, ale pouta měli volná. Pod hadry měli ukryté zbraně.
"Paule, byl bych rád, kdybyste šel v čele zajatců, abyste se ujal velení v případě, že by nás rozdělili. Půjdete mezi mou sestrou a Narou. Nara ukryje váš meč pod šaty."
A Yvain se sevřeným srdcem zamířil k branám hradu. "Vpusťte nás," řekl godomsky strážím. "Jsme ve

službách vládce."
Dostavil se důstojník a dožadoval se vysvětlení. "Přivádíme otroky."
"Měli jste tady být už včera. Kde jste se courali?"
"Pár se jich pokusilo o útěk a museli jsme je pochytat." Důstojník pokýval hlavou. "Ukážeš mi je. Dám je zmrskat, aby se naučili poslušnosti."
Když byli konečně na hradním nádvoří, Yvain seskočil z dalky a řekl důstojníkovi: "Jazyk se mi lepí na patro. Nebyl by pohár vína?"
Chlap se rozchechtal. "Pojď na strážnici, moji lidé je zatím odvedou do vězení."
Místnost byla tmavá a příjemně chladná. Tři muži se tam váleli na polních lůžkách. Důstojník nalil do dvou pohárů a jeden podal Yvainovi.
"Ještě jsem tě neviděl. Jsi od Vlků?"
"Je to moje první tažení," vyhnul se odpovědi Yvain a připil mu. Současně levou rukou uchopil dýku a vrazil ji muži do břicha. Důstojník upustil pohár a pomalu se svezl k zemi. Yvain ho odstrčil a vytáhl meč. Dva strážní přišli o život, než si stačili uvědomit, co se děje. Třetí se ještě stihl zvednout s mečem v ruce, ale příliš pozdě.
Yvain vyšel ze strážnice. Venku si nikdo ničeho nevšiml. Zajatci zvolna kráčeli k nízkým dvířkům vedoucím do podzemních kobek, které jeden Godom zrovna odemykal. Yvain kývl na Paula. Paul převzal od Nary meč a rozpůlil muži hlavu.
Yvain neztrácel ani vteřinu a vrhl se na stráže u brány. Zdolal je snadno, bohužel si střetu všiml strážný na hradbách a vyvolal poplach. Xil ho sice hned nato sestřelil šípem, ale odevšad se už hrnuli Godomové. Yvain jich měl proti sobě zakrátko dvacet. Rozpoutal se urputný boj. Yvain se přesunul k Paulovi, který sice bojoval udatně, ale tento způsob boje mu nebyl vlastní. Chvílemi měl pocit, že podlehne, ale pak jako by ho vedla jakási neznámá síla. Jednal naprosto mechanicky.
Sevření kolem dvou mužů se svíralo stále víc. Za jednoho zabitého Godoma hned nastoupili dva další. Yvain se s prudkým výkřikem vrhl vpřed a sekal kolem sebe jako zběsilý. Nakonec však byl nucen ustoupit. Uvědomoval si, že přecenil své síly a že tento boj je zřejmě jeho poslední.
Vtom nápor povolil a Yvain se mohl nadechnout. Zasloužil se o to Xil. Sebral zabitému žalářníkovi klíče a otevřel vězení. Na chodbě se mu chtěl postavit nějaký Godom, ale ten brzy odešel za svými předky. V celách Xil našel patnáct královských stráží a jednoho důstojníka s křišťálem. Ti vyběhli na nádvoří, chopili se zbraní po padlých a zapojili se do boje.
Aliva se tiskla k hradbám a zděšeně všemu přihlížela. Když bylo po boji, přiběhla k vrávorajícímu Paulovi.
"Jste zraněný?"
"Ne, jenom unavený."
"Opřete se o mě."
Yvain svolal svůj houfec. "Prohledejte věže a pobijte všechny zbylé Godomy."
Šel příkladem a vpadl do hlavní věže. Ve zpustošené hodovní síni zastihl jednoho opilého Godoma. Vystřízlivět již nestačil...
V prvním patře kopl do prvních dveří a za nimi uviděl královnu. Seděla na posteli pouze v košili. Byla sama.
Yvain padl na kolena. "Veličenstvo, přišli jsme vás osvobodit." Když před sebou spatřila jeho zakrvácený a zpocený obličej, zachvěla se. Zmocnil se jí podivný cit. Instinktivně na tu hlavu položila ruku a přitáhla si ji k sobě. Když Yvaina políbila, cítila, jak jí tělem proběhla teplá vlna. Lítostivě si vzdychla a něžně zmateného Yvaina odstrčila. Sama nechápala, co se to s ní děje.
"Pane," řekla tiše. "Na tento okamžik pošetilosti musíme zapomenout. Slibujete mi to?"
"Přísahám," zabručel Yvain ještě celý rozpačitý. "Připravte se na cestu, Veličenstvo. Musíme uprchnout."
"Všechny své šaty mám zamčené v tamté truhle a chybí mi klíč." Yvain uchopil truhlu za držadla, s nesmírným úsilím ji zvedl nad hlavu a mrštil jí o zeď.
"Vyberte si něco vhodného na cestu, Veličenstvo," požádal královnu. "Já se zatím podívám po nějaké komorné."
V té chvíli dorazil de Gallas s Alivou, která se ho držela jako tonoucí stébla.

"Pomoz královně," nařídil jí Yvain. "Jdu ještě pročesat patra. Sejdeme se na nádvoří."
Za tři hodiny opouštěli hořící Pendarmor. Yvain váhal, než dal příkaz ho zapálit, ale královna hned souhlasila: "Pošpinili jej Godomové. Ať radši zanikne."

11
Radžak shromáždil pobočníky ve velkém koženém stanu. Za ním seděl na bidýlku falkis. Bylo to zvláštní zvíře - velké jako orel, ale s šedým chlupatým tělem a velkými blanitými křídly. Cvičení falkisové se používali k lovu i k boji. V noci stejně jako ve dne dokázali zjistit na velkou vzdálenost dalky, a tím i nepřítele.
Vládce měl vztek a vyléval si ho na Katlovi, který mu právě podal hlášení.
"Žádal jsem tě, abys zjistil, kde je nepřítel, a dal mi vědět. Neříkal jsem ti, abys ho napadl."
"Přišlo mi, že je jich málo a že je snadno pobiju. Byli to jen pěšáci a pár jezdců."
"To byl jistě zase ten Henri Mrtvá ruka," zabručel Merchak. "Kdybych je porazil," bránil se Katlo, "mohli jsme dostat Frequor stejně snadno jako Pendarmor."
"A mohl jsi ho vyplenit jako první," poznamenal Radžak jedovatě. "Kvůli tomu zbytečně zahynulo množství mužů, kteří mi mohli posloužit v další bitvě. Kdyby jen to! Tys neuposlechl mého rozkazu. Nejsi už hoden velet. Díky tvým dřívějším zásluhám tě nedám popravit před jednotkou. Vyber si smrt sám, a hlavně ať je to do rána."
Katlo zbledl. "Na to nemáš právo. Sesadit mě může pouze rada starších kmene. Odejdu se všemi svými muži."
"Přísahal jsi poslušnost. Hrozím se těch, kdo nedrží slovo." Radžak sáhl pod kabátec a vytáhl medailonek zdobený drahokamy. Chvíli si jej prohlížel a laskal ho prsty. Vtom z něho vyšlehl oslepující paprsek. Zasáhl Katla do čela a Katlo se skácel k zemi s černou dírou v čele.
Všechny přítomní ohromením ztuhli. Radžak přivolal stráž. "Odnes tu mršinu. A ty, Zaku, jmenuj nového náčelníka Býků."
Všichni pobočníci opustili stan. Zůstal pouze Merchak. "Teď se vás budou bát ještě víc," řekl s jízlivým úsměvem.
"Nedalo se nic dělat. Mám vztek, když tak hloupě přijdu o tolik statečných mužů."
"Stále ještě máte mocné vojsko a Johannes už jen hrstku věrných."
"Tím je právě nebezpečnější. Zavře se ve svém městě a obyvatelé nastoupí na hradby. Čeká nás dlouhé obléhání, což moji lidé nenávidí ze všeho nejvíc. Mám strach z dezercí."
"Možná najdu nějaký prostředek, jak zbořit hradby," poznamenal Merchak s podivným úsměvem.
Radžak se ho už nestačil zeptat jaký, protože do stanu vešel Zak a za ním zaprášený jezdec.
"Pane, vyslechněte tohoto muže. Přijíždí z Pendarmoru." Když se vládce doslechl o vypálení d'Escarlatova hradu a Pendarmoru, neskutečně se rozzuřil. Navíc ho dopálilo, že mu unikla královna.
"Tohle vypadá na Henriho Mrtvou ruku," poznamenal Merchak.
"Nemůže být přece všude!" zaječel Radžak.
"To jistě ne, ale umí vydávat rozkazy. Nechal nějaké muže, aby zaútočili na náš zadní voj. Je dost pravděpodobné, že nám budou přepadávat konvoje a posily."
Radžak rázoval po stanu jako šelma v kleci.
"Nemůžeme si dovolit nějaké rebelie, ještě by se k nim mohli přidat vesničané," usoudil nakonec.
"Vrátíme se, dostaneme je a exemplárně potrestáme," rozhodl. "A klidně necháme Johannese, ať si sbubnuje ty své rytíře. V příhodný čas mu pošleme výzvu. Přesně jak to má rád. Domluvíme si s ním místo a hodinu a porazíme ho jako posledně."
***
Král zemřel tři dny po příjezdu do Frequoru, přesně jak předpověděl mistr Arp. Pohřeb se konal ve velkém chrámu.
Obřad se chýlil ke konci. První vyšel z chrámu princ, za ním princezna s vrchní velitelem a jeho synem. Na schodech před chrámem se velekněz princi uklonil a před ztichlým davem pronesl:
"Král Johannes je mrtev. Ať žije král Karlus!"
Dav zajásal. Mohl zajásat radostněji, ale přesto zajásal. Na lid padala úzkost. Městem kolovaly

nejrůznější pověsti o blížících se Godomech a křehká princova postava nevzbuzovala v nikom přílišnou důvěru.
Mladý král hned nasedl na dalku a odjel do hradu. Zavřel se v knihovně a přemýšlel.
"Veličenstvo, za chvíli se bude konat nějaká porada," informoval ho sluha.
Karlus si vzdychl a vstal. Nastala chvíle první zkoušky. Když vešel do síně, spatřil sestru v otcově křesle. Po pravici jí seděli vrchní velitel se synem a po levici strážce pokladu. Byl to vyzáblý stařec s přísným výrazem.
"Doufám, že vás neruším," poznamenal ironicky nový král. Všichni vstali.
"Nerušíte," odpověděla vážně Priscilla. "Pouze jsem požádala pár přátel, aby se mnou posoudili situaci. Nechtěli jsme vás rušit ve vašem zármutku."
"Skvělé. Rád si poslechnu vaše názory. Ale mám pocit, žes mi obsadila místo. Poněkud předčasně."
Priscilla si přesedla vedle Renauda a Karlus usedl na své místo.
"Poslouchám," řekl prostě.
Chvíli bylo ticho a pak váhavě začal vrchní velitel.
"Je třeba přebudovat vojsko. Musíte co nejrychleji svolat do zbraně celé království. Pak Godomy vyzveme k boji a porazíme je."
"Svolat barony si vyžádá značný čas," povzdychl si král. "Dopřeje nám ho Radžak?"
"Jde mu hlavně o plenění a pořád ještě je daleko."
"To bych neřekl. Nebýt oběti pana de Guerrevala, nepodařilo by se vám uniknout a Godomové by už stáli před branami."
"Naší povinností bylo chránit především krále," namítl de Norvak a zrudl.
"A já vám za to děkuji. Teď si přeji, abyste vyslal zvědy. Ať víme, co dělá nepřítel. Sejdeme se zase ráno. A strážce pokladu žádám, aby mi do knihovny donesl veškeré podklady. Rád bych znal stav pokladny."
Stařec zbledl jako stěna a zablekotal: "Zlato se dávalo do truhly, z níž král čerpal podle svého nejjasnějšího uvážení. Výdaje se nezanášely."
"To je mrzuté a musíme to napravit."
"Nejsme přece hokynáři," pronesla princezna opovržlivě. "Rytíři nepotřebují k boji zlato."
"Jestliže povoláme muže do zbraně, musíme je vyzbrojit, což bude něco stát," řekl Karlus.
***
Yvain rázně postupoval k hlavnímu městu. V podvečer nařídil zastávku, aby si zvířata a jezdci odpočinuli. Ukryli se v lese. Královna s mladičkou roztomilou komornou a s Alivou usedly pod letitý dub. Společnost jim dělal de Gallas a vyprávěl jim různá dobrodružství. Když padlo jméno Yvain, Aliva se neudržela a řekla:
"V našem rodu jsou všichni docela pohlední. Takhle ošklivý je určitě po matce, kterou si otec vzal jako druhou ženu."
"Alivo, jste hlupák," napomenula ji suše královna. "Pan Yvain je silný, statečný a především má dobré srdce a je inteligentní, což nebývá tak obvyklé."
Přiblížil se k nim Yvain, a tak všichni zmlkli. Zachmuřeně pozoroval oblohu. Nad hlavami jim kroužil falkis a po chvíli se k nim začal snášet.
"Tyhle potvory jsou tady vzácné," poznamenal de Gallas. "Obvykle se vyskytují více na sever."
Pták je nyní přelétával docela nízko. Ve svitu slunce byla blanitá křídla skoro průsvitná. Yvain luskl prsty na Xila, aby mu podal luk. Chvíli mířil, pak vypustil šíp. Pták dopadl kousek od nich.
"Pěkná trefa," řekl uznale Paul. Zvíře sebou ještě škubalo.
"Odporný tvor," otřásla se Aliva a zvědavě se k falkisovi přiblížila, ale Yvain ji prudce strhl zpět.
"Co na mě saháš?"
"Pořád je nebezpečný. Jen se podívej na ty spáry..." Najednou si něco uvědomil. "Okamžitě se musíme dát na cestu. Ten falkis znamená, že Godomové jsou nedaleko!"
***
Radžak klusal uprostřed svého houfce. Byl ve špatném rozmaru, vzbouřenci mu mařili plány. Zak jeho náladu okamžitě vycítil a raději mlčel. Vládce občas pohlédl k obloze, na níž kroužil jeho falkis. Náhle se

začal snášet k zemi.
"Dostal hlad," zasmál se Radžak, "a našel oběť, kterou nám brzy přinese."
Avšak falkis se nevracel, Radžak ukázal směrem, kde pták zmizel, a vyslal jednoho jezdce na výzvědy.
Muž se vrátil za půl hodiny s mrtvým falkisem.
Radžak zaryčel vzteky. "Ten, kdo to udělal, si to odpyká. Najděte ho!"
"Třeba to byli ti vzbouřenci," nadhodil Zak.
"Luk není zbraní královských mužů. Spíš to bude nějaký pytlák. Ať dvacet jezdců prohledá les. A chci ho živého!"
***
"Pane, Godomové jsou nám v patách!" vykřikl Xil.
"Kolik?" zeptal se Yvain.
"Asi dvacet."
Yvain se obrátil ke královně. "Veličenstvo, pokračujte s doprovodem v cestě, já je zdržím." Pohlédl na malý houfec, který mu zbyl po bitvě o Pendarmor. "Ale hlavně rychle. Nevím, jak dlouho to vydržíme."
Velitel gardy se už chystal vyrazit, ale královna ho zastavila. "Nemá smysl utíkat. Spojíme se a budeme bojovat společně."
Yvain pochopil, že nemá cenu odporovat, a uklonil se.
"V tom případě se musíme připravit. Já se svými muži se postavím na druhý konec této mýtiny a vaše garda se ukryje v lese. Godomové si budou myslet, že je nás málo, a zaútočí. Jakmile bitka rozběhne, zaútočíte zezadu."
"Ale neměli bychom zůstat pohromadě a vrhnout se na nepřítele čelem jako čestní bojovníci?" namítl velitel gardy.
Než Yvain stačil něco říct, královna zasáhla: "Uděláte vše podle příkazů pana Yvaina. To je rozkaz."
Důstojník se jen mlčky uklonil.
"Držte se u něj," zašeptal Yvain Paulovi, "ať neprovede nějakou hloupost."
Muži se rozmístili a ženy se ukryly o něco dál v lese.
Brzy se objevili Godomové. Na chvíli se zastavili, seskupili se a potom s rykem vyrazili.
"Za královnu vpřed!" zvolal Yvain a rovněž vyrazil.
Záhy zjistil, že první útok byl pro polovinu jeho houfce osudný. Zbývala mu jen hrstka jezdců, kteří se k němu zoufale probíjeli.
Vtom vyrazil Paul s gardou. Protivník na Yvaina už tolik nedotíraI a dopřál mu oddech. De Gallas k němu dojel a rozmáchl se mečem.
"Pozor!" vykřikl Yvain, protože za nic netušícím Paulem se náhle ukázal jeden Godom. Popohnal dalku, odstrčil přítele a vrazil Godomovi meč do hrudi.
"Díky," vydechl de Gallas, který si teprve teď uvědomil, jaké mu hrozilo nebezpečí.
Bylo po boji. Bohužel jednomu Godomovi se podařilo uniknout.
"Musíme honem pryč," rozhodl Yvain. "Za chvíli se dozvědí, že je nás málo." Dojel ke královně s velitelem gardy, který ji zřejmě chtěl požádat o odpočinek pro své muže.
"Blahopřeji vám," usmála se královna Tamia na Yvaina. Velitel gardy si odkašlal, nadechoval se, ale královna ho nepustila ke slovu.
"Pane Yvaine, neopomenu se o vaší chrabrosti zmínit králi."
"Veličenstvo, musíme bez meškání vyrazit a musíme jet většinu noci."
Zatímco se chystali k odjezdu, komorná se přitočila k Alivě a zašeptala jí: "Máš báječného bratra. Nemohla bys nás někdy představit?"
Aliva se otřásla, přišlo jí to trapné. "Jak by ses mohla přiblížit k někomu tak ohavnému?"
***
Už několik hodin byla noc a Radžak stále čekal na své muže. Byl rozmrzelý. Otrokyně se krčily v koutku stanu a tušily, že tato noc nebude pro ně příjemná, zvláště když jejich pán a velitel svůj vztek mocně zaléval vínem.
Pouze Merchak zachovával klid. Jakmile rozbili tábor, zbičoval služebnou a potom ji znásilnil. Teď odpočíval. Do stanu vstoupil Zak a z jeho výrazu se dalo uhodnout, že přináší špatnou zvěst.

"Naši padli do léčky a pouze jednomu se podařilo uniknout."
"Všechny je dám narazit na kůl!" zařval Radžak. "Zase ten de Guerreval?"
"Náš člověk si to nemyslí. Všiml si pouze jakéhosi rytíře s hvězdou na štítu. Je to prý učiněný démon."
"To je ten, co zabil Xina," poznamenal Merchak. "Zdá se, že Henri Mrtvá ruka má dobrého žáka."
"Chci ho slyšet řvát bolestí celé hodiny!" řádil Radžak. "Svolej muže, pustíme se za ním."
"Nevím, je-li to rozumné, pane," prohodil čaroděj. "Les je veliký, nemáš na to dost lidí. A když se tví lidé rozdělí, mohou padnout do stejné léčky jako tamti."
"Ale tohle mu nemůže projít jen tak! I kdyby mi to mělo trvat měsíce, já ho dostanu!" zuřil Radžak.
"O to jim zřejmě jde. Zatímco ho budeme honit po lese, král svolá mocné vojsko."
"Tak ať. Porazíme je stejně jako předtím." Merchaka tím nepřesvědčil.
"Pokud dá král na Henriho, podruhé nám na lest neskočí. A co když povolá do zbraně i poddané? Měl by víc pěších než my."
"Pcha! Pobijeme je!"
"Nikdy se nesmíme vracet," namítl rozvážně Merchak. "Musíme postupovat přímo na Frequor a nevšímat si útoků zezadu. Právě o to jim jde!"
Radžak udeřil pěstí do stolu. Vztek mu zatemňoval mozek. "Už dost těch moudrostí! Tady velím já! Tenhle les zkrátka budeme pročesávat tak dlouho, dokud je nenajdeme!"
"Budiž, ale pak mi neříkejte, že jsem vám špatně radil," ušklíbl se Merchak. "Vyspěte se z vína a ráno si ještě promluvíme."
Po takové urážce Radžak zbledl. Sáhl pod kabátec a vytáhl medailon. Chvíli ho hladil a upřeně hleděl na Merchaka, který stál klidně před ním a nehnul brvou. Nakonec se ušklíbl a medailon zase schoval. "Ještě o tom budu přemýšlet," řekl Merchakovi. "Jdi si lehnout."

12

Frequor už byl na dohled. Houf mužů na unavených dalcích postupoval jen pomalu. Xil dojel k Yvainovi a řekl s lehkým zaváháním:
"Mohl byste požádat kapitána de Guerrevala, aby mě převelel k vám? Nechce se mi k němu."
"Proč?"
"Nejsem voják."
"Ale dobře bojuješ. Oč jde?"
Xil potřásl rozpačitě hlavou. "Pracoval jsem na jednom statku u prasat... Sedlák měl dceru, ne moc hezkou, ale milou, a já se o ni zajímal."
"Hodně zblízka?"
"Dost, čekala dítě, ale já za to tak docela nemohl. Jednou večer přišla za mnou do chlíva, byla taková rozpustilá a..."
"Prostě si tě vzala, co?" usmál se Yvain.
"Vlastně ano, ale já se příliš nebránil. Když to pán zjistil, hrozně se rozzuřil. Popadl ohromný nůž a chtěl mě vymiškovat jako nějakého kance. Utekl jsem do Frequoru."
Odmlčel se a svěsil hlavu.
"Nějak jsem žít musel. Sháněl jsem práci, ale neměl jsem žádné doporučení. A tak se mi stalo, že jsem si u jednoho měšťana trochu vypůjčil z jeho váčku, pak u jiného... Jednoho dne mě přistihli a odsoudili na šibenici. Ale večer před popravou se král rozhodl, že potáhne do války, a kapitán verboval i v žaláři. Samozřejmě jsem se hned přihlásil..."
"A proč chceš být u mě? Sám vidíš, že to není žádný med. Možná bys měl lepší, kdyby ses vrátil k němu."
"Ne," zavrtěl Xil několikrát hlavou, "chci být radši s vámi. Umíte velet a chováte se ke mně jako k člověku, ne jako ti rytíři, kteří přes nás klidně přejedou, když jim náhodou překážíme v cestě."
"No dobře. S kapitánem promluvím, ale nemyslím, že jednáš moudře. Se mnou schytáš víc ran, než vyděláš. Nemám vlastně nic než těch pár dukátů, které jsem vyhrál v turnaji."
"Já si naopak myslím, že brzy zbohatnete. Na to mám nos." Yvain se po dlouhé době srdečně zasmál.
Jejich příjezd vyvolal na hradě nesmírné překvapení. Všichni byli vyčerpaní, špinaví. Královna si však

uchovala důstojnost. Když jí služebnictvo pomáhalo z dalky, řekla Yvainovi:
"O sestru se nestrachujte. Vezmu ji mezi své dvorní dámy a bude ubytována s nimi." Otočila se k de Gallasovi a dodala: "Vím, že máte komnatu poblíž mého syna. Postarejte se o pana Yvaina a dohlédněte, aby mu nic nescházelo."
Přišel je uvítat Karlus v královském plášti. Tamia pochopila. Nepropukla v hysterický pláč, tvář měla nehybnou, pouze po líci jí skanula slza.
Karlus se usmál na de Gallase. Ulevilo se mu, že je naživu. Objal se s matkou, potom ji doprovodil do jejích komnat.
Paul vyvedl Yvaina po točitém schodišti do druhého patra jedné věže.
"Vezměte si tuto komnatu," ukázal na místnost s jedním lůžkem, stolem a stoličkou. "Já jsem vedle a váš sluha může spát na chodbě. Jakmile se převléknu, zajdu za Karlusem a všechno mu vylíčím."
Yvain se zul, shodil kabátec a natáhl se na lůžko. "Sežeň mi vodu, ať se trochu umyju," požádal Xila.
Xil se za chvíli vrátil s vědrem. Pomohl Yvainovi z potrhaně košile. "Tu můžete rovnou vyhodit," poznamenal a podíval se na jeho tělo. "Už dlouho jsem neviděl tolik šrámů. A vy si ani nevzdychnete."
"Sténání bolest neumenší," odpověděl Yvain. "Mistr mě učil, že bolest je třeba ovládnout, nikoli se jí nechat ovládat."
"To je hezky řečeno, ale nevím, jestli bych se podle toho dokázal řídit."
Xil ponechal pána očistě a za čtvrt hodiny přišel s čistým prádlem a s košem.
"Tak trochu jsem to tady obešel a taky se podíval do kuchyně. Napadlo mě, že možná budete mít hlad."
"Jsi učiněný talent. To bych do tebe neřekl."
"Když chcete ve městě přežít bez groše v kapse, musíte se umět ohánět."
"Už tě neposlouchám, protože hladový žaludek nemá uši. Sedni si a jez. Musíme to sníst, než na to přijdou. Když zmizí důkaz, zmizí i přečin!"
Yvain urval z kuřete stehno a zahryzl se do něj. Xil se nedal dvakrát pobízet a s plnými ústy vyprávěl o všem, co se dozvěděl, o Johannesově smrti a o Karlusově nástupu na trůn.
Když vše snědli, Yvain se natáhl a těšil se, jak se konečně jednou pořádně vyspí.
Nespal snad ani hodinu a vzbudil ho jakýsi šelest. Proti oknu spatřil ženskou postavu, která si spustila šaty na dlaždice. Hned nato vklouzlo k němu mladé pružné tělo.
"Posílá mě královna. Prý si zasloužíte odměnu."
Yvain po hlase poznal onu hnědovlásku, která prchala z Pendarmoru s královnou.
"Jsem Risa," špitla a přisála se mu na rty.
***
Když otevřel oči, do komnaty už svítilo sluníčko. Někdo mu cloumal ramenem. Zazíval, neboť milostná půtka se protáhla hodně dlouho do noci. Mechanicky hmátl vedle sebe.
"Odešla před svítáním, pane," řekl Xil. "A teď si pospěšte, král vás očekává v pracovně. Tady vám posílá oděv."
Karlus byl přesně takový, jak ho Paul popisovat. Protáhlý, štíhlý a neduživý. Seděl s Paulem za stolem bohatě obloženým jídlem.
Yvain se rozpačitě rozhlédl a uklonil se.
"Posaďte se," řekl král a ukázal na židli. "A jezte."
Sluha dal před Yvaina cínový talíř s ohromným kusem paštiky.
"Mnohokrát vám děkuji za matku."
"Bez přispění pana de Gallase by to nebylo možné."
Král se usmál. "Paul mi velice podrobně vyprávěl, jak to všechno bylo, nebuďte tak skromný. Chválí vás i de Guerreval." Sluha přidal Yvainovi na talíř ještě dva plátky masa a kuřecí stehno.
"Matka mi rovněž říkala, že máte slabost pro rukopisy," pokračoval Karlus. "Bylo by mi potěšením, kdybych vám mohl ukázat ty své. V této místnosti jsou shromážděny veškeré vědomosti. Mým snem je založit velikou knihovnu, kterou by mohli navštěvovat všichni, kdo touží po poznání." Vzdychl si. "Pokud mi to Godomové nepřekazí..."
Sluha přinesl nádobu s vodou a ručník. Všichni si umyli a utřeli ruce.
"Svolal jsem poradu," řekl pak Karlus, "a byl bych rád, kdybyste se jí zúčastnil i vy, pane Yvaine."

Všichni se odebrali do poradní místnosti. Královna už seděla v křesle napravo od královského. Měla dlouhé smuteční fialové šaty. Karlus se jí uklonil a usedl vedle ní.
"Přibral jsem pana Yvaina," řekl jí.
"Rozumné rozhodnutí, synu," odvětila Tamia a usmála se na Yvaina.
Dostavil se také strážce pokladu. Vypadal unaveně, jako by nespal celou noc, a složil před krále hromadu listin.
"Tady to je. Jak jsem se obával, pokladna je skoro prázdná. Chceme-li táhnout do války, musíme zvýšit daně."
"Zvyšte daně kupcům a měšťanům," rozhodl Karlus.
Pak vešel dovnitř Henri de Guerreval, očividně překvapený, že byl přizván.
"Rozhodl jsem, že budete členem mé rady," vysvětlil mu Karlus. "Usedněte po mé levici a pan d'Escarlat nechť usedne vedle vás."
"Slyšel jsem, jak sis vedl," řekl de Guerreval Yvainovi tiše, když usedal. "Xil mluvil se starými kamarády. I kdyby přeháněl, stejně musím uznat, že jsi dobrý..."
"Když mluvíme o Xilovi," přerušil ho Yvain, "nepřidělil byste mi ho jako sluhu? Za hodně mu vděčím."
"Klidně, ale dávej si na něj pozor. Prý mu ruka občas ráda vklouzne do cizí kapsy."
"Já je mám stejně prázdné," usmál se Yvain.
Přerušil je příchod princezny a vrchního velitele se synem. Priscilla se na prahu zarazila, očividně ji překvapil počet přítomných. Očekávala, že budou jen mezi svými. Nedala rozmrzelost najevo a usedla vedle matky. Rozhlédla se po místnosti a udivilo ji, když mezi přítomnými našla i Yvaina. Zatvářila se zhnuseně a odvrátila od něj zrak. Jako poslední se dostavil velký alchymista. Přinesl s sebou jakýsi kufřík a vypadal jako člověk, který toho moc nenaspal.
"Takže jsme všichni a můžeme začít," pravil král. "Mistře," pohlédl na alchymistu, "vidím, že celý dychtíte, abyste měl slovo."
"Ano, Veličenstvo. Studoval jsem na váš příkaz ony černé kořínky, které přivezli pánové de Gallas a d'Escarlat. Bádali jsme celou noc a mohu vám sdělit, že jsme na to tajemství přišli."
Otevřel kufřík a vytáhl z něj dva sáčky. V každém byl jeden kořen.
"Jsou to rostliny podobného rodu jako naše jokulie, co rostou ve východních horách. Šťáva dává energii. Též se přidává do různých nápojů lásky..."
Vrchní velitel a jeho syn se začali smát a alchymista se na ně dotčeně podíval. Král ostře nařídil ticho.
"Zkrátka a dobře, extrakt z této rostliny uvádí člověka do stavu jakési euforie, při níž se zvyšuje jeho fyzický výkon," pokračoval alchymista. "Avšak silně zatěžuje srdce. Černý kořen našeho nepřítele byl následně nějak zpracován. Jak, to se mi zatím nepodařilo zjistit. Jeho účinnost se tím zdvojnásobila, není jedovatý a neohrožuje srdce. Stačí kořen žvýkat a hned se vám na několik hodin znásobí síly. Avšak rytíři Křišťálu jsou na tom lépe, protože účinek křišťálu je trvalý."
"Mohli bychom mít takový nápoj i pro naše muže?" zeptal se de Guerreval.
"Obávám se, že ne. Jokulie je jednak velice vzácná, a tudíž i drahá, a její godomská sestřenice asi rovněž. Můžeme doufat, že Godomům brzy dojdou zásoby. Taky mi není jasné její zpracování..."
Král se zatvářil ustaraně. Uvědomil si, že Radžak musí mít nějakého silného spojence, který je mocnější než jeho proslulý alchymista.
"Děkuji, mistře. Vycházejme z toho, že Godomové mají dostatečné zásoby, aby dovedli tažení do konce. Proto se na ně připravíme a neponecháme nic náhodě. Vrchní veliteli, poslouchám vás."
"Na váš příkaz jsem vyslal zvědy různými cestami do Frequoru. Zdá se, že se Godomové rozptýlili po kraji."
"Vždyť jsem to říkala, jsou to jen lupiči a šli rabovat," ozvala se princezna.
"Jaký je váš názor, kapitáne?" obrátil se Karlus na de Guerrevala.
"Domnívám se, že je to jen dočasné a že za to může pan Yvain, protože jim narušil zázemí a zapálil d'Escarlatův hrad a Pendarmor..."
"Cože!" vykřikla princezna. "On se odvážil zapálit náš majetek?"
"Jednal na můj příkaz," poznamenala suše královna. "Nechtěla jsem jej ponechat Godomům."
"Opět bychom ho dobyli," řekla nepříliš přesvědčeně Priscilla. "Nepřítel určitě zase odtáhl a směje se

nám. Ale i kdyby byl ještě na hradě, rytíři by jej dobyli za jasného dne přímým útokem, nikoli trapnými lstmi."
Král požádal o klid a vyzval de Guerrevala, aby pokračoval. "Jakmile Radžak zjistí, že už nemá žádného nepřítele v zádech, bude opět postupovat na Frequor."
"Jistě tomu tak je," vzala si slovo královna. "Když jsem byla Radžakovou zajatkyní, neskrýval se tím, že chce dobýt Frequor a celé království a nasadit si naši korunu. Dokonce mě chtěl pojmout za ženu. Ale až uvidí vás, Priscillo, jistě změní názor." Princezna vyskočila od stolu. "Nikdy bych nesvolila k takové mesalianci."
"On by vás přesvědčil," povzdychla si královna. "Už proto nesmíme poslední bitvu prohrát."
"Moje řeč," usmál se Karlus. "Co navrhujete, pánové?"
"Vaším jménem jsem vyslal posly, aby svolali barony," řekl de Norvak. "Jakmile dorazí, můžeme se Godomům postavit."
"I tak jich bude mnohem víc než nás," zabručel de Guerreval. "Pánové Yvain a Paul je viděli. Jsou jich tisíce."
"Já souhlasím s vrchní velitelem," prohlásila princezna. "Přesně tak by jednal i otec. Bratře, nikdy jste nebyl v bitvě a nechápete, co je rytířská čest, v řadě našich hrdinských..."
"Nu tak," zastavil proud její výřečnosti Karlus. "Já ty příběhy znám taky, jenže tady jde o záchranu království."
"A stejně bychom měli být věrni našim ideálům," nedala se Priscilla. "Ušlechtilý rytíř vítězí vždy nad nepřítelem, i sebepočetnějším. Pan Renaud sám dokáže pobít sto protivníků."
"Tak proč to nepředvedl v bitvě?" poznamenal Karlus. Zvedl ruku a zastavil nadechující se Priscillu.
"Ano, v tom boji jsem nebyl, takže jsem nestranný. Nedá se popřít, pane de Norvaku, že Godomové vás porazili a pobili dvě stě našich. A těch pár, co přežilo, se zachránilo jedině útěkem. Zato pan de Guerreval nepřítele porazil dvakrát a Yvain dobyl zpět Pendarmor a vysvobodil královnu." Obrátil se k de Guerrevalovi. "Váš názor, kapitáne?"
"Je možné, že baronům potrvá hodně dlouho, než se dostaví."
"Nemůžeme se opevnit tady?"
"Za pár dní neseženeme dost zásob, abychom vydrželi obléhání. Navíc nebudeme mít dost mužů na hradby."
"A co si myslíte vy, pane Yvaine?"
"Kapitán má pravdu. Godomové jsou ve zbrani jistě mnohem lepší bojovníci než občané Frequoru."
Karlus pokýval hlavou. "A co tedy navrhujete?" Kapitán vstal a přistoupil k nástěnné mapě.
"Pokud se jim opět postavíme čelem, prohrajeme."
"To je přece směšné, vždyť jsou to jen barbaři!" vykřikla Priscilla.
"Jistě, šlechtici to nejsou," souhlasil de Guerreval. "Nemají křišťál, nikdy neměli hrdinské písně, ale umějí se bít a předvedli nám to." Nadechl se. "Veličenstvo, navrhuji toto. Musíme opustit Frequor a stáhnout se na jih." Ukázal na mapu. "Cestou shromáždíme všechny venkovany a budeme je hnát před sebou. Co nebudeme moci vzít s sebou, spálíme. Nepřítel najde jen pustou zem a to oslabí jeho síly."
"Kam až budeme ustupovat?"
"Hlavní stan zřídíte v Rixoru. Předtím však musíme přes hory. Dají se přejít pouze jednou úzkou soutěskou. Tam zbudujeme obranu. Stačí, když úbočí obsadíme lučištníky..."
De Norvak zbrunátněl. "Ustupovat? To nikdy!" Král si ho nevšímal a dal slovo Yvainovi.
"Za pár dní jsem pobil hodně Godomů. Tím jsem je i poznal a myslím, že pan de Guerreval má pravdu. Musíme je nejdříve oslabit. Dokázali jsme porazit menší oddíly, ale proti velkému sjednocenému vojsku nemáme šanci."
Král dlouho mlčel a pak si povzdychl. "Ještě si to promyslím. Kapitán de Guerreval ať připraví plán k vyklizení Frequoru." Vstal a opustil místnost, s ním odešla královna, která se na Yvaina nenápadně usmála. Princezna s vrchním velitelem a jeho synem je hned následovala.
Na chodbě se už Priscilla neudržela. "Můj bratr není schopen vládnout. Místo aby naslouchal radám ušlechtilých rytířů, dá na nějaké křupany! Nelíbí se mi, jaký má na něj vliv ten mladý d'Escarlat. Dneska spolu snídali. Myslím, že bychom se ho měli nějak zbavit."

"Něco mě napadlo," řekl Renaud de Norvak a opustil je.
***
Yvain s de Guerrevalem stáli na nádvoří a radili se. Rázně k nim přistoupil Renaud de Norvak. De Guerrevala si ani nevšiml a hned spustil na Yvaina:
"Radit králi k ústupu je zbabělost."
"Řekl jsem, co si myslím."
"Není divu. Jste stejně jako váš otec jen průměrný bojovník, co se jen snaží vetřít do královy přízně."
Zmínka o otci zatemnila Yvainovi rozum.
"Můj otec padl v boji," vyjel na Renauda. "Neutekl jako jiní."
Teď se dopálil Renaud. "Chcete snad říct, že jsem zbabělec?"
"Pouze konstatuji, že jste radši ujel s princeznou, než abyste se postavil Godomům."
"Za tu urážku vás vyzývám na souboj a na soud Nejvyšší bytosti. Sejdeme se za dvě hodiny na místě, kde se konají souboje. Pan de Guerreval vás tam dovede a jistě vám bude dělat sekundanta."
Renaud se rázně vrátil do hradu.
Kapitán si dlouze vzdychl. "Tvoje přítomnost při dnešní poradě rozladila řadu lidí a rozhodli se, že tě nějak vyřídí. De Norvak ti nastražil past a tys do ní spadl."
"Nechápu."
"Porazil jsi ho na koni, a proto tě vyzývá jako pěší. Při souboji se bojuje ve zbroji, ale bez dalky."
"To je jedno. Já mu ta jeho slova vrazím zpátky do chřtánu," zavrčel mladík.
"Jenže nevíš o jedné maličkosti. Renaud má drátěnou košili. Je to učiněn zázrak a jeho otce stál pěkné jmění. To ho zachránilo v boji. Žádný meč ho nemůže probodnout."
"Zabiju ho. Musím si sehnat zbroj, ale nemám na ni."
"Jakmile jsem dorazil do Frequoru, dal jsem tu tvoji ke kováři. Už by měla být opravena."
***
Kolbiště pro souboje se nacházelo za zadním nádvořím hradu. Dřevěné bariéry ohraničovaly oválný prostor o průměru dvaceti metrů. O kus dál byl stupínek, na který usedl velekněz. Po jeho pravici seděl vrchní velitel, po levici de Guerreval. Princezna stála s dvorními dámami vzadu. Dostavil se i de Gallas a stoupl si za ně.
"Nechť přijdou bojovníci," nařídil velekněz.
První vstoupil Renaud v lesklé zbroji. Za ním s bušícím srdcem Yvain. Zastavili se před stupínkem.
"Odvolal jste se k Nejvyšší bytosti," pravil velekněz k Renaudovi. "Ve své neskonalé dobrotivosti rozhodne váš svár, ale bude to souboj na život a na smrt. Pokud si někdo z vás přeje, může ještě ustoupit. Jakmile souboj začne, bude pozdě."
Když mu nikdo neodpověděl, rozpřáhl ruce.
"Pusťte se do sebe a nechť Nejvyšší bytost je milostivá k tomu z vás, který dnes před ni předstoupí."
Renaud sebejistě zaútočil jako první. Yvain odrazil výpad štítem, který pod silou úderu zadrnčel. Neměl ani čas zaútočit, protože Renaud udeřil znovu a ještě silněji. Ještě pár takových úderů a Yvain nebude mít čím se krýt.
Renaud zvedl meč příliš vysoko a Yvain ho konečně zasáhl, zbroj však byla skutečně dobrá, takže protivník nic necítil. Zatracená drátěná košile, pomyslel si Yvain.
Renaud dotíral stále urputněji. Yvain jen mrštně uhýbal. "Ten křupan nechce bojovat. Uhýbá. Renaud ho brzy srazí," řekla princezna de Norvakovi.
Vrchní velitel na to nic neřekl. Pochopil, že Yvainova zdržovací taktika má za cíl Renauda unavit.
Vtom Renaud přestal sekat a vyjel mečem dopředu. Yvain ho opět odrazil. Potom se Yvainovi podařilo zasáhnout Renauda do nohy na nekryté místo pod kolenem.
Renaud vykřikl, přenesl těžiště na zdravou nohu a princezna zbledla. Chtěl vyrazit na Yvaina, ale noha mu vypověděla službu a skácel se k zemi. Pokoušel se vstát, ale marně.
Yvain se zastavil a nesnažil se využít situace, třebaže souboj první krví zdaleka nekončil. Došel k veleknězi.
"Nechci ničí smrt," pravil. "Když mě prohlásíte za vítěze a řeknete, že Nejvyšší bytost rozhodla v můj prospěch, ponechám pana Renauda naživu."

Velmistr se váhavě podíval na vrchního velitele. Ten přikývl.
"Zvítězil pan d'Escarlat," řekl neochotně.
Yvain spokojeně odcházel z kolbiště. De Guerreval ho hned odvedl k sobě. Renauda odnesli na nosítkách.
"Kdo tě naučil ten úder pod koleno?" zeptal se kapitán.
"Můj mistr, jako vše. Radil mi, abych jej používal jen v nejvyšší nouzi."
"Jak se jmenoval?"
"Cartignac. Godomové ho zabili, když přepadli náš hrad. Ale hodně jich vzal s sebou."
"To jméno znám," řekl zasněně kapitán. "No jasně! Marnac! Krvavý baron! Cartignaková byla jeho matka!"
Yvain se na něj nechápavě podíval.
"To je už dávno. Za Johannesova otce. Já byl ještě panoš. Král měl oblíbence. Byl to obr, nesmírný silák, ale mozek měl malý. Vyhrával turnaje a král mu přisuzoval všechny rytířské ctnosti. I on dal hodně na hrdinské písně. A tenhle baron měl nepříjemnou vlastnost, že neustále vyhledával hádky s těmi, kdo se příliš přiblížili ke králi. Hodně rytířů tak zabil. Jednou se dostal do sporu s baronem Marnakem. A Marnac k všeobecnému překvapení vyhrál, protože použil stejnou fintu jako ty. Krále se milcova smrt velice dotkla."
"Já však Renauda pouze zranil," namítl Yvain.
Kapitán zvolna potřásl hlavou. "Kdepak, ta rána je smrtelná, protože se jí přetne tepna a oběť vykrvácí. Ale nech mě domluvit. Když se král vzpamatoval z překvapení, rozhodl se, že svého reka pomstí. Pravil, že souboj nebyl regulérní, že taková rána je zákeřná, a odsoudil Marnaka k smrti. Tomu se však podařilo utéct. Král šílel vzteky a vypsal na něj vysokou odměnu. Vyrazilo za ním dvanáct rytířů. A pravidelně se vracel sluha některého z nich a oznámil, že jeho pán padl v souboji. Marnakovi se začalo říkat krvavý baron. Vyráželi za ním další a další, ale nikdo odměnu nezískal. Vše skončilo až královou smrtí. Všichni se domnívali, že utekl ke Godomům. Teď už vím, že tvůj otec mu poskytl útočiště. Měl jsi štěstí, lepšího učitele bys nesehnal." Henri se na Yvaina usmál.
"A nyní mysleme na budoucnost, přesněji na tvou budoucnost. Tímhle vítězstvím jsi získal nejméně dva úhlavní nepřátele, princeznu a de Norvaka. Budou po králi vyžadovat tvou hlavou a nevím, zda jim nevyhoví. Jeho pozice je ještě velice slabá. Měl by ses vzdálit od dvora a počkat, až se to uklidní."
"Nebudu utíkat," vybuchl Yvain. "Bojoval jsem čestně a velekněz mě právoplatně prohlásil za vítěze."
Kapitán se krutě pousmál. "Velekněz podpoří toho, kdo dá víc. Řekl bych, že Priscilla a vrchní velitel jsou majetnější než ty." Zatvářil se přísně. "Takže vydávám rozkaz. Vezmeš si dvacet jezdců. Vyhneš se cestě, po které postupují Godomové, dojedeš k Prokleté bažině a budeš postupovat podél ní. Hlavně do ní nevjížděj. Ještě nikdo se odtamtud nevrátil. Až Godomové přejedou, vrátíš se na cestu. A opět jim budeš škodit."
"Radši bych se před králem obhájil," zabručel Yvain.
"Králi to vysvětlím já," řekl rázně kapitán. "Věř mi, je to nejlepší řešení."

13

Merchak vstupoval do Radžakova stanu s obavami. Slunce vycházelo nad obzorem a vysílalo na probouzející se ležení první paprsky.
Radžak seděl za plným stolem a hodoval. "Jestli máš hlad, vezmi si," zavrčel.
Čaroděj si vzal kousek masa, pomalu přežvykoval a nespouštěl z vládce oči.
"V noci jsem přemýšlel," řekl Radžak. "Začínám mít pocit, že tím ústupem jsme udělali chybu. Takže ji napravíme. Ještě před svítáním jsem vyslal posly ke všem kmenům, aby poslaly posily. Ty ztrestají povstalce z Pendarmoru a zabezpečí nám týl. A my co nejrychleji dobudeme Frequor. Princezna je prý docela hezká. Třeba mě potěší víc než její matka."
Obrátil se ke svému generálovi. "Slyšel jsi, Zaku. Ať se muži připraví na pochod. Vyrážíme za hodinu."
"Co mám nařídit ohledně těch banditů v lese?"
"Pusť je z hlavy. Škoda času. Postarají se o ně posily. Rovněž jsem si vyžádal nového falkise."
Když Zak odešel splnit rozkazy, Radžak se opět věnoval čaroději.

"Včera jsi se mnou drze nesouhlasil, ale měl jsi pravdu. Služ mi dobře i nadále a odměním se ti."
Merchak se usmál a hluboce se uklonil.
***
Král v knihovně poslouchal hlášení de Guerrevala a de Gallase. Vtom se rozletěly dveře a do místnosti vpadla princezna s vrchním velitelem. Oba byli bledí a princezna měla uslzené tváře.
"Renaud de Norvak právě zemřel, byl podle zavražděn," volala Priscilla. "Žádáme spravedlnost a okamžité zatčení jeho vraha, barona d'Escarlata. Chci, aby byl souzen a popraven."
"To je mi ale smutná novina," řekl klidně král. "Upřímnou soustrast, de Norvaku."
"Nechceme slova soustrasti, žádáme pomstu. Dejte toho zločince okamžitě zatknout."
Král pomalu zvedl ruku a vyzval je, aby se posadili.
"Jsem pro spravedlnost, ale nesmíme se ukvapit. Musím slyšet, jak se to přesně seběhlo. Mám svědka, že souboj vyprovokoval Renaud."
"Váš svědek je lh...," nedořekl de Norvak. Souboj s kapitánem by byl pro něj velice nebezpečný. "Je možné, že Renaud mluvil rychleji, než myslel. Měl horkou krev a rozčilil se, když byl osočen, že zbaběle prchl před nepřítelem..."
"Byl zákeřně udeřen zezadu," pravila princezna.
Král se zatvářil udiveně. "Tomu dost dobře nerozumím. Protivníci vešli na kolbiště a pozdravili velekněze, který dal znamení k souboji. Je to tak?"
De Norvakovi nezbývalo než přikývnout.
"Nechápu, jak mohl v souboji udeřit protivníka zezadu," řekl Karlus. "To by se k němu musel schválně obrátit zády."
"Renaud by ho porazil, kdyby ten bídák byl ochoten se bít," zuřila Priscilla. "Ale on tam jen poskakoval a různě zdržoval. Pak využil chvíle, kdy Renaud ztratil rovnováhu, a udeřil ho zezadu do podkolení. Čestný rytíř by..."
"Yvain zasáhl soupeře už dvakrát, ale Renaud měl drátěnou košili," přerušil ji de Guerreval.
"Tu má řada rytířů," ohradil se de Norvak. "Košile není v rozporu s rytířskou ctí."
Karlus potřásl hlavou. "Souboj na smrt není hrdinský zpěv," řekl. "Yvain podle mě nespáchal nic nečestného."
Princezna se nadechovala k protestu, ale Karlus ji nenechal promluvit. "Rád bych vyslechl i jeho," řekl.
Kapitán si odkašlal. "To zřejmě teď nepůjde, Veličenstvo. Kvůli hloupé hádce jsme nemohli zapomenout na válku. Poslal jsem ho s menší jednotkou, aby narušoval nepřítelův týl."
"Aby vpadával nepříteli do zad, což umí velice dobře," prohlásila princezna jedovatě.
Králi se krátce zablesklo v očích.
"To jste učinil moudře," řekl. "Jakmile se Yvain vrátí, sdělte mu, že jsem mu příznivě nakloněn a že se těším, až si spolu prohlédneme mé knihy."
"Takže vy nám odmítáte spravedlnost!" vykřikla Priscilla.
"To ne, ale nemíchám se do osobních šarvátek. Chápu váš žal, ale odmítám být nástrojem slepé msty."
Obrátil se k de Norvakovi a suše řekl: "Je mi nesmírně líto, ale máme naléhavější problémy. Chápu váš žal, a proto vás kapitán de Guerreval zastoupí, dokud se neseberete."
To byla pro de Norvaka další rána. Zbledl a poklesla mu ramena. Vstal a pomalu odcházel z místnosti a s ním i roztrpčená princezna.
"Musíme se připravit, protože zítra vyrážíme do Rixoru," řekl Karlus ještě.
De Norvak se otočil a vytřeštil na něj oči.
"Jen jděte," řekl vlídně král. "A připravte se na odjezd."
"Veličenstvo, mám k vám žádost," ozval se de Gallas. "Rád bych provázel mnichy Křišťálu a pomohl jim vyklidit opatství Aedtler." Tiše, aby ho slyšel jen Karlus, dodal: "Jsou tam tajemství, která rozhodně nesmějí padnout nepříteli do rukou."
"Máš pravdu, Paule. Málem bych na to zapomněl. Vezmi si četu jízdních a neprodleně se vydej na cestu."
Karlus se zahleděl na mapu.
"Ještě moment. Opatství je na západě, severně nad Prokletou bažinou. Pokud Radžak rychle zareaguje,

jeho jednotky by ti mohly odříznout cestu k průsmyku, který vede do Rixoru. Navíc je cesta ke hradu Křišťálu už obsazena nepřítelem."
Sáhl po brku a pergamenu. "Mám pro tebe jiný úkol. Budeš s mnichy postupovat na severozápad do přístavu Temprudoru. Ohlásíš se admirálu de Vedikovi. Máš pravomoc vyklidit celé město a převzít mou flotilu. Lodě budeme potřebovat k otevření druhého bitevního pole a k reorganizaci obchodu. Dorazíš za námi do Rixoru po řece, která se vlévá do moře nad jižními horami. Obloukem se vyhni Prokleté bažině. Četl jsem hlášení pobřežních hlídek, skutečně to tam není bezpečné. Budeš-li mít příznivý vítr, můžeš se dostat do Rixoru možná ještě před námi."
***
Velekněz se uchýlil do své pracovny. Na stole před sebou měl kupu pergamenů. Přemýšlel s přivřenýma očima. Dozvěděl se, že král hodlá opustit hlavní město, a nevěděl dost dobře, jak se zachovat. Jet s králem, nebo zůstat ve Frequoru a pokusit se vyjednávat s Radžakem? Byla to těžká volba...
Do místnosti tiše vešel mladičký mnich.
"Otče, princezna Priscilla prosí, abyste ji přijal. Řekl jsem jí, že si nepřejete být rušen, ale trvá na svém."
"Nechť vstoupí," řekl velekněz.
Princezna ho pozdravila pokynem hlavy a sedla si.
"Víme o ztrátě, kterou jste utrpěla, a již jsem se modlil k Nejvyšší bytosti, aby statečného rytíře příznivě přijala."
"Děkuji, ale přicházím s pomstou v srdci. Chci, abyste na toho proklatého barona d'Escarlata poštval Pána stínů."
Velekněz chvíli mlčel.
"To je velice vážné rozhodnutí a možná zbytečné. Za pár zlatých najdete v tomto městě spoustu hrdlořezů, kteří se s ním rádi vypořádají."
"Jenže on už ve městě není. Jel narušovat zadní voje Godomů. A proto chci o jeho smrt požádat Knížete temnot." Velekněz i nadále váhal, a tak princezna položila na stůl naditý kožený váček.
"Zde je tisíc dukátů. Až se dozvím, že je baron mrtvý, dostanete dvakrát tolik."
Kněz se na ni zahleděl a obrátil se k mladému mnichovi. "Axale, připrav obřad."
Vstal a nabídl princezně rámě. "Račte."
Prošli ztemnělým chrámem a po schodech sešli do nízké klenuté místnosti. V ní stála socha z tmavého dřeva, vysoká asi metr. Představovala bytost s lidským tělem a hlavou dravého ptáka. Osvětlená byla lampičkou, která na ni vrhala slabý rudý svit.
Oba poklekli a velekněz oslovil modlu: "Kníže temnot, vyslyš modlitbu těch, kteří tě poníženě žádají."
Tuto větu opakoval několikrát. Rudý svit sílil. "Slyší nás," zašeptal. "Můžeme pokračovat."
Přistoupil k modle, z dutiny v kamenném podstavci vyňal pozlacený pohár a podal jej Priscille.
"Napijte se. Kdo volá Knížete temnot, musí mu patřit." Princezna chvíli váhala, ale potom se hořkosladkého nápoje napila. Tělem se jí rozlilo horko. Zrak se jí poněkud zakalil a socha jako by se nesmírně zvětšila. Změnil se i velekněžův obličej. Nos se mu prodloužil, až vypadal jako zobák. Rudý háv se kamsi ztratil a obnažil tmavé chlupaté tělo. Zavrávorala a velekněz ji zachytil. Opatrně ji položil před oltář.
Z mlhavých dálav slyšela vážný dutý hlas: "Jsi má služebnice a zmocňuji se tvého těla." V rudém svitu spatřila silné mužství modly.
"Pane, jsem vaše služebnice, patřím vám."
Skoro ani nevnímala ruku, která jí zajela pod šaty. Tlumeně vykřikla, když do ní vstoupil. Zachroptěla, ňadra se jí vzedmula a tělem jí proběhla dosud nepoznaná rozkoš. Vše se jí smísilo před očima, socha Knížete temnot, Renaudův obličej, obličej velekněžův. Zaplavila ji bolestná i slastná vlna a ztratila vědomí.
Když se opět probrala, byla ve velekněžově pracovně a seděla v křesle.
"Obřad," vydechla.
"Obřad skončil a soudím, že Kníže temnot vaši prosbu přijal a splní vaše přání. Můžete se vrátit do paláce. Nikomu však o tom nevyprávějte. Pokud chcete, aby se vaše prosba splnila, musíte vše uchovat v tajnosti. Až uslyšíte o baronově smrti, nezapomeňte, co jste slíbila."

Princezna zvolna vstala. Nohy se jí třásly a měla sucho v ústech.
"Axal vás doprovodí."
Mladý mnich jí nabídl paži a opatrně ji vyvedl z místnosti. Když velekněz osaměl, dlouho zamyšleně hleděl před sebe, potom sáhl po čistém pergamenu, namočil brk do fialového inkoustu a začal psát.
Za hodinu mu Axal hlásil, že princeznu odvedl do jejích komnat. "Myslíte, že ten obřad skutečně stačí, aby baron zmizel?" zeptal se ostýchavě.
Velekněz se usmál.
"Nebyl to nepříjemný obřad a sám sis také užil. Ten nápoj lásky je úžasný, a navíc dává zapomnění... Ale i Kníže temnot občas potřebuje, aby mu pomohli obyčejní smrtelníci."
Stočil pergamen, zapečetil jej a podal Axalovi.
"Tohle předáš vládci Godomů. Sděluji mu, že se král hodlá uchýlit do Rixoru. Ujišťuji ho o naší oddanosti. Pokud bude respektovat náš chrám, jeho služebníky a jeho majetek, zaručím mu spolupráci měšťanů a kupců. Uvítá, když si bude moci nasadit korunu uprchlého krále. Navíc ho varuji, že mu do týla vpadne nepřítel. D'Escarlat se tak dostane do pasti a my získáme princeznino zlato."
"Kdy mám vyrazit?"
"Před svítáním. Vezmi si toho nejlepšího dalku a nešetři ho."

14

Na chodbě se ozvaly rázné kroky a Priscilla se probudila. Hlavu měla těžkou, ale cítila se uvolněně. Protáhla se a slastně vzdychla. Do místnosti vešel de Norvak v plné zbroji.
"Chtěl jsem se s vámi rozloučit. Má čest mi zakazuje prchnout jako baba před nepřítelem jen proto, abych uposlechl krále, kterého neuznávám. Shromáždil jsem dvacet rytířů, kteří jsou stejného mínění jako já. Postavíme se nepříteli čelem, utkáme se s ním v čestném boji a za denního svitu. Godomové ucítí pádnost našich zbraní a pochopí, že nelze jen tak přemoci ty, kteří mají křišťál."
Princezna vstala. Úplně zapomněla, že její noční úbor více ukazuje, než zahaluje.
"Chci jet s vámi, protože s vašimi názory naprosto souhlasím a protože jsem tím povinna Renaudově památce."
"To ale nejde."
"Já to chci!"
"Nu budiž," ustoupil neochotně de Norvak. "Ale slibte mi, že až dojde k boji, budete se držet vzadu. Připravte se rychle, protože chceme vyrazit, jakmile se otevřou brány."
Odešel, aby se mohla obléknout. Zakrátko za ním vyšla v jezdeckém úboru.
"Chcete dát vědět bratrovi?"
"V žádném případě. Stejně to brzy zjistí."
Sešli do stájí a za deset minut už opouštěli hrad.
Poblíž městských hradeb je očekával ozbrojený hlouček. Vyjeli z města a klusali celé dopoledne. Když slunce bylo v nejvyšším bodě své denní pouti, de Norvak nařídil zastávku. U jedné zchátralé usedlosti napojili koně.
"Myslíte, že narazíme na Godomy?" zeptala se princezna, když pokračovali v cestě. "Vsadila bych se, že ti ničemové jsou už dávno za hranicemi."
"Obávám se, že tomu tak nebude. Chtěl jsem králi ukázat, že hrstka statečných a čestných rytířů dokáže nepřítele zahnat." Přejížděli rozlehlou suchou pláň, za níž se černal les.
"Tam si odpočineme," řekl de Norvac, "stín nám udělá dobře." Z lesa však vyrazili Godomové a rozptýlili se po pláni. Byla to asi stočlenná průzkumná hlídka. Orkal z kmene Býků velel zastavit. Nechtěl jít do střetu, vzpomněl si na Radžakovy rozkazy. Pouze pozorovat, nařídil vládce. A tak pozoroval.
"Je jich jen pár," poznamenal jezdec vedle něj. "Zaútočíme?"
"Počkáme, co udělají. Měli by zmizet."
De Norvak shromáždil muže a zařval: "Za čest království, hr na ně!"
Rozjel se a s ním ostatní.
"Rozdrtí je, rozdrtí je," říkala si Priscilla jako zaklínadlo. Godomové se rovněž rozvinuli a vyrazili. Když však byli od královských vzdáleni asi padesát, metrů, rozdělili se do dvou proudů, jeden jel vlevo a druhý

vpravo. A než se rytíři stačili otočit, byli obklíčeni. Boj trval jen krátce. Jako poslední padl de Norvak. Priscilla to vše sledovala se zoufalým úžasem a se slzami v očích. Potom ji napadlo, že by měla utéct. Pozdě. Obklíčili ji čtyři Godomové.
"Vzdávám se!" vykřikla zděšeně.
Když Godomové zjistili, že mají před sebou ženu, nezabili ji, ale odvezli k veliteli.
Orkal se na ni zahleděl. "To nás ale čeká příjemný večer," řekl. "Řekl bych, že oblaží víc než jednoho."
Priscilla zbledla jako stěna.
"Nesmíte se mě ani dotknout! Jsem princezna Priscilla, dcera krále Johannese."
Orkal pokýval hlavou a upřeně se jí zahleděl do očí. "Doufám i za tebe, že hovoříš pravdu. Věnuji tě našemu vládci. Pokud jsi lhala, očekávej to nejhorší." Obrátil se ke svým mužům. "Okamžitě ji odvezte k Radžakovi. A ne abyste se jí dotkli, pokud vám to sám nedovolí."
Jeli už hodinu a štvali dalky. Princezna měla co dělat, aby nespadla. Když projížděli hlubokým lesem, vedoucí dalka se náhle skácel k zemi. Jezdec se válel v prachu. V té chvíli je obklopili jiní jezdci. Bitva byla krátká a krutá.
Priscilla jako jediná zůstala v sedle.
"Co tady děláte, princezno?"
Otočila se a spatřila Yvaina. "Nejdřív mě zbavte pout," procedila mezi zuby. Potom vyprávěla, co se přihodilo.
"Hlavně musíme zmizet z cesty, kdyby se náhodou ukázali další," rozhodl Yvain.
Hnali se lesem asi půl hodiny, pak zastavili na pasece. Yvain podal princezně ruku, aby jí pomohl ze sedla. Po chvilce váhání ji přijala a znaveně se posadila pod dub.
"Zaútočit na nepřítele čelem bylo projevem nesmírné odvahy," prohlásila.
"Spíš troufalosti," podotkl Yvain.
"De Norvak však zachránil čest království."
"A zavinil smrt dvaceti rytířů, kteří by byli mnohem prospěšnější v rozhodující bitvě," odvětil Yvain.
"Já věděla, že mě nepochopíte," povzdychla si. "Ale nicméně jsem vám vděčná, že jste mě dostal z rukou těch surovců," dodala už mírněji.
"Poněkud jste mi zkomplikovala situaci," odvětil Yvain. "Zřejmě budu muset všeho nechat a odvézt vás do Frequoru."
"To nepřichází v úvahu! Dvůr navíc odjíždí do Rixoru. A určitě jedou rychle, protože bratříček má strach, aby nenarazil na nepřítele."
Yvain na to jen pokrčil rameny. "Co tedy hodláte dělat?" zeptal se.
"Pojedu s vámi a budu sledovat, co vlastně děláte."
"To je nesmysl. Ale co mi zbývá. Přece vás nespoutám a neodvezu násilím. Potom si však nestěžujte."
"Za své činy si odpovídám sama."
"Dobrá. Takže tady přespíme. Budete muset spát na zemi, protože stany nemáme. Ani nerozděláme oheň, abychom na sebe neupozornili nepřítele."

15

Yvain už dobrou půlhodinu pozoroval z houštiny ležení Godomů. Zastavili se odpoledne a postavili si stan. Byl to houfec deseti mužů, který doprovázel tři naložené vozy.
"Pěkná kořist," poznamenal Xil. "Zaútočíme rovnou?"
"Zajímalo by mě, co to vezou."
"Asi nějaký lup. Kapka zlata by nám neuškodila."
Yvain se znovu podíval na skupinku na pasece, rozhlédl se po lese, ale nezdálo se mu, že by se kolem něco dělo. Hlavní voj byl zřejmě daleko. Měl však takový divný pocit.
"Nač čekáte?" vybízela jej Priscilla. "Jste v přesile. To máte strach?"
Vzdychl si, nasedl na dalku a tasil meč. Jeho muži jej napodobili. "Vy zůstaňte tady," nařídil princezně. Sotva se vyřítili na paseku, z vozů spadly plachty a seskočili z nich lučištníci. Z lesa se vyhrnuli godomští jezdci. Yvain pochopil, že padl do pasti. Než stačil dát rozkaz k ústupu, snesla se na ně smršť šípů a polovina jeho lidí padla.

"Pryč!" křičel. "Rozptylte se po lese!"
Pak s hrůzou zjistil, že zbyli jediní dva s Xilem. Xil dostal zásah šípem do stehna a jen stěží se držel v sedle. Prchali a za nimi zděšená Priscilla. Ohlédl se a zjistil,že pronásledovatelé jsou sotva tři sta metrů za nimi. Také jeho dalka krvácel.
Šílený útěk je zavedl na pokraj bažin. Dalkové se už lehce bořili do nažloutlého bahna. Brzy se přiblížili k jezírku s narůžovělou vodou. Pět set metrů před sebou měli návrší s podivně pokroucenými stromy.
Yvainův dalka bolestně zaržál a zhroutil se. Yvain z něj na poslední chvíli seskočil. Vyčerpaný Xil sklouzl ze sedla do bahna a Priscillin dalka se vzpínal a shodil jezdkyni. Yvain se pokoušel Xila zvednout.
"Nechte mě," zachroptěl nešťastník. "Jenom bych vás zdržoval. Dávejte si pozor, jsme v Prokleté bažině. Utečte."
"Přece tě tady nenechám. Schováme se na tom návrší."
"Je v bažině a jsou tam čarodějnice, už nikdy se z něj nedostaneme."
"Čarodějnice nebudou horší než Godomové. Tak pojď." Yvain si pracně hodil Xila na ramena. Voda mu zpočátku sahala jen po kotníky. Terén se však svažoval a bořili se stále hlouběji. Yvain jen stiskl rty a pokračoval dál. Priscilla se držela za ním. Godomští jezdci se zastavili na pokraji bažiny.
Jejich velitel ukázal na uprchlíky. "Deset zlatých tomu, kdo mi je přivede, a deset zlatých navrch, když je přivede živé." Vrhlo se za nimi několik Godomů, ale stalo se něco zvláštního. Dalkové ržáli, vzpínali se, shazovali jezdce. Nic nepomáhalo, dalkové prostě odmítali do bažiny vjet.
Pouze velitelův dalka uposlechl. "Deset mužů za mnou!"
Pronásledovatelé uprchlíky doháněli. Yvain se nevzdával a brodil se dál.
Konečně vystoupil na houbovitou půdu. Položil Xila na zem a sluha se odplazil do bezpečí. Princezna, která byla několik metrů za nimi, zaječela hrůzou. Z bažiny se vynořil jakýsi tvor a vlezl jí na záda. Připomínal obrovského pavouka, měl ploché růžové tělo a osm nebo deset nohou opatřených růžovými blanami.
Yvain překonal odpor a sáhl po tvoru. Byl měkký, prsty se do něj zabořily. Pracně jej serval z dívčiných zad a s ním i kus prožraného kabátce. Potom vzal dívku do náručí a dohnal Xila.
Les už byl blízko. Vyšla z něj mladičká dívka ladných tvarů. Měla půvabný obličej a dlouhé světlé vlasy, jež zahalovaly její nahé pružné tělo. Modrýma očima se na ně udiveně zahleděla a nakonec je upřela na Yvaina. Yvain se zastavil a pocítil závrať. Vše se kolem něj točilo. Jako by se mu vyprazdňovala mysl. Nevolnost však zakrátko pominula a on opět vnímal okolní svět.
Z bažiny se ozývaly bolestné výkřiky Godomů, které napadli růžoví pavouci. Jeden jich měl na sobě pět, strhával je, ale s nimi i kusy kůže. Z obnažených svalů mu crčela krev, muž se bránil stále chaběji, až padl do bažiny a zmizel.
Zaržál dalka a Yvain se ohlédl. Byl to velitelův dalka, nohy měl ožrané na kost a právě se skácel do bažiny. Jeho pán se k nim rázně brodil s mečem v ruce.
Záhadná plavovláska mu zastoupila cestu. "Uhni, čarodějnice!" obořil se na ni a zvedl meč.
Dívka uskočila a náhle se proměnila. Byla vysoká přes dva metry a pokrytá hustou kožešinou. Půvabný obličej se změnil ve zvířecí tlamu s vyceněnými tesáky a místo rukou měla paráty.
Godom už nestačil uskočit. Čarodějnice ho sekla do hrudi a vyrvala mu hrudní svaly. Ani nestačil vykřiknout bolestí, protože druhá rána mu změnila obličej v beztvarou masu. Potom ho strčila do vody, kde se na něj vrhli růžoví pavouci.
Netvor se obrátil k uprchlíkům. Yvain si stoupl před princeznu, která jen sténala strachy. Než však stačil tasit meč, netvor se začal zmenšovat. Za minutu stála před nimi půvabná nahá dívka. S úsměvem se k nim blížila. Řev v bažině utichl. Jako by Godomové nikdy neexistovali.
Dívka ukázala na skály, kolem nichž rostly jakési neznámé stromy, a vykročila. Yvain, podpíraje princeznu, se vydal za ní. Měl sucho v hrdle a dal by cokoli za trochu vody.
Ve skalách tryskal pramínek. Když se dívky zeptal, jestli se může napít, zmizela za stromem a hned se vrátila s dřevěným pohárkem. Nabrala z tůňky, napila se a podala pohár Yvainovi.
"Já bych to nepila," špitla princezna. "Třeba je to jed."
Yvain jen pokrčil rameny. "Zkusím to."
Přiblížil pohár ke rtům. Dívka se usmála. Voda byla svěží a měla velice příjemnou ovocnou příchuť.

Dopil a dal najevo, že by si dal ještě. Dívka mu naznačila, ať si nabere sám. Když se napil potřetí, zjistil, že žízeň i hlad jsou ty tam.
Dívka jako by uhodla, co si myslí, protože přikývla. Z jednoho keře utrhla jakési jablíčko. Přistoupila ke Xilovi, který měl šíp stále zaražený ve stehně. Jediným trhnutím jej vytrhla, zmáčkla plod a na ránu dopadlo několik fialových kapek. Spokojeně pokývala hlavou, pohlédla na Yvaina a zmizela v lese.
Trojice stála, nehýbala se, čekala, až se dívka zase objeví, ta ale nepřicházela. Yvain tedy znovu nabral tekutinu ze studánky a podal pohár Priscille.
"Nechci, nevíme, co to je," odmítla.
"Mně po tom nic není," vybízel ji Yvain.
"To já se napiju rád," řekl Xil a pokoušel se vstát. "Rána mě už nebolí. Určitě to byla nějaká víla."
"Anebo čarodějnice," poznamenala Priscilla. "Jen si vzpomeňte, v co se proměnila."
"To ano, ale k nám se chovala vlídně. Nechápu proč," divil se Yvain.
Xil se napil a slastně si vzdychl. "To je zvláštní, už nemám ani hlad."
Priscillu tak soužila žízeň, že se nakonec napila i ona.
"A co dál?" zeptal se Xil.
"Musíme se dát co nejrychleji na útěk," prohlásila nepříliš přesvědčeně princezna. "V těchto prokletých místech nemáme naději. Divím se, že jsme stále ještě naživu."
Yvain váhal. "Mně to tady naopak připadá bezpečné. Zůstaneme tu přes noc. Godomové jsou tak jako tak poblíž a utkat se s nimi nemůžeme. Pěšky bažinu nepřejdeme, protože by nás sežrali pavouci. Nějak se odtud musíme dostat, ale zatím nevím jak."
Princezna se neochotně podvolila a Xil bez váhání souhlasil. "Ne že bych se nebál, ale spíš jsem líný," prohlásil. "Šlofíček by neuškodil."
Priscilla si svlékla rozervaný kabátec. Pod ním měla jemnou košilku. Pod tkaninou se rýsovaly hroty růžových ňader. Yvain si rovněž svlékl kabátec a podal jí ho.
Uvědomila si, že ukazuje víc, než by měla, a nabídku přijala. Nastala noc. Yvain si lehl na měkkou zem a zavřel oči. Xil už dávno spal.
Priscilla váhala, kam si lehnout. Ráda by se uložila dál od mužů, měla však strach. Nakonec si lehla vedle Yvaina. Dlouho ležela nehybně. Byla unavená, ale usnout nemohla. Jakmile zavřela oči, viděla hrůzné výjevy z posledních dnů. Nebýt Yvaina, kterého tak nenáviděla, byla by už Radžakovou hračkou anebo by ji sežrali ti hrozní pavouci.
V přítmí rozeznávala jeho rysy. Vážně byl s těmi odulými rty a velkým nosem ošklivý. Ale vycházelo z něj cosi, co ji mátlo, ale zároveň jí dávalo pocit bezpečí.
Zachvěla se nočním chladem. Navzdory odporu, který k němu pociťovala, se k němu přitulila, aby se zahřála. A vtom ho začala líbat, ani nevěděla, jak se to stalo. Celá se zachvěla. Vzpomněla si na obřad v kryptě, na žhavou krev proudící jí v žilách, na modlu se ztopořeným údem. Nalehla na něj. Yvain se vzbudil, ale nehýbal se. Nechápal, oč Priscille jde. Chce ho zesměšnit?
Netrpělivě se obnažila a potom vysvlékla i jeho. Lehla si na záda a stáhla jej na sebe. Yvaina strhl milostný vír. Bylo to dlouhé, stále vášnivější, něžné, krásně milování. Potom nehybně leželi, tiskli se k sobě, až konečně usnuli.
***
Yvaina vzbudily první paprsky vycházejícího slunce a šel se projít po břehu. Všude vládl klid a hladinu nečeřila ani vlnka. Na břehu si všiml jakéhosi pergamenu. Zřejmě ho ztratil godomský velitel.
Priscilla ještě spala. Obličej, jindy tak stažený a nenávistný, měla nyní uvolněný, skoro se zdálo, že se usmívá. Napil se u studánky. Vtom za zády zaslechl jakýsi zvuk.
Byl to však jen Xil, který s údivem pohyboval nohou.
"To je zvláštní!" zvolal. "Vůbec to nebolí a rána se zajizvila. Tomu říkám zázrak!"
"Měl jsi prostě vynikající léčitelku, ale dej si na ni pozor, může být i zlá."
"To víte, že dám." Xil se usmál a dodal: "Noc byla pěkná, což?"
Yvain ho popadl za hrdlo. "Jestli o tom cekneš, vyrvu ti jazyk zaživa!" Potom do Xila strčil, až upadl.
"Sakra, vy máte ale sílu. To víte, že budu mlčet. Jazyk je mi milejší."
Hluk princeznu probudil. Posadila se a protírala si oči. Yvain jí nabral ze studánky vodu. Trochu se

napila.
"Odstupte! Jste netvor! Zneužil jste mé slabosti!"
"Ale vzpomeňte si, princezno, to vy jste přece..."
"Mlčte! Zakazuji vám, abyste na mě mluvil." Oči jí plály hněvem. "Nařizuji vám, abyste na dnešní noc zapomněl."
Zavrtěl hlavou. "To nedokážu, protože to byla moc hezká noc, ale slibuji vám, že se o ní nikdy nezmíním, ani před vámi, ani před kýmkoli jiným."
"Mlčte, jinak vás dám zbičovat svými sluhy!"
"Klidně, ale pochybuji, že přijdou," zasmál se Yvain. Priscilla si konečně uvědomila směšnost situace. Znovu si sedla a s povzdechem si postěžovala:
"Ono je to ostatně všechno jedno, protože tady stejně zemřeme."
"To já chci zůstat naživu."
"Což se vám těžko podaří. Žádala jsem Knížete temnot, aby si vás odnesl, a velekněz mi potvrdil, že mou žádost přijal. Netušila jsem, že s vámi si odnese i mě."
Yvain jí ukázal pergamen. "Znáte tento rukopis?"
"To je velekněžův inkoust."
"Onen svatý muž zřejmě chtěl napomoci Knížeti temnot, protože informoval Godomy o mém poslání. Vsadím se, že jste mu slíbila hezkou odměnu," dodal sarkasticky.
"Nedostane ji," pousmála se smutně, "neboť zemřeme oba." Víc o tom už nemluvili, protože se opět objevila neoblečená plavovláska. Usmála se na Yvaina a on kývl hlavou na znamení díků. V té chvíli se ozvalo zaskřípání. Na dívce bylo vidět, že má strach. Na okamžik zavřela oči. A pár vteřin nato se ukázaly dvě bytosti. Byly to její přesné kopie!
Tři dívky se postavily před les, odkud se onen zvuk ozýval. Vyšla z něj děsivá nestvůra. Měla ploché hnědé tělo, asi dva metry široké a pět metrů dlouhé, a kráčela na šesti nohou. Nad tlamou s šavlovitými zuby se tyčila dvě tykadla zakončená očima. Na zadní části těla měla ještě dvě končetiny s ohromnými klepety. Netvor jimi hravě přestřihl kmen menšího stromu, pahýl si strčil do tlamy a spolkl jej. Yvain pocítil bolest. Ani se tomu pocitu nestačil podivit. Situace se vyvíjela náramně rychle.
Zděšená Priscilla se nehýbala z místa a vedle ní stál popelavý Xil. Tři dívky se změnily v ony děsivé chlupaté příšery a vrhly se na netvora. Dlouhé drápy jim sjížděly po netvorově krunýři a vydávaly velice nepříjemný skřípot.
"Proč na něj útočí čelem?" bručel Yvain. "Proč ho neobklíčí a nezaútočí ze všech stran?"
Vtom klepeta uchopila jednu dívku v úrovni pasu a začala se svírat. Chuděra ani nevykřikla, pokoušela se vymanit, ale síly jí ochabovaly. Z kožešiny začala vytékat červená tekutina.
Yvain to nevydržel a vrhl se vpřed. Ze všech sil ťal mečem do kloubu končetiny zakončené klepetem. K jeho nesmírnému údivu odpadla.
Chlupatá bytost se opět přeměnila v dívku. Nehýbala se však a podle skelného zraku umírala.
Netvoru zřejmě nijak nevadilo, že přišel o jeden úd, a snažil se uchopit do klepet zbývající protivnice. Yvaina si nevšímal. Yvain ho oběhl, aby se dostal k druhému klepetu. Rozmáchl se a udeřil, ale tentokrát minul a meč se odrazil od krunýře. Uskočil, aby se vyhnul protiútoku, ten však nepřicházel. Netvor se zajímal jen o ty dvě bytosti před sebou.
Yvain udeřil znovu. Meč zajel hluboko do těla, ale bylo třeba ještě další rány, než klepeto konečně odpadlo. Netvor a dvě chlupaté stvůry bojovali dál a jeho si nevšímali.
Když netvor přišel o klepeta, chlupatice si k němu troufly blíž a drásaly ho do tlamy. Na něj to však zřejmě nepůsobilo. Yvain zkusil zaútočit na zadní nohu, opět mířil na kloub. Noha odpadla, ale netvor si ho nadále nevšímal. Tělo však lehce zakolísalo a Yvain příšeře vyskočil na hřbet. Postoupil k hlavě a usekl tykadla, čímž ji připravil o zrak.
Tentokrát tvor zareagoval. Pohyby měl náhle trhané, nejisté. Zvolna se otáčel, jako by nemohl najít protivníka.
Yvain se rozkročil, zvedl meč a hrotem zajel do krunýře. Ocel jím pronikla do hloubky dobrých třiceti centimetrů. Nalehl na meč a zarazil ho ještě hlouběji. Z rány začala vytékat nazelenalá krev. Hýbal mečem v ráně a ta se rozšiřovala a krvácela stále víc.

Zvíře sebou prudce trhlo a shodilo ho. Pak znehybnělo. Yvain vytrhl meč a zvolna se vracel k Priscille a Xilovi.
"Je mrtvý?" pípla princezna.
"Aspoň doufám. Něco takového jsem v životě neviděl."
"Bojoval jste jako rytíř z bájí," řekla tiše. "Ale ta mršina hrozně smrdí," dodala hned. "A vy taky."
Yvain přistoupil ke studánce a umyl se.
Když se chlupaté bytosti ujistily, že netvor je skutečně mrtvý, proměnily se opět v krásné dívky.
"Tak se mi zdá, že nebezpečí už nehrozí," usoudil Xil. Dívky se už o netvora nezajímaly, ani o družku ještě sevřenou v klepetu. Jedna odešla do lesa a druhá zamířila k lidem. Když došla k Yvainovi, na tváři se jí objevil úsměv. Dala mu znamení, aby ji následoval.
"Třeba je to past," varovala ho Priscilla.
"Kdyby nás chtěla zabít, mohla to udělat už dávno," namítl. Dívka je vedla lesem. Rostlinstvo se měnilo a stromy měly naprosto neznámé tvary, všelijak se proplétaly a vytvářely klenbu. Listy neviděli, místo nich vyrůstaly tenké lodyžky, z nichž občas vylétly jiskry.
Po pěti minutách se dívka zastavila. Prstem ukázala na místo porostlé mechem a naznačila Xilovi a Priscille, aby se posadili. Potom vzala Yvaina za ruku, odvedla ho asi o dvacet metrů dál a posadila se s ním pod jakési loubí.
Dobrý den, příteli.
Yvain sebou trhl, protože ta slova mu zazněla přímo v hlavě.
Ne, nemluv, zkus usilovně myslet.
Kdo jste?
To se brzy dozvíš. Jsem ráda, že se konečně setkávám s člověkem. Máš velice silné psychické vlny a jejich účinek posiluje křišťál v čele.
Netušil jsem, že se lze takto domlouvat.
Jen málokterý člověk to dokáže.
Kdo jste?
Cizí myšlenka jako by zaváhala. Myslím, že tvá mysl je dostatečně pokročilá, aby pochopila. Jsem vše kolem tebe.
Yvain se rozhlédl.
Nehledej. Jsem bytost zcela jiná než lidé. Ve skutečnosti jsem to, co nazýváš bažinou. V této chvíli jste v mém mozku. To, co považuješ za stromy, jsou nervy.
A co vaše tělo?
To je to, co nás obklopuje.
Čím se živíte?
Beru si potravu ze země, ze vzduchu, ze slunečních paprsků. Asi jako rostlina.
Ti růžoví pavouci na vás neútočí? Yvain vnímal pobavení.
To je má osobní ochrana, říkám jim antitělíska. Zjišťují cizí prvky, které proniknou do mého organismu, a ničí je. Každé útočí na určitý druh.
Tak proto ta, která útočila na dalky, měla jinou barvu.
Chápeš rychle.
Proč na mě nezaútočila jako na ostatní? Asi proto, že tvůj organismus je jiný.
Proč jste nás zachránila?
Zpočátku jsem si toho moc nevšímala a nechala jsem imunitní systém pracovat. Ale potom jsem zaznamenala silné psychické vlny. Začalo mě to zajímat a vyslala jsem pozorovatele.
Tu krásnou plavovlásku?
Ona a jí podobné jsou moji osobní strážci a vykonávají práci, kterou potřebuji, aby byla udělána. Proto jsem je vytvořila v lidské podobě, ale vybavila jsem je obranným systémem.
Velice účinným. Toho Godoma úplně roztrhala.
Lituješ ho? Zdálo se mi, že tě chce zabít. Velice jsi mi posloužil, když jsi zabil toho parazita, který mi zaútočil na neurony. Hodně to bolelo. Moje přirozená obrana si s ním nedokázala poradit.
Ta obrana by potřebovala lekce strategie. Proč nezaútočila zezadu?

Je naprogramovaná na čelní boj. Sledovala jsem tvůj styl a myslím, že ji musím předělat.
Odkud se ta příšera vzala? Nikdy jsem nic takového neviděl.
Zřejmě se zrodila z mých buněk, které nevhodně zmutovaly. Doufejme, že se to už nebude opakovat. Řeknu dívkám, aby dávaly pozor.
Čím se živí?
Jako vy. Pijí výživnou tekutinu, která obsahuje všechny prvky a živiny nutné pro organismus.
A jak se množí?
Tato otázka bytost zřejmě pobavila.
Jakmile se jejich organismus opotřebuje nebo když potřebuji, aby jich bylo víc, rozdvojí se. Vytvoří takový klon.
Yvain si vzdychl. Ne všemu rozuměl a nedokázal si představit vše, co ona bytost říkala. Některá slova vůbec neznal.
Odkud jste?
Nevím. Uvědomila jsem si sama sebe před třemi sty lety. Byla jsem jen loužička, ale postupně jsem rostla. Abych se uchránila nejdříve před zvěří a potom před lidmi, kteří chtěli čerpat tekutinu a porážet to, co považovali za stromy, zesílila jsem si obranu.
Chcete dobýt celou oblast?
Nijak po tom netoužím. Myslím, že jsem dosáhla konečné velikosti, už sto let nerostu.
Jakého věku se dožíváte?
Těžko říct. Snad staletí.
A co děláte celou tu dobu, když jste pořád na jednom místě a nepletete se do života na této planetě?
Bytost to opět pobavilo. Tohle ti těžko vysvětlím. Jsi maličký tvor, který se ustavičně nějak pohybuje a žije jen krátce. Jsme bytosti spíše přemýšlivé, filozofické.
Je vás na této planetě víc?
Nevím, moje psychické vlny se nenesou daleko. Mám radost, že mohu s tebou mluvit. Bylo to příjemné rozptýlení a jsem ráda, že jsem vás zachránila. Máš dobrou povahu a přeji ti hodně štěstí.
Bytost se odmlčela a pokračovala poněkud ironicky: Objevil jsi pro mě sexualitu, cit, který jsem ještě nezkoumala. Pomůže mi to lépe chápat lidi, kteří často jednají nelogicky. Vezmi si například onu ženu. Tvrdí, že tě nenávidí, a vášnivě se na tebe vrhne. Dávej si na ni pozor, je nevypočitatelná.
Yvain zrudl a podíval se na Priscillu, která je zvědavě pozorovala. Nechápala, proč ti dva tak dlouho mlčí. Lehce si poklepávala prsty o koleno.
Co bude s námi? Pokud jsem dobře pochopil, nemůžeme odejít, protože na nás zaútočí ti pavouci.
Rozhodla jsem se, že vás nechám odejít. Má dívka vás doprovodí až na břeh. S ní se nemusíte ničeho bát.
Děkuji vám.
Vy lidé jste stejně divné bytosti. Žijete jen krátce a ještě si ten život zkracujete všelijakými boji. Podle toho, co jsem vyčetla z tvé mysli, ti Godomové se mi nelíbí. Nemám ráda vetřelce. Něco ti daruji a doufám, že toho dobře využiješ.
Dívka se zvedla a opatrně proklouzla mezi "větvemi", aby se jich nedotkla. Brzy se vrátila a podala mu čtyři kuličky připomínající holubí vejce. Yvain je váhavě držel v dlani.
Ty kuličky obsahují koncentrované výtrusy houby, kterou produkuji. Mají číslo od jedné do čtyř Když budeš na jedno číslo myslet, dojde k výbuchu. Snaž se být stranou, protože zničí vše v okruhu dvaceti metrů. Doufám, že toho použiješ jen po zralé úvaze.
Yvaina její slova příliš nepřesvědčila, nicméně si kuličky strčil do kapsy.
Budeš-li mít příležitost, vrat'se a řekneš mi, jak jsi je použil. Vždycky si s tebou ráda pohovořím.
Těžko se sem vrátím bez ochrany.
Jakmile přijdeš na okraj bažiny, stačí silně na mne myslet. Zachytím tvé volání a jedna dívka pro tebe zajde. Ale už se musíme rozloučit, cítím, jak jsou tví druzi netrpěliví. A ještě něco. Není nutné, abys jim o mně říkal. Jednak by ti nevěřili a považovali tě za blázna, jednak chci mít klid. Sbohem, příteli.
Yvain zvolna vstal. Hlavu měl těžkou, hučelo mu v ní a cítil se unavený. Plavovláska mu podala pohár s jakousi tekutinou. Napil se a poděkoval úsměvem. Potom se vrátil k druhům.

"Až se přestanete dvořit té dívence," pronesla kysele Priscilla, "možná byste se měl snažit, aby vás napadlo něco geniálního, jak se odtud dostat. Stačí snad tu dívku slušně požádat a odvede nás na břeh, ne?"
"A co ti pavouci?" ozval se Xil.
"Jistě, cestu zná," řekl váhavě Yvain. "Stačí se jí jen držet."
"A jak to víte? Je přece němá," namítla Priscilla.
"Některé pohledy bývají výmluvné. Podívejte, mává na nás, abychom šli za ní."
Vyrazili a za čtvrt hodiny došli na kraj jedné mokřiny. O sto metrů dál už byla pevná země. V té chvíli se objevila další dívka, kopie té první a rovněž nepříliš oblečená.
"Pokud je jich tady víc, pak chápu, že se vám odtud nechce, vy satyre," poznamenala Priscilla.
Nová dívka vešla do vody první, za ní Yvain, princezna a Xil a nakonec dívka, která je prve vedla. Nešli přímo, ale klikatě, takže jim voda nikde nesahala výš než po kolena.
Konečně se dostali na pevnou zem. Yvain si v duchu vydechl. Dívky se je již chystaly opustit, ale vtom se ozvaly výkřiky a hnali se k nim čtyři Godomové na dalcích.
Dívky znehybněly, zavřely oči, potom se vrhly dopředu a předběhly Yvaina, který už tasil meč.
Když byli Godomové od nich jen padesát metrů, dívky se proměnily. Dalkové se začali vzpínat a shodili jezdce. Ti ani nestačili vstát a příšery se na ně vrhly a zanechaly je v tratolišti krve.
Jsem ráda, že jsem ti ještě mohla pomoci. Dál si už musíš poradit sám, zachytil Yvain myšlenku.
Netvoři se proměnili v půvabné dívky. Ty se usmály na mladého muže a vrátily se do bažiny.
"Máte mocné spojence," ušklíbla se Priscilla, která se ještě chvěla strachy.
"Zřejmě se jim líbím," poznamenal Yvain. "Musíte sama uznat, že nám hodně pomohly."
"Škoda, že nemohou jít s námi. S nimi bychom se nemuseli ničeho bát."

16

Radžak vstoupil do bývalých komnat krále Johannese a s pobavením si prohlížel sbírku zbraní.
"Tyhle krámy půjdou pryč," řekl Merchakovi. "Nerad se dívám na zbraně, jejichž majitele jsem nezabil."
Přede dvěma hodinami dorazili před hradby Frequoru. Z brány vyšla delegace měšťanů vedená velekněžem. Měšťané poklekli, nabídli vládci klíče od města a poprosili ho, aby je ušetřil. Byli bledí, koktali a potili se.
S odpovědí nespěchal, kochal se jejich strachem. Čím víc se budou bát, tím spíš přijmou jeho podmínky. Vyžádal si výkupné ve zlatě, potravu a ženy pro muže. Jinak ho budou muset nechat plenit po libosti. Vzhledem k tomu, že si chtěl oficiálně nasadit korunu, nemohl město zničit. Předstíral, že vše zvažuje, ale ve skutečnosti se už dávno domluvil s velekněžem.
"Chudák Johannes si neuměl udělat pohodlí. Tuhle místnost si zařídím po svém," poznamenal ještě.
Vstoupil Zak a za ním velekněz, který se mu hluboce uklonil. "Občané Frequoru mě požádali, abych vám vyjádřil jejich vděčnost za to, že jste město ušetřil. Už sbírají výkupné, ale prosí Vaše Veličenstvo o den strpení, protože Karlus těsně před odjezdem vybral daně."
"Nerad čekám," zavrčel Radžak. "Jeden den a ani o chlup víc, jinak za každou hodinu zpoždění dám pověsit deset měšťanů."
"Buďte si jist, že si pospíší. Dohlédnu na ně. Víte, že jsem vám oddán. Důkaz jsem vám již podal. Doufám, že jste toho rytíře s hvězdou náležitě ztrestali."
Radžak se podíval na Zaka.
"Past sklapla, ale pozdě. Ten mizera ještě stačil zaútočit na jeden houfec, co vezl jakousi dívku, která o sobě tvrdila, že je princezna."
"Pokračuj." "Další den se pokoušel přepadnout náš konvoj a padl do pasti. Všechny jeho lidi pobili lučištníci - až na tři jezdce, kteří se rozjeli k Prokleté bažině. V ní zahynuli a s nimi i ti, co je pronásledovali. Stráže, které zůstaly na břehu, viděly, jak se z vody vynořily jakési nestvůry a požíraly je. Byla to strašná podívaná. Velitel druhého houfce nechal kolem bažin pro jistotu stráže. Čtyři z nich zabili netvoři."
"A nebyli to oni?"
"Určitě ne! Ta těla byla rozsápána drápy jakýchsi šelem. Člověk by něco takového nedokázal."

"Skvělé," prohlásil spokojeně Radžak. "Myslím, že toho s hvězdou můžeme pustit z hlavy. Lituju pouze, že jsem neviděl tu holku."
Velekněz se uklonil: "Dovolte mi odejít," požádal. "Popoženu měšťany."
Už se otáčel ke dveřím, ale zastavil ho Merchakův hlas: "Vydejte nám tajemství křišťálů, které nosí rytíři. Kde máte křišťály?" Velekněz neodpovídal, a tak Merchak dodal: "Jinak vás budeme mučit tak dlouho, až promluvíte. Pokud jde o mučení, jsem velice nápaditý."
"To je pravda," dodal s ošklivým smíchem Radžak. "Na tvém místě bych mluvil."
"Vy jste mi slíbil...," začal koktat velekněz.
"To vy jste přísahal bezpodmínečnou poslušnost," nenechal ho domluvit Merchak.
Velekněz padl na kolena a vzlykal.
"Přísahám, že žádné křišťály nemám. Nikdy jsem k nim neměl přístup. Střeží je černí mniši."
"A kde je najdeme?"
"Mají opatství v Aedtleru na severozápadě. Je to jen patnáct mnichů a patnáct noviců. A z jistých zdrojů vím, že ani tam nejsou křišťály. Klášter pouze zkouší mladé uchazeče a ti nejlepší z nich se dostanou do hradu Křišťálu. Ale nikdo neví, kde ten hrad je. Prý je ukrytý někde ve Východních horách, ale dostanou se tam jen zasvěcení..."
Merchak si vztekle dupl.
"A kde ti rytíři dostávají křišťál?"
"Když měl nějaký šlechtic syna v patřičném věku, požádal krále a ten žádost posoudil. Nevím, komu ji postupoval, ale do měsíce dům žadatelův navštívil mnich a provedl obřad."
"Ti černí mniši přicházejí do města pravidelně?"
"Ne, přicházejí jen tam, kde se jejich přítomnost žádá." Merchak na velekněze podezřívavě pohlédl.
"A kdo chodil do toho opatství?"
"Řada mladých šlechticů, kteří chtěli sloužit věci Křišťálu, ale žádný z nich se nevrátil." - Vlastně ano. Vrátil se mladý de Gallas, ale nic neprozradil a uprchl s Karlusem."
Zavládlo dlouhé ticho. Velekněz se klepal strachy.
"Jdi," zabručel Merchak, "ale jestli jsi mi lhal, stáhnu z tebe proužky kůže, z nich udělám důtky a těmi tě ubičuju k smrti." Když osaměli, Radžak poznamenal:
"Čert vem ty křišťály. Tvoje kořínky jsou taky dobré."
"Není to přesně totéž," namítl čaroděj.
"Na rytíře to stačilo."
"O vítězství se spíš zasloužila vaše taktika. Účinek kořínků je krátkodobý, kdežto křišťál působí stále. Kořínků nám navíc značně ubývá a na další bitvu jich nebude dost."
"Pošleme pro další."
"To těžko, protože ona rostlina roste velice pomalu a já sklidil všechny zralé."
"Ale co! Karlus může mít tak nanejvýš sto rytířů a ty snadno porazíme."
Čaroděj nesouhlasil. "Může povolat do zbraně celý národ..."
"Venkovani neumějí zacházet se zbraněmi."
"Na to, aby pořádně udeřili, se nemusí nijak dlouho cvičit. A křišťál znásobuje síly."
Radžak se zachmuřil. Chvíli přecházel po komnatě, potom pohladil nového falkise.
"Možná máš pravdu," vzdychl si. "Vezmi si padesát jezdců. Řekni Zirkonovi, protože Zajíci jsou nejrychlejší. Přepadneš opatství a přiměješ ty zatracené mnichy k řeči. Zatím jsi k řeči přiměl každého. Jestli se kněží skrývají v horách, chci znát přesné místo, kde stojí hrad. Zatím pošlu jednotky do podhůří. A protože ti mniši budou muset přejít naše nynější území, aby se dostali za Karlusem, dám střežit cesty."
"Máme jen město, nikoli celý kraj. Snadno proklouznou."
Radžak chvíli chodil sem a tam.
"Když je nepřítel raněn, je třeba ho dorazit, a ne mu dávat čas, aby se zase vzchopil. Karlusovu hlavu přitluču k městské bráně, aby nikdo nepochyboval o mé moci. Až půjdeš, vyřiď Zakovi, ať si přijde pro rozkazy. Muži ať zatím odpočívají a užívají si, protože zítra za svítání vyrážíme na Rixor. Z toho Aedtleru se vrať co nejdřív, budu tě potřebovat."
***

Sluníčko pálilo a Paul de Gallas se pod zbrojí potil. Vzpomínal na poklidný život v hradu Křišťálu, z nějž ho otec vytrhl. Ale i když uměl bojovat lépe než leckterý rytíř, nebojoval rád a padala na něj tíseň. V takových chvílích měl pocit, že vidí armadérského velmistra, a opět se v něm rozhostil klid. Je možné, že by myšlenka dokázala překonat takovou vzdálenost?
Vedle něj jel bratr Gregor, za nimi další mniši a houfec uzavíralo dvacet ozbrojených jezdců. Mniši mu předali přátelský vzkaz od bratří z horského hradu. Paul měl najednou nepříjemný pocit, že je pták a neví, kam letět. Ale pak se mu opět myšlenky zklidnily. Kněží byli pohrouženi do svých myšlenek, ale harcovali na dalcích jako ostřílení jezdci.
Opatství Aedtler bylo již nedaleko. De Gallas už viděl věž kaple. Překvapilo ho, že venku stojí čtyři už skoro naloženě vozy a kolem nich se činí mniši a novicové. Nařídil mužům, aby jim pomohli, a s Gregorem se odebrali za opatem. Stařec v černém pálil v krbu listiny. S upřímným úsměvem přivítal příchozí.
"Bratře Paule, jaká radost!"
"Otče," řekl Paul a svěsil hlavu. "Lituji, nevzpomínám si na vás. Co jsem opustil hrad, vše jsem zapomněl."
"Máš pravdu, neuvědomil jsem si to. Škoda, žes musel odejít, vkládali jsme v tebe velké naděje."
"Godomové obsadili Frequor," přerušil jej Gregor, "a brzy se ukážou i tady. Musíme vyklidit opatství a odjet do Temprudoru."
"Já vím, musíme si pospíšit," povzdychl si opat. "Křišťál už zachytil blížící se nepřátelské myšlenky. Právě pálím mapy, které ukazují cestu k hradu."
Pergamen se svíjel v plamenech. Chvíli hleděli na poslední článek, který je spojoval se vzdáleným místem, do něhož se ještě dlouho nedostanou.
"Netrapte se," řekl opat, jako by uhodl jejich myšlenky. "Jakmile to bude možné, velmistr nám opět ukáže cestu."

17

Godomové zaútočili na opatství za soumraku. Našli jen prázdné chodby a cely. Merchak nařídil prohledat každičký kout - co kdyby tam ti proklatí mniši přece jen něco zapomněli.
Byl mrzutý. Jízda na dalkovi nepatřila právě k jeho oblíbeným zábavám a Zirkonovi jezdci navíc uháněli jako šílení. Těšil se, že bude vyslýchat mnichy, říkalo se o nich, že jsou velmi odolní, ti však upláchli. Celé tělo ho bolelo. Nikdy by nevěřil, že takovou vzdálenost urazí za jediný den. Toporně zamířil do opatovy pracovny. Oťukal zdi, klepal na dlaždice, hledal tajný úkryt. Sáhl do krbu a zjistil, že je ještě teplý. Všiml si, že opat pálil listiny a že ne všechny úplně shořely.
Se zlomyslným úsměškem si ohořelé kousky rozložil na stole. Jednoho Godoma si poslal pro truhličku, kterou měl připevněnou k sedlu. Přistoupil k oknu a vyloupl dvě tabulky. Z truhličky vytáhl lahvičku, její obsah rozemnul, prášek nasypal na skla a na ně opatrně položil zčernalé kusy pergamenu. Když pohlédl na sklo ve světle, ukázalo se mu něco jako mapa. Detaily chyběly, ale Merchak byl přesvědčený, že našel plán hradu.
Do místnosti vstoupil Godom a uklonil se.
"Mistře, naši zvědové nalezli stopu, která směřuje na severovýchod. Několik vozů a jezdci. Mají jednodenní náskok, ale postupují pomalu. Máme je pronásledovat?"
Merchak si zamyšleně prohrábl nažloutlý vous. Vytáhl z truhličky kožený váček.
"Musím se vrátit za vládcem, jistě potřebuje mé rady. Vezmu si jen deset mužů. Se zbývajícími čtyřiceti je dožeň. Ale pozor, určitě mají nějakou ochranu. Rozdej mužům kořínky. Je to má soukromá rezerva, ale možná je budete potřebovat. Potřebuji aspoň jednoho zajatce, lépe dva. Ostatní pobijte."
***
De Gallas proklínal mračna prachu, které zvedali jezdci a vozy, neboť je na dálku prozrazovaly. Ale naštěstí už byl nedaleko les. V něm budou ve větším bezpečí.
Dojel k němu jezdec a ukazoval na obzor.
"Pane, podívejte se na ten písečný sloup. Godomové našli naši stopu. Nejpozději do dvou hodin nás doženou."

Paul zaklel. Musí se dostat do lesa co nejdříve. Tam přichystají léčku. Při troše štěstí se jim podaří zdržet Godomy dostatečně dlouho, aby mnichové unikli a dorazili se do Temprudoru. Popohnal dalku a vozy. Pronásledovatele bylo už jasně vidět. Bylo jich asi čtyřicet, tedy dvojnásobná přesila.
Jakmile vjeli do lesa, rozdělil lidi na dvě skupiny po obou stranách cesty. Seskočil z dalky a nařídil svým mužům: "Schovejte se za stromy a čekejte na mé znamení."
Pak se obrátil k mnichům a Gregorovi předal listinu, kterou měl za opaskem.
"Bratře Gregore, převezměte velení nad vozy. Tady je královský glejt, který vám umožní nalodit se. Nečekejte, a jakmile dorazíte do přístavu, zvedněte kotvy do Rixoru."
Vozy se znovu rozjely. Paul ještě ze zadního vozu vytáhl lano. Jeden konec uvázal ke stromu ve výši krku dalky, spustil ho na cestu a zamaskoval listím. Na druhé straně obtočil volný konec kolem kmene a sám se ukryl v houští, svíraje provaz pevně v ruce.
Nečekal dlouho a Godomové přicválali. Paul se vztyčil a ze všech sil zatáhl. První tři Godomové vyletěli ze sedel a srazili jezdce za sebou. Splašení dalkové se vzpínali. Řada jezdců už nestačila zastavit a najela do toho zmatku. Paul vyštěkl rozkaz a dvacet mužů se vyhrnulo z houštin.
Paul se oháněl mečem jako zběsilý. Na zemi se už válelo několik mrtvých Godomů. Když pominul moment překvapení, zadní voj Godomů se opět seskupil a nastoupil do protiútoku. Nepřátel bylo ještě hodně a posílili se kořínky.
Paul de Gallas byl najednou obklíčen. Bojoval jako lev, ale ztratil přilbu a už začínal umdlévat. Po obličeji mu stékala krev. Jednomu Godomovi prosekl hrdlo, ale jiný ho bodl do ramene. Tušil, že se blíží konec. Začal zpívat žalm, který se naučil v klášteře a který mu měl pomoci soustředit myšlenky. Zpíval stále hlasitěji a zdálo se mu, že les odpovídá. Patrně šálení smyslů. Rovněž nápor Godomů jako by ochabl.
Z prachu se vynořily černé stíny. Andělé smrti? Ne, na hrudi měly bílý čtverec. Bratr Gregor a opat kráčeli v jejich čele Mniši měli hole, lopaty a kyje. A zpívali zplna hrdla.
Godomové znejistěli, ale když si uvědomili, že jsou to jen mniši, s řevem se na ně vrhli.
"Vpřed, bratři!" zvolal opat. "Braňme Křišťál!"
Mniši sice nebyli tak dobře vyzbrojeni jako Godomové, zato měli křišťály, jež zvyšovaly jejich sílu a urychlovaly reakce. Navíc sehrálo roli i překvapení. Godomové leželi v prachu, dřív než si stačili uvědomit, co se stalo. Paul se vzchopil a zaútočil. Prosekal se obklíčením, za ním bojovali jeho muži, kteří chytili druhý dech. Bitva byla rychlá a zběsilá. Godomové padli do jednoho.
Vtom Paul spatřil na zemi jedno tělo v černém. U něj klečel opat.
Bratr Gregor měl rozseknuté břicho a umíral. "Otče," zasípal, "konali jsme správně?" Opat se usmál. "Myslím, že ano, synu. Bojovali jsme bez zášti a pomstychtivosti. Nepoužívali jsme mečů, aby tekla krev, ale holí, abychom nepříteli zabránili škodit. Můj synu, tvůj křišťál je čistý. Uklidni se, můžeš v míru předstoupit před našeho Stvořitele."
"Děkuji...," zašeptal mnich a vydechl naposled.
Opatovi kanuly po bledých tvářích slzy. Paul Gregorovi jemně zatlačil oči a potom šel zjistil ztráty. Padli tři mniši a čtrnáct ozbrojenců. Dal naložit mrtvé mnichy na vůz a postaral se o raněné. Sebral ze země staré kněžské roucho, uřízl mu rukávy a natáhl si je přes zbroj. V této bitvě zemřel rytíř de Gallas. Nemůže se už stát mnichem kláštera Křišťálu, ale přijme prosté jméno Paul a bude bojovníkem Křišťálu.
Na sklonku dne dorazili do Temprudoru. I sem se už donesla zpráva o godomském vpádu a ve městě vládl zmatek.
Paul předal admirálovi králův dopis. Admirála příkaz viditelně uklidnil. Obával se, že bude muset zůstat ve městě a se svou slabou posádkou je hájit. Temprudor totiž nebyl opevněný a nepřítel by jej jistě snadno dobyl.
Paul se se svými lidmi nalodil a brzy vypluli s pěti loděmi. Město zanedlouho zmizelo za obzorem a příznivý vítr je hnal podél pobřeží. Za svítání spatřili v protrhávající se mlze Prokletou bažinu. Paul si vzpomněl na Yvaina.

18

Kapitán de Guerreval zastavil dalku. Před ním se táhl zástup rolníků vyhnaných z půdy. Už čtyři dny šli z Frequoru. Cíl byl blízko, na obzoru se rýsovaly hřebeny hor se zasněženými vrcholy.

Cestou se k nim přidalo několik rytířů se svými lidmi, ale stále jich bylo málo. Nejhorší bylo přesvědčit venkovany, aby opustili své domovy. Godomů se sice báli, ale hodně jich chtělo zůstat. Museli je nakonec vyhánět a sebrat jim veškeré zásoby, aby nepříteli nic nezůstalo.
Zástup zrychlil, protože lidé viděli, že se blíží odpočinek. Jakmile projdou soutěskou, mají do Rixoru už jen půl dne cesty. Slunce pálilo a Henri de Guerreval se silně potil.
Potřásl hlavou a ohlédl se, jestli se někdo neopozdil. Už se chtěl rozjet, ale náhle v dálce spatřil tři jezdce. Znejistěl, ale pak si uvědomil, že nevypadají jako Godomové. Dal povel pobočníkovi, aby pokračovali v cestě, a sám počkal.
Za půl hodiny k němu dojel Yvain.
"To jsem rád, že jsem vás našel, už jsem si začínal zoufat," řekl mladík. Byl celý zaprášený, šaty rozedrané, rysy měl ztrhané únavou. Jeho společníci nevypadali o nic lépe. Henrimu de Guerrevalovi chvíli trvalo, než v jednom z nich poznal Priscillu.
"Princezno," řekl, "velice jsme byli znepokojeni vaším osudem."
"Děkuji," odvětila suše. "Rixor je ještě daleko?"
"Když popoženete dalky, můžete tam být už večer. Veličenstvo je na hradě."
"A co de Gallas?" zeptal se Yvain.
"O něm nic nevíme. Měl by dorazit do Rixoru po moři." Yvain popohnal dalku a do večera skutečně dorazili na hrad. Princeznin příjezd vyvolal rozruch. Priscilla se držela v sedle už jen silou vůle. Když ji Yvain pomáhal z dalky, padla mu do náruče, ale rychle se mu vytrhla a udělala několik vrávoravých kroků.
Páže ji zavedlo do královniny komnaty. Královna Tamia seděla v křesle. Byly tam s ní Aliva a Risa a snažily se dát místnost trošku do pořádku.
Sotva Priscilla vešla, padla do židle, kterou jí Risa přisunula. Královnu její náhlý příchod očividně překvapil.
"Riso, připrav koupel," nařídila. "Alivo, vy skočte pro víno a pro něco k jídlu."
Zatímco se dívky činily, nabídla Priscille, aby si odpočinula na lůžku. Princezna ani nebyla schopna vstát a těch pár metrů ji musela podpírat. Jakmile Priscilla ulehla, chtěla začít vyprávět, ale matka ji zarazila.
"Sice zmírám zvědavostí, ale nejdřív si odpočiňte a potom vyprávějte. Jistě jste hodně zkusila."
Vrátila se Aliva s podnosem. Podala princezně pohár lehkého vína a ta se lačně a s požitkem napila. Připadalo jí, že se toho prachu v hrdle snad nikdy nezbaví. Potom spořádala kuřecí stehýnko a po jídle ji komorná pomohla do vedlejší místnosti, kde byla připravená velká káď s vodou. Když se Priscilla vykoupala, vrátila se do královniny komnaty.
"Vypadáte mnohem lépe," řekla Tamia. "Tak spusťte, hořím zvědavostí."
Princezna podrobně líčila, co všechno zažila. Když popisovala de Norvakovu smrt, uronila pár slz.
"Godomové mě zajali a odváželi mě pryč, a vtom se objevil baron d'Escarlat se svými muži."
"Ale proč vás nezavezl rovnou sem?" podivila se královna. "Nabízel mi to, ale já odmítla. Byla jsem zvědavá, zda opravdu dostal nějaký úkol, anebo se jen chtěl vyhnout výslechu."
Pokračovala v líčení až do chvíle, kdy opustili bažiny. Hlas jí skomíral, oči se jí klížily. Tamia dala dívkám znamení, aby potichu odešly.
Princezna ještě v polospánku zamumlala: "Měla bych Yvaina nenávidět. Odevzdala jsem se Knížeti temnot, aby ho zničil. Ale v bažině jsem si lehla vedle něj a najednou jsem byla zmatená. Nevím, jak se to mohlo stát... Bylo to rozkošné a ďábelské zároveň. Myslíte, že za to může Kníže temnot?"
"Spěte, dcero," řekla Tamia. "Promluvíme si o tom zítra." Královna vyšla z pokoje a tiše za sebou zavřela dveře. Na chodbě už na ni čekala Aliva.
"Mohu se na chvíli vzdálit?" zeptala se. "Ráda bych si promluvila s bratrem."
"Vyřiď mu, že bych mu chtěla poděkovat. Jdu za králem." Aliva po chvíli hledání našla Yvaina u de Gallase.
"Taky ses za mnou mohl stavit," vyčetla mu. "Pojď, Nara onemocněla. Chce s tebou mluvit, dřív než zemře."
"Co je jí, proboha?"
"Útěk z hradu ji příliš unavil a cesta z Frequoru do Rixoru ji asi dorazila."

Yvain kráčel za sestrou chodbami a točitými schodišti, až konečně došli do maličké komůrky v jedné věži. Nara ležela na slamníku na zemi. Pokožku měla našedlou a dýchala trhaně.
"Chlapče," Zašeptala, "pojď blíž. A ty, Alivo, nás nech o samotě." Dívka neochotně opustila komůrku a Yvain si klekl ke staré chůvě.
"Děkuji Nejvyšší bytosti, že mi tě ještě umožnila vidět, než umřu."
Yvain ji chtěl chlácholit, ale zarazila ho.
"Nech mě mluvit, síly mi ubývají. Mám jedno tajemství, které si nechci vzít s sebou do hrobu. Tajemství tvého narození. Tvá matka byla vdaná už tři roky a stále neměla dítě. Byla z toho celá zoufalá. Jednou v noci jsme se modlily a tu se na obloze ukázalo světlo. Přistoupily jsme k oknu. Spatřily jsme padající hvězdu. Byla nezvykle jasná a velice rychle klesala k zemi. Když byla nad starým hřbitovem, zhasla. Tvoje matka byla přesvědčena, že je to znamení osudu. Dlouho stála u okna, a jakmile se rozednilo, chtěla mermomocí ven."
Nara na chvíli zavřela oči a pak pokračovala:
"Vidím to jako dnes. Na hřbitově byla podivná hnědavá mlha. Ticho. A potom jsme zaslechly pláč novorozeněte. Bylo ve zvláštní kovové kolébce. Když jsme je z ní zvedly, kolébka vzplanula."
"Jak jste věděly, že to je novorozeně?"
"Měl jsi ještě pupeční šňůru. Byl jsi nahý, zabalený jen do jakéhosi zvláštního plátna. Matka tě odnesla do hradu. Otce to dost překvapilo, ale nakonec ustoupil a oba se rozhodli, že tě vychovají jako vlastního syna."
"Takhle to tedy bylo..."
"Ano, ale matka tě opravdu milovala jako vlastního. Otec rovněž, i když byl na tebe někdy velice přísný. Bylo to však jen pro tvé dobro a na tvé pokroky byl velice pyšný."
"Teď už chápu, co mi chtěl ještě před smrtí říct," zašeptal Yvain a oči mu zvlhly.
"Zavolej sestru. Chci se s ní taky rozloučit," řekla Nara slabým hlasem.
Yvain vyšel na chodbu a kývl na Alivu.
"Co ti to tam tak dlouho povídala?" divila se.
"Že mám na tebe dávat pozor," zalhal. "Chce tě vidět." Dlouho mlčky stál přede dveřmi.
Aliva vyšla celá uplakaná. "Právě skonala."
Když se Yvain vrátil do své komůrky, čekal na něj sluha. "Pane, král vás volá."
Karlus seděl v malé klenuté místnosti a na velkém stole před ním byly rozloženy vzácné rukopisy. Usmál se na Yvaina.
Yvain byl zvědavý, jak ho král přijme. Určitě se mu nelíbil souboj s Renaudem a bude chtít vysvětlení. Doufal, že de Guerreval Karluse přesvědčil o jeho nevině.
"Pojďte dál, Yvaine. Právě jsem byl u matky, vyprávěla mi část vašeho dobrodružství. Vy jste pro naši rodinu učiněné požehnání. Nejdřív jste zachránil královnu a pak ještě sestru. Chci znát všechny podrobnosti. Ale na to je čas při večeři." Vzal Yvaina familiárně pod paží a zavedl ho do vedlejší místnosti. Královna už seděla u prostřeného stolu.
Yvain se hluboce uklonil a Tamia mu nabídla místo. "Nenechte se pobízet," usmála se na něj. "Jistě jste dost vyhladovělý."
Yvain se skutečně nedal dvakrát pobízet a zakousl se do kusu masa. Když se trochu zasytil, začal vyprávět.
"Bohužel se musím, Veličenstvo, přiznat, že s úkolem, který mi pan de Guerreval. zadal, jsem bídně selhal. Nijak jsem nezdržel postup Godomů a přišel jsem o všechny muže. Jediné, co mohu uvést na svou omluvu, je to, že jsem byl zrazen."
Vytáhl z kabátce kus pergamenu a podal ho Karlusovi.
"Náš velekněz velice rychle přešel k nepříteli," zaskřípal Karlus zuby. "Doufám, že budu mít příležitost ho potrestat."
"Zachránil jste mi dceru," ozvala se královna, "a věřte, že vám to nezapomenu. Ale stejně vám řeknu, to dobrodružství v bažině je k neuvěření."
"A přesto čistá pravda. Princezna a Xil to bohužel nemohou potvrdit, neboť ta bytost mluvila výhradně se mnou."

"Asi je to tím, že máte křišťál," usoudil Karlus. "Zvyšuje smyslové schopnosti. Děkuji vám, že jste s námi hovořil tak upřímné, a myslím, že by nebylo rozumné se o tom příliš šířit. Existence takové bytosti by naše poddané jen vylekala."
"Samozřejmě o tom pomlčím. Prosím vás o souhlas, abych se mohl zítra vrátit k vojsku a panu de Guerrevalovi."
"Budiž, ale nejdříve si odpočiňte."

19

De Guerreval sledoval pohyby nepřítele. Nikdy by se nenadál, že bude tak silný. Ustaraně vraštil čelo. On může proti němu postavit jen osmdesát rytířů, padesát lučištníků a pět set pěšáků, z nichž více než polovina jsou venkované bez bojových zkušeností. Dal pěšáky nastoupit v nejužší části do několika řad, aby je jízda nemohla napadnout zezadu. Lučištníci se ukryli na svazích hory a většina jezdců se držela vzadu.
Rytíři samozřejmě protestovali a navrhovali, že zaútočí. De Guerreval jim pohrozil, že zabije každého, kdo mu bude odporovat. Dlouho jim vysvětloval taktiku. Doufejme, že Nejvyšší bytost se nad námi slituje, pomyslel si. Nyní nemůžeme dělat nic jiného než čekat na útok.
***
Radžak si svolal pobočníky do stanu, aby jim vydal poslední rozkazy.
"Muži začínají reptat," upozornil ho Zak, "protože neměli co plenit a celou cestu se kloudně nenajedli."
"Dneska večer jsme v Rixoru a můžou si plenit po libosti. Oznam jim to, jistě se jim zvedne nálada. S prázdným žaludkem se bojuje lépe, když člověk ví, že u nepřítele najde jídlo."
"Zjistil jsem si postavení nepřítele," pokračoval Zak. "Rozestavil své lidi v té nejužší části soutěsky, takže je mohl postavit do více řad. Je jich mnohem méně, než jsem tušil, ale nikde jsem neviděl jízdu. Kdy zaútočíme?"
Radžak pohlédl dříve na Merchaka, než odpověděl: "První zaútočí lehká jízda Orlů. Po nich nastoupí Býci a za nimi vyrazím já se svou jízdou. Jdi, ať se připraví."
Jakmile Zak odešel, Merchak zabručel: "Nevím, jestli by nebylo rozumnější zaútočit nejdříve s pěchotou, abychom oslabili jejich obranu."
"Nač ztrácet čas a muže?" namítl Radžak. "Stačí, když první vlna prorazí. Tím vyvolá paniku. Karlus po těch ztrátách musel povolat do zbraně i sedláky. Ti utečou při prvním náporu."
"Kéž byste měl pravdu. Zatím se jdu podívat na otrokyně. Ta maličká, co jste mi ji dal ve Frequoru, potřebuje ještě pořádně vycvičit."
"Večer budeš mít jinou," ujistil ho Radžak. "Sám ti ji vyberu."
***
Přípravy trvaly déle, než se očekávalo. Godomové vyrazili teprve k polednímu.
Henri de Guerreval se vyšplhal na výšinu, aby měl přehled. Pláň před ním byla plná jezdců.
"Nečekal jsem, že jich bude tolik," postěžoval si králi. "Ale mám pro ně překvapení. Nyní jedu k jednotce, aby neměla pocit, že nemá velení."
"Dovolte mi rovněž odjet, Veličenstvo," požádal Yvain. "Nechť vás Nejvyšší bytost provází," popřál jim král.
De Guerreval dojel cvalem k obranné linii. Seřadil muže do pěti řad a nechal si zálohu pouhých sta mužů. Promíchal venkovany a zbrojnoše a doufal, že zbrojnoši venkovanům poradí.
Jezdci se na jeho příkaz stále drželi stranou.
"Zůstaň se mnou, Yvaine. Pobiješ ty, kteří prorazí," požádal. První šiky Godomů se zastavily před linií. Po dlouhých minutách napjatého očekávání s řevem vyrazily.
První dvě řady pěšáků zvedly pětimetrová kopí, která ležela před nimi. Naklonily je a opřely o zem. Vzápětí na ně jezdci narazili. Poraněná zvířata se vzpínala, točila se, přestala poslouchat. Na těch několik Godomů, kteří unikli kopím, zaútočila třetí řada oštěpy. Pouze jeden proklouzl a toho Yvain srazil mečem.
Náčelník Orlů se udatně snažil shromáždit své muže, ale rozkazy zanikaly v řinčení zbraní a v bitevní vřavě.

V té chvíli vyskočili lučištníci a na Godomy se snesla smršť šípů. Zakrátko jich v sedle zůstalo sotva deset. Pochopili, že je vše marné, a odcválali pryč.
Radžak a Zak sledovali jejich útěk. Vládce zuřil. Nařídil novému náčelníkovi Býků Orkalovi, aby zaútočil.
Nepřítel však změnil postavení. Pěšáci se stáhli a pustili na své místo rytíře v brnění. Rytíři se tentokrát chovali disciplinovaně. Nezaútočili hned, jak mívali ve zvyku, ale zahradili vjezd do soutěsky. De Guerreval, Yvain a deset rytířů zaujali místo v druhé řadě.
Srážka byla velice tvrdá. První řada Godomů a část druhé řady byly vyhozeny ze sedel. Padlo jen pár rytířů, které de Guerreval hned nahradil muži z druhé řady. Nicméně asi pěti Godomům se podařilo prorazit, ty však pobil Yvain s několika dalšími rytíři.
První řada rytířů začala zvolna postupovat kupředu a zatlačovat Godomy. Orkal si uvědomil nebezpečí a dal povel k ústupu. Zak mezitím shromáždil jezdce kmene Vlků a vyčkával. Počítal, že rytíři zaútočí. Nicméně jeho předpoklad nevyšel. Ozval se roh a rytíři se vrátili k soutěsce.
Radžak spokojeně zachrochtal. "Ti zbabělí psi prchají. Pošli na ně celou jízdu."
Zak váhal, chtěl něco namítnout, ale vládce byl už netrpělivý a vyžadoval okamžitý útok. Neuplynuly ani dvě minuty a ti nejrychlejší byli už jen sto metrů od nepřítele. Znovu zazněl roh. Rytíři se zastavili a udělali čelem vzad. V ukázněné řadě se s napřaženými kopími rozjeli proti Godomům.
Střet byl ještě vražednější než všechny předchozí. Rytíři postoupili o pár set metrů a za sebou zanechali působivý počet mrtvých.
Radžak zdálky sledoval porážku své jízdy. Po snadných vítězstvích nad Johannesem nic nechápal. Se vzteklým úžasem zíral na to krvavé divadlo a rty se mu chvěly. Zak mezitím přemístil pěchotu, snažil se z ní utvořit pevnou hráz.
De Guerreval usoudil, že nemá smysl posílat jízdu proti pěchotě. Zadul do rohu. Rytíři se neochotně zastavili a vrátili se. Mohl být spokojen. Ztráty měli malé a pláň pokrývaly desítky godomských těl. Přišli jen o patnáct rytířů a padesát pěšáků.
Přijel král Karlus, aby mu poblahopřál.
"Zvítězili jsme, Veličenstvo," zavrtěl hlavou de Guerreval, "ale bitva ještě neskončila. Radžak má stále desetkrát víc pěchoty než my. Určitě zítra zaútočí znovu. Musíme připravit nový plán."
"Nuže do toho! Plně vám důvěřuji. Vracím se do Rixoru, abych lidem oznámil výsledek bitvy. Pojedete se mnou, pane d'Escarlate?"
"Kdyby Veličenstvo dovolilo, radši bych zůstal s vrchním velitelem."
***
V Radžakově stanu bylo dusno. Obě otrokyně v koutku se snažily neupozorňovat na sebe. Dokonce ani falkis se neozýval. Vládce přecházel sem a tam a nadával Zakovi.
"Nepřítel skvěle manévroval," bránil se Zak. "S něčím takovým jsme naprosto nemohli počítat."
"S touhle porážku se nemůžu smířit," zuřil Radžak. "Zítra zaútočíme znovu."
"Přišli jsme skoro o celou jízdu," namítl Zak.
"Nasadím tedy všechny pěšáky. Chci hromadný útok. Musíte nepřítele rozdrtit. Karlus má jen pár set kmánů. Musíme je utlouct. Jakmile jeden z našich v první řadě padne, okamžitě ho nahradí další. Na ztrátách nezáleží. Chci vítězství."
"Bohužel nám došla zásoba kořínků," povzdychl si Merchak. "Poslední jsem dal důstojníkům dneska ráno."
"To je mi jedno. Ti Karlusovi kmáni nemají křišťály a nejsou tak vycvičení jako naši. Zítra chci vidět Karlusovu hlavu před tímhle stanem - nabodnutou na kopí."
Čaroděj se zachmuřeně vrátil do svého stanu. Nepřítelova taktika ho zneklidňovala. Škoda, že Johannes zemřel. S ním to bylo snazší. Vzal do ruky důtky.
"Tak se připravte, děvenky. Dneska se potřebuju pořádně uvolnit."

20

Hned za svítání pomáhal Xil Yvainovi do zbroje. Yvain byl ospalý a zíval. Moc toho nenaspal, protože část noci strávil tím, že lezl po hoře a ukrýval kuličky, které dostal od bahenní bytosti.

"Tentokrát budu stále blízko vás," sliboval mu Xil.
"Nevím, zda děláš dobře..."
Yvain zvolna došel k návrší. Stál na něm de Guerreval a Yvaina překvapilo, že vedle něj vidí de Gallase. S úsměvem se pozdravili.
"Připluli jsme včera," vysvětloval Paul. "Kromě mnichů však vezu bohužel jen dvacet ozbrojených mužů z Temprudoru." Vrchní velitel hleděl na obzor, kde se rozkládalo godomské ležení. Vládl tam čilý ruch. Nepřítel už vyrazil k útoku.
"Jsou jich tisíce," vydechl de Gallas. Otočil se k vojákovi za sebou, který čekal na rozkazy.
"Ať se lučištníci shromáždí za obrannou linií. Proti jezdcům měli výhodnou pozici, ale proti pěchotě nemají šanci. Dostala by se k nim a postupně by je zničila."
Ještě jednou se podíval na formující se Godomy.
"Musíme na svá místa. Horko těžko se mi podařilo přesvědčit padesát rytířů, aby slezli z dalků a nastoupili do první řady. Muži se budou lépe bít, když uvidí, že šlechtici bojují po jejich boku. Nechal jsem si jen dvanáct rytířů, kteří byli zraněni, ale ještě se udrží v sedle."
Yvain s Xilem došli na své místo. Řada vojáků už Yvaina viděla v boji a své uspokojení dala najevo souhlasným mručením. O něco dál vpravo zaujal místo Paul. Stále měl na sobě potrhaný plášť mnicha Křišťálu.
Godomové se nezadržitelně blížili. Na okamžik se zastavili pár metrů před protivníky a potom se s rykem vyřítili kupředu. Brzy se rozpoutal boj muže proti muži. Yvain rozdával rány na všechny strany. Jenže sotva padl jeden Godom, hned tu byl druhý a za ním se valili další a další. Před Yvainem se už vršila hromada mrtvol a po ní stoupali noví útočníci.
Jak dlouho ještě? říkal si Yvain.
Nepřítel nedbal na ztráty a pokračoval v náporu.
"Pozor!" vykřikl Xil.
Yvain odrazil útok z boku. Zasáhl Godoma do krku a vystříkl na něj proud krve. Štít už měl celý otřískaný a ruka mu ochabovala. Několikrát musel ustoupit, aby ho neobklíčili. Godomů před ním jakoby neubývalo. Za sebou už neměl nikoho. Vše se schylovalo k porážce.
De Gallas bojoval chladně a uvolněně. Jeho pohyby byly hbité. Byl mnohem rychlejší než protivník. Ale i on na bojišti osaměl. Godomové znásobili úsilí a chystali se ho obklíčit.
"Paule, pozor."
Yvainovo varování zaniklo v třeskotu a řinčení. Vrhl se tedy vpřed, prorazil řady nepřítele a pronikl k Paulovi právě ve chvíli, kdy se ho jeden Godom chystal zabít zezadu.
"Honem, ustupte!"
Oba muži ustoupili k obranné linii, která už nebezpečně prořídla. Proniklo jí nejméně dvacet Godomů. Rytíři na ně zaútočili, ale jednomu Godomovi se podařilo dostat se až k de Guerrevalovi, který se právě potýkal se dvěma soupeři. Vrchní velitel inkasoval ránu mečem do nohy, zrovna když se pokoušel zbavit se nového protivníka. Další Godom mezitím propíchl krk jeho dalkovi.
Dalka se skácel a Henri pocítil prudkou bolest. Noha mu uvízla pod dalkovým tělem. Pak přišla bolest v boku. Godom využil toho, že se nemůže hýbat, a udeřil znovu. Naštěstí zasáhl jeden rytíř. Seskočil ze sedla a vyprostil de Guerrevala zpod dalky.
"Díky," vydechl Henri de Guerreval. "Půjčte mi svého dalku a pomozte mi do sedla."
Stiskl zuby bolestí a s pomocí rytíře se vyhoupl do sedla. Rozhlédl se po bojišti. Godomové prorazili, ale místy se ještě bránily hloučky pěších. Nezbude než povolat poslední zálohy.
Yvain a Paul nyní bojovali bok po boku. Nápor protivníka ochabl, protože Godomové se jim vyhýbali, a bylo třeba tlaku zadních řad, aby se k ním vůbec přiblížili.
Yvain se ohlédl a pochopil, že Henri vrhl do boje poslední muže. Tím jen oddálí neodvratnou porážku. Pomyslel na slib bytosti z bažiny a soustředil se na číslo jedna a dvě. Síla výbuchu ho překvapila. Byla to rána, jako když udeří hrom. Levé úbočí hory se zachvělo a na godomské vojsko se snesla lavina kamenů.
Yvain hned aktivoval další čísla. Tentokrát se zhroutilo pravé úbočí. Výsledek přesáhl i ta nejšílenější očekávání. Když se rozptýlilo mračno hlíny a pracku, zjistil, že půlku godomského vojska zavalilo

kamení. Šiky, které smrtící příval minul, se daly na útěk.
Zbývala už jen stovka Godomů, která zůstala uvězněná mezi horou kamení a královými muži. De Guerreval dal rozkaz k útoku. Netrvalo dlouho a bylo po Godomech.
Řinkot zbraní utichl a ozývalo se jen sténání raněných a chroptění umírajících. De Guerreval byl celý od krve a na pravé noze měl ošklivou ránu.
Zanedlouho se dostavil i král doprovázený pěti rytíři. "Nepřítel je poražen. Myslím, že si zasloužíme trochu odpočinku," řekl uznale. Dvěma rytířům nařídil: "Odjeďte s vrchním velitelem na hrad, ať se mistr Arp podívá na jeho zranění."
"Nemohu opustit své místo," protestoval Henri de Guerreval. "Ze všeho nejdřív potřebujete ošetřit," prohlásil rázně král. "Zatím převezme velení pan d'Escarlat. Je to má vůle."
Yvaina králův rozkaz překvapil.
"Veličenstvo, ať nám pošlou vozy s jídlem," požádal. "Na zpáteční cestě mohou odvézt raněné."
Když král odjel, Yvain se otočil ke Xilovi, který vypadal unaveně, ale zraněný nebyl.
"Vylez nahoru a sleduj godomské ležení."
Pak prošel bitevní pole a shromáždil muže, kteří ještě byli schopní boje. Ztráty měli těžké a zbylo jich sotva dvě stě. Padla víc než polovina.
"Král nám pošle potraviny, které si rozdělíte. Postavte stráže, aby nás nepřítel nepřekvapil."
Pak se vrátil k de Gallasovi, který raněné nechal uložit pod skalní převis.
"Moc jich nepřežije," zašeptal smutně, "ale chci jim dát poslední útěchu."
Vrátil se Xil a hlásil: "Všichni Godomové se stáhli do ležení. Ještě že se zřítilo to kamení. Jako na zavolanou. To by mě zajímalo, jak se to mohlo stát."
"Cesty Nejvyšší bytosti jsou nevyzpytatelné," zabručel Yvain. De Gallas na něj překvapeně pohlédl. To bylo poprvé, kdy se Yvain zmínil o Nejvyšší bytosti.
***
Radžak zuřil a zlost si vyléval na Zakovi.
"Jsi neschopný pitomec. Nejsi žádný velitel. Říkal jsem ti přece, že chci dneska spát v Rixoru!"
"Nepřítel se udatně bránil. Nevím, jak to jejich velitel udělal, ale nějak dosáhl toho, že se rytíři smísili s pěšími. Kdyby bitva trvala o hodinu déle, porazili bychom je. Ale pak přišla ta lavina a zabila mi polovinu mužů."
"Měli jste provést pořádný průzkum!"
"Naši tam byli dvakrát, byla to úplně obyčejná hora."
"Myslím, že Zak má pravdu," obhajoval velitele Merchak. "Nebyl žádný důvod, aby se ta hora tak rychle zhroutila. Je to záhada a nedokážu si ji vysvětlit. Rád bych se na to podíval blíž."
"To nejde. Jsou tam ti z Rixoru. Ani bych se nedivil, kdyby toho využili a zítra zaútočili. Asi bychom měli ustoupit," navrhoval Zak.
"Zrádče! Zbabělče!" rozkřikl se Radžak.
Zak zbledl a instinktivně sáhl po meči. Vládce byl však rychlejší a vytáhl medailon. Vyšlehl paprsek a Zak tiše a pomalu klesl k zemi.
"To nebylo moudré ani spravedlivé," prohlásil Merchak. Radžak se ale už nebyl schopen ovládnout.
"Nepotřebuju ani tak hloupého rádce. Táhni za Zakem!" Vyšlehl další záblesk. Čarodějovo tělo na chvíli zajiskřilo, ale to bylo vše. Vládce na něj vytřeštil oči. Merchak se jen usmíval.
"Vaše zbraň na mě neúčinkuje, jinak bych vám ji přece nedával," prohlásil a rychle opustil stan, protože Radžak už sahal po dýce.
***
Kapitán de Guerreval se natáhl na lůžko a mistr Arp mu opatrně prohlédl zranění. Nejdříve je očistil lektvarem z vody, vína a aromatických bylin. Opatrně mu omyl také obličej. "Je to jen škrábnutí," poznamenal o ráně na čele. "Nanejvýš zbude jizva."
Zranění na boku bylo vážnější, ale naštěstí byl zasažen jen sval. Když prohlížel pravou nohu, zachmuřil se. Deset centimetrů pod kolenem se táhla rána do půli lýtka. Ohmatal ji a de Guerreval sykl bolestí.
"Tak co?" zeptal se. "Pospěšte si, už bych si rád odpočinul."
"Ztratil jste hodně krve," zabručel Arp a prohlížel si ránu dál. Potom si ke kapitánovi přisedl.

"Řeknu vám pravdu. Je to vážné. Máte zlomenou kost a všechny tepny byly přeťaty. Noha už fialoví. Brzy se dostaví sněť."
"Řekněte mi to srozumitelněji."
"Dobrá. Noha musí pryč, jinak otráví celé tělo. Za tři čtyři dny byste umřel."
Kapitán trochu zamžikal, nic víc.
"No tak se dejte do práce! To vypadá, jako by si mě Kníže temnot bral postupně. Nejdřív ruka, teď noha...."
"Ale myslím, že vám ještě poskytne odklad." Mistr Arp vstal, něco řekl pomocníkovi a ten odešel.
"Budu chodit?" ozval se Henri po dlouhém mlčení.
"Nejste první, komu amputuji končetinu. Vyrobil jsem takovou umělou nohu, se kterou budete chodit i jezdit na dalkovi. Běhat ovšem nemůžete, ale vím, že vy si na útěky moc nepotrpíte."
"V tom případě se plně svěřuji do vašich rukou."
Pomocník se vrátil s truhlou a s čistým plátnem. Arp si vyhrnul rukávy a z truhly vytáhl několik kovových nástrojů.
"Ty jsem si zhotovil sám," řekl pyšně. "Jsou to přímo zázračníi pomocníci."
"Jestli jsou zázračníi, to vám řeknu později," utrousil ironicky de Guerreval.
"Zakousněte se do tohoto špalíku," řekl pomocník. "Nebudete pak křičet."
"Nechci," zavrčel kapitán. "Ani nehlesnu."
Arp štědře zalil ránu vínem, potom stáhl stehno silným provazem. Zvedl nohu a pomocník mu ji přidržoval. Arp popadl lesklý nůž a rychle řízl.
Kapitán stiskl zuby, ani necekl. Za minutu pomocník položil odříznutou nohu na zem.
"Budete mi ránu vypalovat?" zeptal se Henri de Guerreval.
"Tak barbarské metody už nepoužívám. Spojím cévy."
"Proč to tak nedělají i jiní ranhojiči?" zeptal se kapitán, když bolest trochu polevila.
"Chce to znát vnitřek těla. Jenže to velmistr zakazuje, aby nepřišel o svou prestiž."
"Jestli se vůbec někdy vrátíme do Frequoru," poznamenal Henri, "čekají ho jiné starosti a jeho nástupce bude mít pro váš stav větší pochopení."
"Doufejme." Mistr Arp se narovnal a ještě ránu obvázal.
"A je to. Teď byste měl už jen ležet a odpočívat. Zítra se na vás přijdu podívat."
***
Do čarodějova stanu vešel ozbrojený Godom. Merchak spal mezi dvěma otrokyněmi.
"Pane, máte se dostavit k vládci. Za hodinu odjíždíme." Radžak stál před svým stanem. Byl už klidnější.
"Musíme se z porážky poučit," řekl klidně. "Vrátíme se do Frequoru. Nemyslím, že se za námi Karlus pustí."
"To určitě ne. Sami toho mají dost."
"Zimu strávíme v hlavním městě. Vyžádáme si posily. Ty se vrátíš domů, povzbudíš morálku a hlavně nasbíráš zásobu kořínků. Já zatím pošlu lidi, aby propátrali Východní hory a našli ten Křišťálový chrám. I kdyby ho nenašli, zabráníme tím mnichům, aby přišli Karlusovi na pomoc."
"Vím aspoň, kterým směrem hledat," usmál se čaroděj. "Našel jsem kousky mapy."
"To je skvělé. Řekneš všechno Taharovi, vystřídal Zaka." Radžak se dlouze zahleděl na soutěsku, kde padlo tolik jeho lidí. Pak se obrátil k velitelům, kteří stáli kolem něho: "Opouštím toto místo, ale přísahám, že se vrátím a vlastnoručně Karluse vykuchám."

21

Karlus svolal poradu do velkého klenutého sálu v prvním patře hlavní věže. Seděl v čele stolu mezi matkou a sestrou. Priscilla si vymínila, že se jednání zúčastní. Dále byli přítomni strážce pokladu, nejvyšší otec řádu Křišťálu, de Gallas a Yvain.
Královna s pobavením pozorovala dceru, která se pokradmu dívala na Yvaina. Nechovala se k němu už tak nepřátelsky jako dříve. "Vrchní velitel de Guerreval se pomalu zotavuje," řekl Karlus. "Než se plně uzdraví, pověřil jsem velením barona d'Escarlata. - Yvaine, jaká je situace?"
"Vyslal jsem jízdní průzkumnou hlídku. Godomové se stáhli. Jsou od nás tři denní pochody."

"Prchají domů," prohlásila Priscilla.
"To bych neřekl. Nejkratší cestu by měli podél Prokleté bažiny, jenže oni šli směrem na Frequor."
"Proč jste je nepronásledovali?"
"A s kým?" zasmál se Yvain hořce. "Máme jen dvě stě pěších a lučištníků a necelých čtyřicet rytířů. Všichni jsou vyčerpaní. I když godomské vojsko mělo značné ztráty, stále je jich třikrát tolik. V otevřeném střetu by nás snadno porazili."
Karlus si všiml, jak se sestřička znovu nadechuje, a zasáhl: "Pan d'Escarlat se zachoval zcela správně. Ušetřete si laskavě proslovy o hrdinských písních, kde jediný rytíř zdolá celé vojsko. Už víme, že to neplatí. Navzdory chrabrostí našich vojsk by nás nepřítel rozdrtil, kdyby se naštěstí nesesula ta hora. Jak dlouho nám dají pokoj, co myslíte?"
Yvain chvíli uvažoval. "Radžak bude potřebovat několik měsíců, než shromáždí dostatek mužů a vycvičí je. Do té doby přijde zima a nemyslím, že by v zimě vytáhl do boje, protože soutěska bude pod sněhem. Počká tedy do jara."
"Taky si to myslím," ozval se Paul. "A myslí si to i vrchní velitel, ráno jsem s ním mluvil."
"Musíme se tedy připravit. Odvolávám velekněze alliumské církve, protože zradil. O duchovní spásu našeho lidu se nadále budou starat mniši Křišťálu."
Nejvyšší otec potřásl hlavou. "Nebude to snadný úkol, ale naše obec se jej ujme ráda."
"Dobrá, nyní musíme dát zase dohromady vojsko."
"Stačí povolat vazaly, kteří dosud nikoho nedodali," nadhodil strážce pokladu.
"To můžeme, ale obávám se, že to nebude stačit. Někteří baroni se jistě dají svést Radžakovými sliby a další budou vyčkávat, jak se situace vyvine."
"To by byla zrada!" vykřikla princezna.
"Spíš politika," uchechtl se král. "Musíme zas postavit na nohy rytíře."
"A kde je najdete? Když je nedodají baroni..."
"V Rixoru a mezi těmi, co přežili bitvu. Vyznamenáme tak nejstatečnější bojovníky."
Princeznu a strážce pokladu ten nápad očividně nenadchl, ale mlčeli.
"K tomu potřebujeme křišťály," pokračoval král. "Můžete nám je zajistit, otče?"
Stařec potřásl lítostivě hlavou.
"Má je pouze velmistr v horách. Bohužel tam nemůžeme nikoho vyslat, protože by ho Godomové určitě zajali."
"Mohl bych se vrátit do hradu," nabízel se de Gallas, "stačí, když mi řeknete, kudy mám jet."
Otec mlčel a pak řekl: "Nevím to stejně jako vy. Mohu vám jen ukázat směr." Viděl, jak se de Gallas tváří, a dodal: "Nemějte strach. Čím víc se budete blížit, tím více se vám budou navracet vzpomínky. Tak dosáhnete cíle - pokud vás dříve nedostanou Godomové."
"Děkuji vám," řekl král. "Bude to nebezpečná cesta..."
"S vaším dovolením bych vyrazil zítra," předešel Paul královým pochybnostem.
"Smím jet také?" ozval se hned Yvain.
"Nikoli, mám pro vás jiný úkol. Pojedete do městských států na jihovýchodě a budete verbovat. Musíte být ale ostražitý, protože někteří místní vládcové by mohli podlehnout pokušení uzavřít spojenectví s Godomy."
"Platit žoldáky," bručel strážce pokladu. "To je urážka všeho našeho rytířstva. Mrtví se budou obracet v hrobech."
"Jenže ti mrtví už nebojují," povzdychl si král. "Takže baron d'Escarlat udělá, jak jsem řekl. A vy mu připravíte směnky. Kdy můžete vyrazit, barone?"
"Zítra. První tři dny pojedu s panem de Gallasem. Pak se rozdělíme."
"Budiž." Po poradě Yvain navštívil kapitána de Guerrevala. Ležel bez hnutí na lůžku, měl ztrhané rysy a byl popelavý.
"Mistr Arp je s léčením spokojen, ale já se začínám trochu nudit."
Yvain mu vylíčil, co bylo na poradě.
"Z toho Karluse bude nakonec velký panovník," usoudil de Guerreval. "Pokud mu Nejvyšší bytost dopřeje dlouhý život. Už když jsme se poprvé setkali při tom turnaji v Pendarmoru, pomyslel jsem si, že

uděláš kariéru v armádě. Neočekával jsem však, že tak rychlou. Mám z toho radost. Netrpělivě budu čekat na tvůj návrat, protože někoho jako ty potřebuji."
Yvain zamyšleně odešel. Před jeho ložnicí ho čekal strážce pokladu a předal mu tři listiny.
"A nezapomeňte šetřit! Vybírejte muže pečlivě. Cena ještě neznamená kvalitu. Stejně se nám před první bitvou rozutečou."
Zhluboka vzdychl a podal Yvainovi váček. "To je pro vás, na cestovní náklady."
Uvnitř našel Yvain Xila, který mu přinesl večeři. "Pane, rád bych jel zítra s vámi."
"Můžeš zůstat tady."
"Ne, trvám na tom."
"Nevím, je-li to rozumné. Bude to nebezpečné."
"Vím, co dělám. Na bojišti mě sebral jakýsi neznámý rytíř a za pár týdnů je ze mě sluha vrchního velitele, třeba jen prozatímního."
"Zapomněl jsi však na několik bitev a na bažinu."
"No a co? Přece žiju, ne?"
"Ale nijak jsi nezbohatl. Moc jsme toho na cestu nedostali."
"Jestli mě už nepotřebujete, já bych šel. Mám schůzku s Risou."
"To je ta královnina komorná, že?"
"Chce vědět všechno o našich dobrodružstvích. Slíbil jsem jí, že jí to vylíčím, ale až v posteli."
Už byla noc. Yvain se za svitu svíčky svlékl a natáhl se na lůžko. Už skoro usínal, když zavrzaly dveře a do místnosti vešla Priscilla. Byla bosá a v noční košili.
"Princezno...," vydechl udiveně.
"Mlčte!" nařídila mu.
Zatáhla za šňůrku a noční košile se rozevřela a sklouzla jí k nohám. Stála před ním nahá, s vysokými pevnými prsy, plochým břiškem a krásnými stehny. Pohodila hlavou, až se jí rozlétly vlasy, a vklouzla k němu na lůžko.
Yvain ztuhl, ani se nehnul. Přitiskla se k němu a začala ho líbat. Zachvěl se a za chvíli se zmítali v milostném zápasu. Trvalo to dlouho, hodně dlouho do noci, protože Priscilla věděla, jak ho povzbudit k novým a novým výkonům. Pak unaveni leželi vedle sebe.
"Proč?" zašeptal.
"Vzdala jsem se Knížeti temnot, aby si vás vzal. Napadlo mě, že když se vám dám znovu, že tím svou žádost zruším. Už nechci, aby si vás vzal. A navíc se mi to poprvé moc líbilo."
Tím zřejmě překonala sama sebe, protože náhle vstala, popadla noční košili a byla pryč.
"Princezna je stejně zvláštní. Kdo se v ní má vyznat," povzdechl si Yvain. "Ta bažina to vycítila moc dobře."
Zavřel oči a myslel na zítřejší den. Jak dopadne bitva, ke které se schyluje? Dobude král nazpátek Frequor? A co on? Odhalí někdy tajemství svého původu?